

WIE BEN JE, WAT DOE JE, WAAR KOM JE VANDAAN EN VOORAL:

Wat heb je in handen?

Welkom, eerste-bac'ers! Met dit speciale Veto-nummer willen we ons aan jullie, de nieuwe studenten van de K.U.Leuven, voorstellen. In deze Veto 'Nul' bieden we jullie een overzicht van wat Veto een heel jaar te bieden heeft. Dat doen we aan de hand van een selectie van artikels uit de vorige jaargang.

Veto is het unieke Leuvense studenten-weekblad en wordt gratis verspreid in de universiteitsgebouwen, Alma's en fak-bars. Het is ook de enige manier om op de hoogte te blijven van het reilen en zeilen aan de universiteit en in de stad: de CampusKrant is immers toch enkel om het ego van de rector te strelen. Je kan ons ook elke week op Internet (www.veto.be) terugvinden. Je hebt dus geen excuus om Veto niet te lezen en niet te weten wat er in Leuven allemaal gaande is.

LUIS

Als studententijdschrift proberen we op een kritische manier de Leuvense actualiteit te belichten. We belichten dus zowel de serieuze als de meer ontspannende zijde van het studentenbestaan, gaande van culturele hoogstandjes in het STUK over ludieke kolder en sociale topics tot de gang van zaken binnen de rectoraatsmuren. Via dossiers, analyse en opinie willen we dieper ingaan op hete hangijzers. Veto staat voor een eigenzinnige en kritische kijk op alles wat in en rond Leuven gebeurt. Door onze onafhankelijke positie zijn we perfect geplaatst om de luis in de pels te spelen, overal waar dat volgens ons nodig is. In het Leuvense landschap speelt Veto de rol die de pers in een democratie moet spelen, al hebben we misschien iets minder macht dat onze collega's van de nationale media.

We zullen het beleid van rector Marc Vervenne, voor het tweede jaar in functie, op de voet volgen en berichtgeven over de activiteiten van de studentenvereniging. Maar ook voor wie dat allemaal zware kost lijkt, heeft Veto heel wat te bieden. Er zijn elke week interviews met gerenommeerde muzikanten en andere kunstenaars. Bovendien brengen we columns, kruiswoordraadsels, en verslagen over kringactiviteiten, sportevenementen en fotoreportages van onze huisfotografen. Het moet niet altijd zwaar zijn, want dat is het studentenbestaan ook niet. Veto zou Veto niet zijn als er geen plaats was voor de

lichtere kant van het leven.

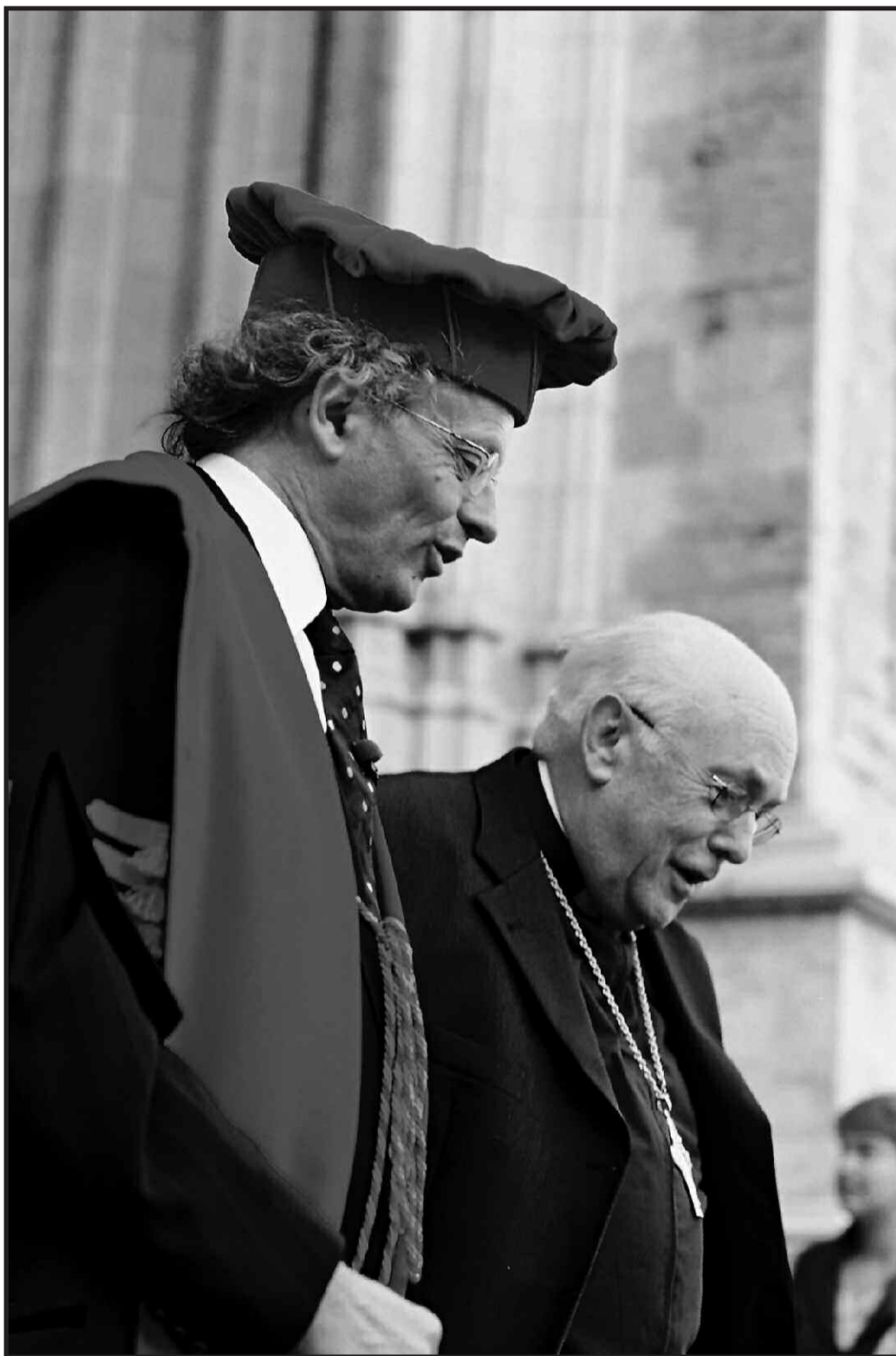
De uitgebreide uitleg hierboven proberen we op de volgende 23 bladzijden te illustreren aan de hand van een selectie artikels van het vorige jaar. We hebben geprobeerd de meest tijdloze, interessante en onnozele bijdragen te bundelen tot iets dat een idee zou kunnen geven van wat Veto is. Maar het is natuurlijk nieuws van vorig jaar. En wat we volgend jaar brengen, is moeilijk te zeggen. Als we het nu al wisten, zou het de komende maanden geen nieuws meer zijn.

KOE

Wie na het lezen van dit nummer hongerig is naar meer, moeten we teleurstellen: het is wachten tot de eerste week van het academiejaar tot het volgende exemplaar, de eerste echte Veto verschijnt. Maar vanaf dan zijn we elke week trouw op post om je leeshonger te stillen. Wie dit exemplaar een teleurstelling vond, stuurt best zo snel mogelijk een boze lezersbrief, zodat we tegen het einde van september de nodige aanpassingen kunnen doen. Wie dit exemplaar fantastisch vond, schrijft best zo snel mogelijk een enthousiaste lezersbrief, zodat er tegen het einde van september niet teveel aanpassingen gebeuren.

Voor wie lezersbrieven maar half werk vindt en de koe graag bij de horens vat is er goed nieuws. Onze werking draait op een bonte groep van vrijwilligers die voortdurend van samenstelling wijzigt. Alle studenten, ook eerstejaars, zeker eerstejaars, zijn dus van harte welkom als schrijver, fotograaf of lay-outer. Ervaring is geen vereiste, zelfs niet voor iets dat ingewikkeld en moeilijk klinkt, zoals lay-outen. Het enige wat je nodig hebt is zin om mee te werken aan dit blad. Spring dus gerust eens (vrijblijvend) binnen in ons redactielokaal in de 's-Meiersstraat 5 (tussen de Muntstraat en het Hogeschoolplein). Drempeelvrees, bindingsangst of agorafobie? Stuur ons dan eerst gewoon een mailtje op veto@veto.be, het adres waar je met al je vragen terecht kan.

De redactie

Te weinig geld voor gelijke-kansenbeleid

Hoger onderwijs mag misschien een verworven recht lijken, voor veel groepen is het nog steeds niet vanzelfsprekend om zich te handhaven aan de universiteit of hogeschool. Professor Sabine Van Huffel, rectoraal adviseur Gelijke Kansen aan de K.U.Leuven, heeft een plan op stapel dat die groepen de aandacht zal geven die ze verdienen. Helaas heeft ze af te rekenen met een tekort aan middelen.

Tom Van Breusegem

Hoewel universiteiten vaak de eersten zijn om met vooruitstrevende en maatschappelijke relevante hangijzers uit te pakken, werden ze hier op snelheid gepakt door tal van andere instellingen. De academische wereld blijkt, als het om gelijke kansen gaat, een pak conservatiever dan verwacht. Maar afgelopen rectorverkiezingen werd het onderwerp heel nadrukkelijk naar voor geschoven. Rector Vervenne trok tot zover ook volledig de kaart van Gelijke Kansen. Vice-rector Karen Maex en in haar kielzog rectoraal adviseur Sabine Van Huffel, toonden zich de grote pleitbezorgers van dat beleid. Tot voor kort was dat toegespitst op het evenwicht tussen de geslachten, maar nu wordt het opengetrokken naar twee andere

doelgroepen: allochtonen en personen met fysieke beperkingen.

LOKO

Er kwam al eerder kritiek dat er bijzonder weinig ondernomen werd tegen de ondermaatse vertegenwoordiging van studenten met allochtone wortels aan de K.U.Leuven. Ook de Leuvense Overkoepelende Kring Organisatie (LOKO) kreeg er duchtig van langs. Hoewel ze zich aanvankelijk onverschillig opstelden en het niet als hun taak zagen om het op te nemen voor studenten van allochtone origine, draaiden ze na het protest bij. Bovendien engageerden ze zich om ook van deze tere plek in hun beleid werk te maken. Er zetelen nu twee afgevaardigden van LOKO in de commissie die als denktank voor het Gelijke Kansen beleid fungeert.

KLAAGMUUR

Het mag niet verwonderen dat er de voorbije jaren aan de K.U.Leuven weinig aandacht werd besteed aan dit knelpunt. Voormalig rector Oosterlinck toonde zich hoogst ongeïnteresseerd in de problematiek, aldus de betrokkenen. Nieuwbakken rector Vervenne beloofde daar echter verandering in te brengen. Zes maand later staat de recto-

raal adviseur Gelijke Kansen aan de klagmuur: de middelen die nu worden uitgetrokken voor die extra aandachtspunten zijn ontoereikend om die taken naar behoren uit te werken. Het budget voor 2006 staat al langer vast en daar is geen ruimte in voorzien om in dit nieuwe aandachtspunt te investeren. Van Huffel pleit zonder meer voor een ruimer budget. Als er geïnvesteerd wordt in excellentiepolen, onderzoekscentra die extra middelen krijgen op grond van uitstekende perspectieven of behaalde resultaten, moet er volgens haar ook voor het Gelijke Kansen beleid middelen op zij geschoven worden. "Als ik moet wachten op middelen zit ik hier binnen twintig jaar nog. We moeten roeien met de riemen die we hebben," liet Van Huffel zich ontvallen.

INITIATIEF

De Vlaamse Interuniversitaire Raad (VLIR) werkt al langer rond Gelijke Kansen. Toen indertijd bleek dat de universitaire instellingen betreffende allochtone vertegenwoordiging ondermaats presteerden en er aan geen enkele instelling iets constructiefs van de grond kwam, nam de VLIR zelf het initiatief. In 1997 richtte ze zelf een werkgroep Migranten op. Een doorlichting van het personeelsbestand bracht een manifeste afwezigheid van

allochtonen of Belgen van allochtone afkomst aan het licht. Ook na een analyse van het percentage studenten van allochtoon origine was het huilen met de pet op. Geen instroom van die studenten betekende ook geen doorstroom naar de hoge echelons van de academische wereld. In 2000 ging de werkgroep Migranten op in de werkgroep Gelijke Kansen, die een bredere kijk ontwikkelde op gelijke kansen.

EQUAL

In 2004 zag het EQUAL project het levenslicht. Met steun — of moeten we zeggen op vraag van — Europa werkte men aan elke van de deelnemende universiteiten een specifiek project uit. De Vrije Universiteit Brussel (VUB) nam personeelsontwikkeling en organisatiecultuur voor haar rekening, de UGent carrièreverloop, de K.U.Leuven loopbaanbeleid, UHasselt mentorschap en om te besluiten de Universiteit Antwerpen wetenschapscommunicatie. Op die manier wil men aan elke van de instellingen een expertise uitbouwen en die kennis dan ter beschikking van de anderen stellen. De studies zouden zich richten op diversiteit en gelijke kansen in het algemeen. Maar het lijkt alsof gender opnieuw met de hoofdmoot gaat lopen.

STUDENTEN TEGEN DISCRIMINATIE

Pleidooi voor een bonter nachtleven

Met de racistische moorden in Antwerpen in het achterhoofd, is geen thema actueler dan de problemen die onze multiculturele samenleving kenmerken: klachten over racisme en discriminatie zijn immers niet dun gezaaid. Ook Leuven blijkt niet gespaard van deze euvels. Na een aantal incidenten in het Leuvense uitgaansleven, besloten enkele studenten dat het welletjes geweest was.

Marie Lucas

Tijdens een nachtje stappen in het Leuvense werd aan hun buitenlandse vrienden voor de zoveelste maal de toegang geweigerd tot één van de vele danscafés die de Oude Markt rijk is. Voor studente Geneeskunde Noortje en doctoraatstudente Politieke Wetenschappen Marieke was dit de druppel: zij besloten, samen met een aantal andere studenten, om het heft zelf in handen te nemen en een initiatief op te starten tegen discriminatie in het uitgaansleven. "Het gebeurt vaak dat buitenlanders of mensen met een andere huidskleur door buitenwippers verplicht worden hun identiteitskaart te tonen, wat eigenlijk helemaal niet mag. Er bestaat zoveel onduidelijkheid over wat wel en wat niet kan en zoveel onwetendheid over het sluimerende racisme in Leuven, dat we het nodig vonden iets te doen," zegt Noortje.

Een maand geleden begonnen zij dan ook klachten te verzamelen vanuit verschillende hoeken, overigens met overweldigend succes. "We staan ervan versteld hoeveel mensen hebben gereageerd op onze oproep en ons laten weten dat ook zij met dit probleem kampen," legt Noortje verder uit. "Velen durven immers de stap niet te zetten om naar het Meldpunt Racisme of de politie te gaan, omdat het een moeilijk probleem is om over te praten. Het is natuurlijk nooit leuk om toe te geven dat je wordt gediscrimineerd".

KLACHTEN

Het initiatief van deze studenten heeft niet als pretentie een hele mentaliteitswijziging teweeg te brengen in het Leuvense, maar het sensibiliseren van de studenten is wel hun

(foto Jelle Goossens)

topprioriteit. "Vele studenten weten niet eens dat er een probleem bestaat, ze hebben geen buitenlandse vrienden of worden er niet mee geconfronteerd. Wat we nu dus in eerste instantie proberen te doen, is het probleem zoveel mogelijk aankaarten," zegt Marieke. Ook studenten die met discriminatie te maken krijgen, moeten volgens hen beter op de hoogte worden gebracht van hoe zij voor hun rechten kunnen opkomen. "Velen weten bijvoorbeeld niet dat de procedure voor klachten bij het Centrum voor Gelijkheid van Kansen en Racismebestrijding (CGKR) heel eenvoudig is: een mailtje sturen en een aantal vragen beantwoorden is genoeg om ook daar hulp te krijgen, zelfs juridische indien nodig."

Ook Jaak, stagiair apothekersassistent in Gasthuisberg en tevens vice-voorzitter van de studentenvereniging Mount Cameroon werkt mee aan het initiatief. "Ik ga zelf heel weinig op stap, maar binnen mijn studentenclub hoor ik regelmatig klachten over discriminatie in het uitgaansleven. Let wel, ik ben me bewust van het feit dat er ook effectief problemen zijn met bepaalde groepjes jongeren, maar het is gevaarlijk om iedereen over dezelfde kam te scheren," zegt hij. "Over het algemeen voel ik me als buitenlander heel goed in Leuven, alleen zijn er bepaalde problemen waarvoor nog steeds een oplossing gezocht moet worden. Wij concentreren ons

op het uitgaansleven, en hopen toch alleszins daar op verbetering." De voornaamste doelstelling is voor hem dan ook van Leuven een studentenstad maken, leefbaar voor alle studenten, ongeacht hun afkomst.

DRUPPEL

En de toekomstplannen? "Momenteel is het initiatief nog redelijk ongestructureerd, we zijn nog maar een maandje bezig, maar de bedoeling is om vanaf volgend jaar acties op poten te zetten die de Leuvense studenten betrekken bij de problematiek en hen er zoveel mogelijk van bewust maken. We hebben ook al een vergadering met het Meldpunt Racisme van Leuven achter de rug om de coördinatie te bevorderen en we gaan zeker door met klachten verzamelen. We zullen blijven ondernemen tot het probleem opgelost is!" luidt het unaniem.

Bij Pangaea, het internationale ontmoetingscentrum van de K.U.Leuven, zijn ze zich eveneens bewust van het probleem. In 2004 werd de Botswanaanse barman van Pangaea in elkaar geslagen door een buitenwipper van De Bierkelder. Hierop volgde een rechtszaak én een mars tegen racisme, georganiseerd door Portulaca — het huidige LOKO-international — en gesteund door Pangaea. "Het was al jaren onrustig en het gebeurde al een hele

tijd dat buitenlanders geweigerd werden in cafés, voornamelijk op de Oude Markt" zegt Caroline van Pangaea, "maar dit was de druppel die de emmer deed overlopen. We wilden iets ondernemen om mensen bewust te maken van het probleem".

De doelstellingen van de mars waren duidelijk: de gemoederen bedaren die na de kloppartij oververhit waren geraakt en bovendien een duidelijk signaal geven aan Leuven en haar studenten: blijf alert voor het sluimerende racisme. "Vlamingen die geen contact hebben met buitenlanders zien vaak de problemen niet, maar ze bestaan wel, zowel in het uitgaansleven, als in andere domeinen, zoals bij kotbazen, job-aanbiedingen, huisvesting, etc. Er moest dus aan de alarmbel worden getrokken," aldus Caroline. De manifestatie bracht gelukkig het één en ander teweeg: buitenwippers worden aan strengere voorwaarden onderworpen en de buitenwipper in kwestie kreeg vorige week een effectieve gevangenisstraf van zes maanden en een fikse schadevergoeding aan zijn broek, maar er is volgens Pangaea nog een lange weg te gaan.

Buitenlandse studenten kunnen met hun klachten terecht bij Pangaea, die dan worden doorgegeven aan het CGKR. "Pangaea moedigt studenten aan om hun klachten aan te geven, maar het grote probleem is dat mensen die met racisme te maken krijgen, hier vaak niet mee te koop lopen. Het is een grote stap voor hen om het te komen melden. Er bestaat dus een groot verschil tussen wat gemeld wordt, en wat écht gebeurt." Volgens Pangaea is er een mentaliteitswijziging nodig, en bovenal: er moet duidelijker gemaakt hoe en waar een klacht over racisme gemeld kan worden.

Een unaniem verdict dus uit verschillende hoeken, en een klare boodschap aan het adres van zowel de Leuvense autoriteiten als studenten. Er moet duidelijkere informatie bestaan over welke rechten je hebt als je wordt gediscrimineerd en waar je terecht kan met je klacht, en het probleem moet zo snel mogelijk bekendheid krijgen bij de studenten. Het is natuurlijk niet al onheil wat de klok slaat en een oplossing is nooit veraf, maar volgens deze organisaties kan je nooit alert genoeg zijn als het om discriminatie aankomt.

Klachten kan je mailen naar Marieke en Noortje op racisme-leuven@gmail.com

GEËNGAGEERDE WITRUSSISCHE STUDENTE TATSIANA KHOMA OPGEPAKT

Waar engagement nog gevaarlijk is

Het zal je maar overkomen. Je bent een geëngageerde studente, lid van een Europese studentenvereniging. Je gaat naar hun bijeenkomst in Frankrijk en wordt daar zelfs verkozen tot lid van het uitvoerend comité. Alles lijkt rozengleur en maneschijn, tot je thuiskomt. Want daar staat de Geheime Politie op je te wachten.

Nele Van Doninck

De 21-jarige Tatsiana Khoma studeert, of beter studeerde, aan de Belarus State Economic University (BEUSA). Op zeven november reisde ze naar Reims, om daar een bijeenkomst van 'The National Unions of Students in Europe' (ESIB) bij te wonen. ESIB is een studentenkoepel die vierenveertig nationale studentenverenigingen uit drieëndertig verschillende landen verenigt (waaronder ook de Vlaamse Vereniging voor Studenten). Ze vertegenwoordigt daardoor meer dan tien miljoen studenten. Het doel is het promoten van educationele, sociale, economische en culturele belangen van studenten op Europees niveau.

DROGREDEN

Op de bijeenkomst van ESIB in Frankrijk werd Tatsiana verkozen tot lid van het uitvoerend comité. Toen ze daarna naar huis terugreisde, verliep dat echter in mineur. Bij haar aankomst in het studentenhome werd ze opgepakt. De officiële reden daarvoor was dat ze de universiteit niet had laten weten dat ze afwezig zou zijn. Dat had Tatsiana inderdaad niet gedaan, en wel om twee redenen: ten eerste gaat de wet die zegt dat je je afwezigheid moet verantwoorden pas

over twee maanden in, en ten tweede omdat ze enkel tijdens het weekend afwezig was. Een plausibele uitleg. Het haalde echter niets uit, omdat het hele 'afwezigheidsverhaal' waarschijnlijk een drogreden is. De studentenbeweging in Wit Rusland is immers officieel verboden, en wordt al langer geïntimideerd door de geheime dienst.

ESIB zelf reageert sterk op de gebeurtenissen. De actie van Khoma's universiteit is een zware overtreding van de universele wetten van de mens. Iedereen heeft immers recht om vrij te reizen waar hij of zij wil. ESIB heeft dan ook een brief gestuurd naar de rector van BEUSA, met de vraag de acties tegen Tatsiana te stoppen, en haar toe te staan haar studies verder te zetten zonder verdere pesterijen. Ook deed het een oproep aan alle rectoren en ministers om te protesteren tegen de acties van de BEUSA. Onder meer de Zweedse minister van onderwijs gaf al gehoor aan deze oproep.

BUITENGEZET

Zonder veel resultaat blijkbaar, want Tatsiana is ondertussen door de rector uit de universiteit gezet. Op 25 november kreeg ze te horen dat ze welgeteld één dag kreeg om haar kamer in het studentenhuis leeg te maken en te verlaten. Er werd bedreigd dat geen enkele medewerker van het studentenhome naar huis mocht vooraleer zij vertrokken was.

Als reactie op de gebeurtenissen heeft 'The European Universities Association' (EUA) het lidmaatschap van de BEUSA geschorst. Ze heeft ook al haar leden gevraagd hun samenwerking met BEUSA te verbreken, zolang die de normen en waarden van de Europese universiteiten niet kan garanderen.

Waar engagement nog gevaarlijk is (2)

Enkele maanden geleden bracht *Veto* het verhaal van de Wit-Russische studente Tatsiana Khoma. Zij werd geschorst van haar universiteit, omdat ze een bijeenkomst van Europese studenten in Frankrijk bijgewoond had. Maar dat was blijkbaar nog niet het einde van haar verhaal.

Nele Van Doninck

In november werd de Wit-Russische studente economie geschorst aan haar universiteit 'Belarusian State Economic University' (BEUSA). Niet omdat ze de bewuste bijeenkomst bijgewoond had, maar omdat ze niet had aangegeven dat ze daar naartoe zou gaan, luidde de officiële verklaring van haar Wit-Russische rector Vladimir Shimov. Dat die regel toen nog niet in voege was, vermeldde hij er niet bij. Tatsiana kreeg welgeteld één dag om haar kamer te ontruimen en te vertrekken.

Tatsiana kreeg toen steun van de internationale studentenbewegingen, die verzochten om een vernietiging van de beslissing van rector Shimov. Ook diverse diplomaten en rectoren van Europese universiteiten drongen daarop aan. De European University Association, die de Europese universiteiten vertegenwoordigt, ontnam de BEUSA het lidmaatschap. De studente probeerde ondertussen per correspondentie te studeren, maar op 13 januari werd duidelijk dat de universiteit niet op haar beslissing terugkwam. Tatsiana is nu van plan om naar de rechtbank te trekken, om daar alsnog haar schorsing ongedaan te laten maken.

Na de schorsing van Tatsiana Khoma kwam aan het licht dat zij niet de enige is die

voor deze reden geschorst werd. Rector Victor Shimov kondigde aan dat er voor Tatsiana al vijftig andere studenten geschorst werden dit jaar. De Europese studentenbewegingen reageerden ontzet.

OPGEPAKT

Enkele weken geleden bleek opnieuw dat het regime in Wit-Rusland meer op een dictatuur lijkt dan op een democratie. Bij de hervkiezing van president Loekasjenko rezen er ernstige vragen over de legitimiteit ervan. Volgens de Europese Unie verliepen de verkiezingen immers niet volgens de internationale normen. Ook de Wit-Russen zelf voelden dat de verkiezingen niet correct waren verlopen en er ontstonden manifestaties op het Oktoberplein in Minsk, de hoofdstad van Wit-Rusland. Ook Tatsiana protesteerde mee. Zij en andere studenten sloten zich aan bij de vreedzame manifestanten, maar werden opgepakt, samen met 106 anderen. Het leverde Tatsiana en collega-student Volha Kuzmich tien dagen cel op, die ze ondertussen hebben uitgezeten.

ESIB, de koepel van nationale studentenverenigingen, heeft al verontwaardigd gereageerd en roept de Europese regering op te protesteren tegen deze flagrante overtredingen van de mensenrechten. Ook de Vlaamse Vereniging voor Studenten (VVS) bleef niet bij de pakken zitten en organiseerde onlangs een protestactie aan de Wit-Russische ambassade. Die actie is ook het begin van een briefschrijfcampagne. Met die campagne wil VVS duidelijk maken dat ze het niet eens is met de manier waarop er in Wit-Rusland omgegaan wordt met studenten en studentenvertegenwoordigers. Ook in andere Europese landen worden gelijkaardige projecten op poten gezet.

POLITIE SCHRIJFT EERSTE OVERLASTBOETES UIT

“Wij willen geen heksenjacht op studenten”

Dit academiejaar is de Leuvense politie van start gegaan met het beboeten van ambetante studenten. Hans Gooris, studentenagent: “Wij willen geen heksenjacht ontketenen. Helaas zijn sommige studenten hardleers.”

Dries De Smet

Wie na een cantus zijn gezang op straat voortzet, heeft het vanaf nu vlaggen. Je loopt immers het risico tegengehouden te worden door een brave burger die je vraagt waarom je aan het zingen bent. Een beetje boven je teewater, antwoord je dat die burger zich met zijn eigen zaken moet moeien. Waarop die burger zijn visitekaartje annex pen en papier bovenhaalt. Inderdaad, de agent in burger schrijft een boete uit. Tot 250 euro.

WILDPLASSEN

De overlastboetes die dit jaar ingevoerd zijn, kaderen in een recent dekreet dat het toelaat om overlast efficiënter te bestrijden. Nachtlawaai, wildplassen en vuilniszakken gooien waren — en zijn nog steeds — geen prioriteit voor het parket. Het nieuwe dekreet maakt het mogelijk om de gemeentes bevoegdheid te geven over het uitschrijven van de boetes. De agent maakt dus een verslag van de overlast waarna een ambtenaar de boete verzendt. Zo wordt het mogelijk om sneller inbreuken te beboeten. Vroeger duurde het maanden voor een boete effectief

LEUVENSE POLITIE VISEERT STUDENTEN!

DAT GAAT U KOSTEN MAAT!

bij de overtreder terrecht kwam.

Gooris waarschuwt echter dat de overlastboete niet gezien mag worden als een aanval op de studenten of het studentenleven.

“We willen niet de studenten viseren. Integendeel. We denken dat de aktie net de naam van de studenten kan zuiveren. Veel studenten staan dan ook achter deze maatregel.”

STOK

Gooris benadrukt ook dat de nieuwe maatregel niet los van de andere inspanningen van de politie en partners mag gezien worden. De overlast-

problemen worden op drie nivo's aangepakt. In de eerste plaats wordt geprobeerd om preventief te werken. Daarom zetten de fakbars stewards in en is vorige week de campagne tegen vandalisme van wal gestoken. Daarnaast kijkt de politie of het mogelijk is om door strukturaanpassingen overlast tegen te gaan. Een voorbeeld hiervan is een betere straatbelichting. Het laatste redmiddel is de repressieve aanpak. De stok achter de deur zeg maar.

Die stok kan hard aankomen. Een boete kan je tot 250 euro kosten. Dat bedrag ligt in de praktijk waarschijnlijk een stuk lager. Hoeveel studenten al tegen de lamp liepen, kan Gooris niet bekendmaken. “We moeten de nieuwe maatregel nog analyseren. We gaan overigens niet elke avond op pad.”

PSYCHOLOGISCH

Als ze op pad gaan, dan is dat in burger. “Dat is psychologisch. We willen de lawaaimakers het gevoel geven dat we op elk ogenblik aanwezig kunnen zijn.” Of de maatregel ook het nachtlawaai en het vandalisme indijkt valt nog af te wachten. “Het leeft alleszins onder de studenten. Ze praten erover en dat is voor een stuk al wat we willen bereiken. De pakkans lijkt en is hoger.”

“We willen de lawaaimakers het gevoel geven dat we op elk ogenblik aanwezig kunnen zijn”

NIEUWE LOKO-VOORZITTER FREDERIEK VERMEULEN BRUIST VAN ENERGIE:

“We moeten fier zijn op wat we doen”

De Algemene Vergadering van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (LOKO) verkoos op 5 mei een nieuwe voorzitter, Frederiek Vermeulen, en ondervoorzitter, Klaas Keire. Beiden zijn van West-Vlaamse afkomst, maar daar kunnen ze zelf natuurlijk niets aan doen.

Ilse De Witte & Simon Horsten

Veto: *Waarom heb je je kandidaat gesteld als LOKO-voorzitter?*

Frederiek Vermeulen: «Dat is niet iets dat je op één dag beslist. Ik heb mij van in het begin van het jaar geëngageerd, heb getracht mij goed in te zetten, en dan deden er zich plotse geruchten de ronde over mijn kandidatuur voor het voorzitterschap van LOKO. Zo werd ik gedwongen erover na te denken, en uiteindelijk heb ik dan beslist mij inderdaad te engageren voor die functie. Engagement groeit meestal voort uit frustratie of teleurstelling, het gevoel dat je iets wilt veranderen aan een bestaande situatie. Zo ben ik als studentenvertegenwoordiger begonnen. Dan kom je na verloop van tijd in de organisatie terecht, en wil je ook wel iets doen voor die organisatie.»

Veto: *Wat wil je beter doen dan je voorganger, Thomas Delaet?*

Frederiek: «Thomas stond dit jaar voor de grote uitdaging om de hervormingen, het centraliseren van alle geledingen in één LOKO, in goede banen te leiden en te consolideren. Thomas moest de eenheid bewaken en heeft vanuit die positie de teugels strak moeten houden, zodat de geledingen niet terug helemaal apart zouden beginnen te werken. Volgend jaar moeten we nog meer durven verdergaan op inhoudelijk vlak door zelf meer dossiers op de agenda te zetten en aan onze naambekendheid werken. Daarnaast moeten we op vlak van interne organisatie onze vrijwilligers nog meer betrekken en hen beter te motiveren door er altijd te zijn voor hen en een aangename sfeer te creëren binnen LOKO.»

“Ik zie enkel een handicap voor de niet-Westvlamingen”

Veto: *Hoe sta je tegenover het medebestuurderschap van de studenten?*

Frederiek: «Als individu zit je in een schizofrene situatie: op het GeBu (*het Gemeenschappelijk Bureau, verantwoordelijk voor het dagelijks bestuur van de universiteit, red.*) zit je als bestuurder, op de Academische Raad dan weer als student. We zijn er altijd van overtuigd geweest dat de studenten met één stem moeten spreken, dat is ook onze kracht. Het benauwde de voormalige rector altijd. En nu zit je inderdaad met het GeBu, waar je soms dingen goedkeurt die je als studentenbeweging zou willen afbreken omdat je niet volledig je punt hebt kunnen maken. Anderzijds is het kunnen meebesturen van de universiteit een grote uitdaging. De universiteit bestaat tenslotte bij gratie van de studenten, zodat het niet meer dan normaal is dat we mee het beleid kunnen vormen. Dat betekent

niet dat we over alles iets moeten kunnen zeggen: we moeten vooral bezig zijn met onderwijs en sociale materie, dat zijn onze sterktes.»

Veto: *Denk je niet dat de kwaliteit van de vertegenwoordiging achteruit gaat doordat de studenten zo veel mandaten hebben, en ze zich nooit overal ten volle op kunnen concentreren?*

Frederiek: «Persoonlijk vind ik dat we niet zomaar een stem mogen eisen om te eisen. We moeten ons de vraag stellen of we nood hebben aan invloed op een welbepaald gebied. De cruciale vraag is: maakt het verschil uit voor de studenten, of zitten we gewoon op een postje omdat we het hebben?»

POSTJES

Veto: *Zijn alle postjes die de studenten nu hebben dan nuttig?*

Frederiek: «Ik ben er fundamenteel van overtuigd dat we bij al onze huidige verantwoordelijkheden kunnen wegen. We worden echt wel au sérieux genomen, en dat komt vooral

dan per toeval overeen komt met wat een politieke partij zegt, dan is dat zo. Maar we zullen zeker niet een welbepaalde partij gaan steunen.»

Veto: *Klaas Keirse, de LOKO-ondervoorzitter van volgend jaar, komt van de Campus Kortrijk (voorheen KULAK). Hoe zal de relatie tussen jullie zijn?*

Frederiek: «Ik denk dat ik met Klaas een zeer goed duo vorm, en dat we de taken ook goed zullen kunnen verdelen, wat dit jaar misschien nog te weinig is gebeurd. Klaas trekt sowieso het sociale luik en ik onderwijs. Maar daarnaast zullen we ook praktisch gezien de taken verdelen, en het zal niet zo zijn dat één van ons alles naar zich toe zal trekken.»

«Hoe ben ik nu bij Klaas terecht gekomen? Wel, we hebben dit jaar het dossier van de Campus Kortrijk gehad, met de hervormingen en de richtingen die moesten worden herzien, en daarin hebben we een zeer goede samenwerking gehad met de Campus Kortrijk, zeker met Klaas, die dit jaar preses is van de Campus Kortrijk. Ik had al veel goede

doen naar de naambekendheid van LOKO, zullen we daar inderdaad waarschijnlijk bedroevend laag op scoren. Het is dan ook een prioriteit om LOKO bekender te maken bij de studenten. Er zal volgend jaar sowieso iets komen rond het twintigjarige bestaan van LOKO. We gaan dat ook koppelen aan twintig jaar inzet voor de studenten. Maar daar mag het natuurlijk niet bij blijven. Eigenlijk zou iedere student moeten weten dat er een studentenraad is, en dat dat LOKO is. We moeten studenten echter ook niet met dossiers overvallen, maar hen stimuleren om meer te weten te willen komen. Iedereen is altijd welkom.»

«We moeten fier zijn op wat we doen met LOKO en moeten daar meer mee naar buiten komen. Neem nu Albatros, een fuifzaal die door ons, studenten, wordt uitgebaat. Alleen weet niemand dat! We mogen best meer promotie maken in de Albatros zelf, en expliciet zeggen dat LOKO daar achter zit.»

Veto: *Een ZAP-lid van de Academische Raad beweert dat de studenten op de Academische raad niet meer kritisch zijn. Wat vind je daar zelf van?*

Frederiek: «Een studentenbeweging is niet gemaakt enkel en alleen om kritiek te geven. Wij denken eerst na, voor we iets zeggen, over wat we willen bereiken. Het maakt daarbij niet uit of we dat punt bereiken op Academische raad, Onderwijsraad of in het GeBu, zolang dat we ons punt halen. Omdat we goede vertegenwoordigers hebben op Onderwijsraad, die de dossiers daar ten gronde voorbereiden, hoeft er niet altijd kritiek meer geleverd te worden op Academische raad. Nogmaals we moeten geen kritiek leveren om kritiek te leveren.»

Veto: *Wat zou je graag verwezenlijkt zien op onderwijsvlak volgend jaar?*

Frederiek: «Wat er zeker aan zit te komen is de docentenevaluatie. We zijn volop een evaluatie-instrument aan het ontwikkelen. Ik denk dat we als studenten sowieso moeten pleiten

voor een jaarlijkse bevraging van het garantieluik (*beuaken van de kwaliteit van het onderwijs, red.*).

Studenten die al enkele jaren aan de K.U.Leuven studeren zullen het Jade-systeem nog wel kennen: de bevraging van de studenten via enquêtes ter evaluatie van de proffen. Het Jade-systeem is afgeschaft, maar er is nog niets in de plaats gekomen.»

«Kwaliteit is een dynamisch gegeven, een constant streven naar verbetering. We kunnen toch niet werken met een bevraging om de vier jaar. Er moet elk jaar gekeken worden hoever we gevorderd zijn. Dat is niet alleen voor studenten belangrijk, die wij kwaliteitsvol onderwijs willen bieden, maar dat is ook goed voor docenten. Cijfers kan je pas vergelijken, als je jaarlijks kan nagaan of er een verbetering is gemaakt. Een goede docent stelt zich aan het begin van elk academiejaar de vraag of de stof die hij wil doceren nog relevant is en voert aanpassingen door waar nodig. Aangezien we alleen maar goede proffen hebben aan de K.U.Leuven, kan er niets op tegen zijn om een jaarlijkse bevraging te organiseren. Want dat zou een bevestiging moeten zijn voor die professoren dat ze goed bezig zijn. Als de cijfers bewijzen dat onze professoren goed bezig zijn, zal dat hen een duwtje in de rug geven. Dan kunnen we bewijzen dat de ‘K’ in K.U.Leuven echt staat voor kwaliteit.»

dingen gehoord van Klaas, en toen we naar Kortrijk zijn geweest heb ik met hem gepraat. Toen bleek dat we op dezelfde lijn zitten. Het klikte meteen. Natuurlijk zal Klaas zijn kennis van Leuven nog moeten bijspijkeren, maar zijn engagement zal al enorm helpen om op korte termijn veel te leren.»

PROMOTIE

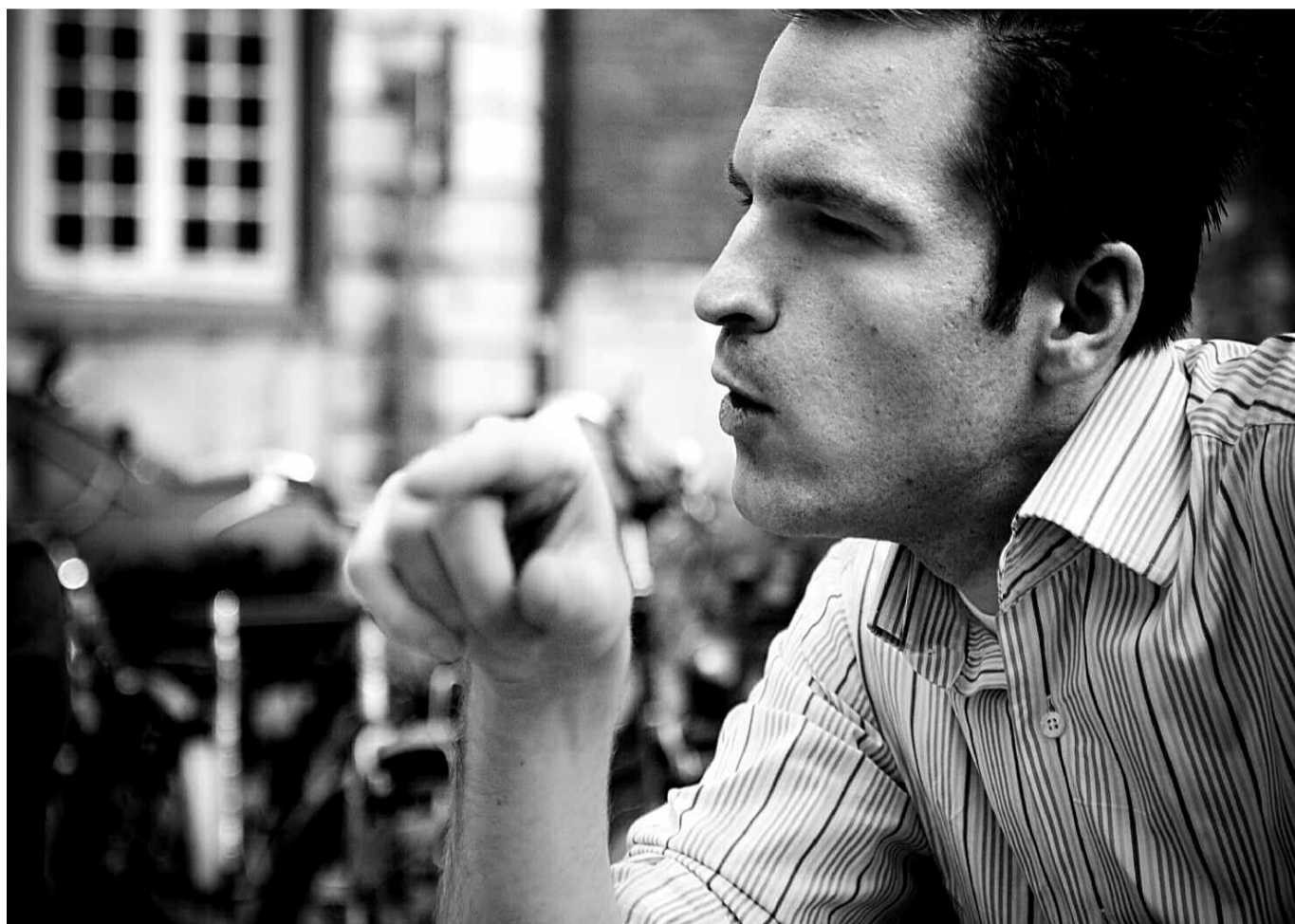
Veto: *Er zijn volgend jaar betrekkelijk veel Kortrijkzananen met een studentenmandaat. Is dat geen handicap om een werkingsjaar mee te beginnen?*

Frederiek: «Ik zie enkel een handicap voor de niet-Westvlamingen (*Frederiek woont zelf in het West-Vlaamse Eernegem, red.*). Maar serieus: studenten van de Campus Kortrijk zijn studenten van de K.U.Leuven. Onze studentenvertegenwoordigers worden bovendien verkozen op basis van hun competenties en zeker niet op basis van hun geografische spreiding. Maar ik heb wel het voordeel dat ik de taal van de inboorlingen spreek (*lacht*).»

«We gaan in elk geval de Campus Kortrijk meer proberen te betrekken. Het is historisch zo gegroeid dat Kortrijk een beetje afzijdig stond van Leuven, en simpelweg haar eigen ding deed. Ik vind dat het de taak van LOKO is om terug te koppelen naar alle studenten, ook naar die van Kortrijk.»

Veto: *‘Naar alle studenten terugkoppelen,’ zeg je. Toch is LOKO niet zo bekend bij de gemiddelde student. Hoe denk je dat te verhelpen?*

Frederiek: «Als we een steekproef zouden

Focus op repetitorenbureaus

Worstelen met een schimmig imago

Over weinig Leuvense organisaties doen meer indianenverhalen de ronde dan over repetitorenbureaus. Ze worstelen met vooroordelen als zou het om geldklopperij gaan en de kwaliteit van de lesgevers te wensen over laten. Wat is daar van aan aan?

Dries De Smet & Tom Van Brussegem

Repetitoren zijn privé-personen die tegen een vergoeding studenten willen klaarstomen voor examens, schrijft de stad Leuven in haar welkomstbrochure. Bijles zeg maar.

Thijs, 2de bac Pol&Soc, volgt bijles statistiek omdat 'het je mentaal een streepje voor geeft op de andere studenten'. Maar volgens Veerle, 2de lic Rechten, geven de repetitorbureaus je een vals gevoel van veiligheid: "voor één vak verzekeren ze me dat ik bij de betere studenten hoorde, vervolgens behaalde ik een grandioos tekort."

Thijs en Veerle zijn niet alleen. Volgens voorzichtige schattingen zouden 1.000 à 2.000 studenten beroep doen op een repetitor. De markt wordt ingepalmd door grote bureaus zoals *Memento*, *Logos*, *Rebus* en *Catherine Dhondt*. Daarnaast opereren heel wat kleinere bureaus en privé-personen die vaak aan het oog van de fiscus ontsnappen.

KWALITEIT

De kwaliteit van de gegeven lessen is vaak ondermaats en moeilijk te controleren, horen we van diverse bronnen. Repetitoren komen en gaan en, erger, worden vaak niet streng geselecteerd. De lesgevers zijn een bonte mix van collega-studenten, afgestudeerden en assistenten. "Meer dan 90 procent van onze lesgevers zijn afgestudeerden", zegt Jan Bruwier, zaakvoerder van Rebus. "Sporadisch werken we met studenten, maar dan enkel uit de licenties."

Andere kantoren hebben geen bezwaren om tweedebac'ers of -kanners in te zetten als repetitor. Peter en Maaike begeleiden allebei als tweedekanner studenten bij Memento. Peter: "Ik gaf les als tweedekanner, maar dat was toch uitzonderlijk. Ik werd geselecteerd op mijn punten en werkte er tijdens de zomervakantie. Wel moest ik tijdens het jaar een paar studenten begeleiden als test. Ik heb ook gesolliciteerd bij *Logos* en daar kon ik, zonder voorafgaand gesprek, zoveel studenten begeleiden als ik wilde. Dat vond ik niet correct."

De repetitorenbureaus hebben de mond vol van een totaalbegeleiding, maar van samenwerking tussen de repetitoren blijkt in geen enkele van de bureaus echt sprake. "De directeur nam de taak op zich om de individuele lessen te bundelen tot een algemene psychologische analyse", zegt Peter. "Die evaluatie gebeurde met de student voor een rij andere wachtende studenten en was erg confronterend." Maaike bevestigt dat: "De begeleiding van de hoofdrepetitor bestaat uit het afblaffen van de student na de les."

KOSTELIJK GRAPJE

Studenten betalen 25 tot 40 euro voor één uur bijles. Bij Rebus ben je verplicht om minstens tien uur lessen te nemen. "Zo weet je op voorhand hoeveel je moet betalen en kom je

niet voor verrassingen te staan," zegt Bruwier van Rebus. Andere kantoren werken op uurbasis. Daarbij trachten bepaalde kantoren zoveel mogelijk uren aan te smeren, met alle financiële gevolgen vandien.

"Ik vond het vervelend dat men mij daar voortdurend het gevoel gaf dat ik nog extra lessen moest volgen," zegt Thijs. "Ook al wil je maar voor één vak komen, ze proberen er altijd meer te verkopen", zegt Maaike, ex-repetitor bij Memento. "Er wordt dan gezegd: 'Zo kan ik niet werken, 't is een totaalpakket'."

Wie bijles volgt voor één vak, twee uur per week, betaalt al snel 600 tot 1000 euro. Wie meerdere vakken doet, moet dus een veelvoud ophoesten en vaak komen daar nog eens extra oefensessies bij.

MONITORAAT

Nochtans bestaat er een goedkoop alternatief. Bijna alle faculteiten bieden monitoraten aan en er bestaat ook zoiets als studieadvies. Bart Dejonghe van de dienst Studieadvies: "We helpen studenten met leerprocesproblemen. Deze maand starten we met vier sessies van twee uur over doelgericht studeren." Studieadvies is een dienst van de K.U.Leuven en alle hulp is gratis. Studieadvies kan echter niet helpen voor de individuele vakken.

Daarvoor zijn er de monitoraten. Eveneens kosteloos en

"Wij krijgen wél studenten doorgestuurd van Studieadvies."

bovendien veel accurater, meent professor in de rechten Bernard Tilleman. "Monitoraten werken in nauw overleg met de docent. Die directe link zorgt ervoor dat de getrainde vaardigheden en de gegeven oefeningen echt voorbereiden op het examen."

Het verschil tussen een monitoraat (van de universiteit) en een repetitorbureau (privé) wordt niet genoeg beklemtoond, meent Tilleman. Memento zaait, bewust of onbewust, verwarring door te opereren onder de website monitoraat.be. Het bestuur van de rechtsfaculteit reageerde kordaat toen een aantal jaar geleden een oefenles door een repetitor werd gegeven in het HuisDerRechten, fakbar van VRG. "Zo wék je de indruk dat de universiteit samenwerkt met repetitorenbureaus. In onze gebouwen horen ze niet thuis."

BANDOPNEMER

De laatste jaren nam de sponsoring van repetitorenbureaus voor studentenkringen gevoelig af. "Sinds dit jaar hebben we gebroken met repetitorenbureaus", zegt VRG-preses John-John Ackaert. "We worden niet gedwongen door de faculteit, maar wel met aandrang verzocht. Daarom heeft de faculteit onze subsidie een klein beetje verhoogd, al weegt dit niet op tegen het verlies aan sponsorgelden."

Maar de weg naar de studenten blijven de repetitorenbureaus vinden. "Op sommige proclamaties is iemand van *Logos* aanwezig met een bandopnemer", zegt een bron. "Niet-geslaagden krijgen dan een brief in de bus." Hoe de

"Ook al wil je maar voor één vak komen, ze proberen er altijd meer te verkopen"

repetitorenbureaus aan de adressen geraken, is niet duidelijk.

Vaak zijn het de ouders die hun kind meenemen naar het repetitorbureau. "Dat gebeurt steeds minder", zegt Jan Bruwier van Rebus. "Vroeger ging dit om 90 procent van de studenten, nu slechts 20 procent." Bepaalde ouders zien het repetitorenbureau als een controlemiddel. Peter, ex-repetitor bij Memento: "Er was bij mij een student die naar een popconcert was geweest zonder zijn ouders in te lichten. Onmiddellijk kreeg hij een uitbrander van de baas en werden de ouders op de hoogte gebracht."

Tom, repetitor bij Rebus, vindt feedback naar ouders volstrekt logisch: "Zij betalen er ook voor dus mogen ze weten welke vorderingen de student maakt. Voor de ouders wordt maandelijks een soort van rapport opgemaakt." Eric gaf les bij zowel *Logos* als *Catherine Dhondt*: "Logos geeft feedback aan de ouders over hoe goed hun kinderen werken en welke kansen ze maken, Catherine Dhondt niet."

ZWIJGEN

De universiteit neemt geen officieel standpunt in voor of tegen repetitorenbureaus. Ook studieadvies doet dat niet. "We proberen eerst door te verwijzen binnen de K.U.Leuven. Als studenten echt op een repetitor beroep willen doen verwijzen we ze door naar de Gouden Gids." Jan Bruwier nuanceert: "Wij krijgen wél studenten doorgestuurd van Studieadvies. Alleen zullen ze dat niet openlijk toegeven."

Bruwier is voorstander van een regulering door de universiteit. Zo kan volgens hem het kaf van het koren gescheiden worden. "Kwaliteitscontrole kan gebeuren op basis van het aantal klachten."

Zeker is dat de universiteit en de degelijke repetitorenbureaus baat zouden hebben als de mist rond de kantoren zou optrekken. Een verplichte publicatie van de slaagcijfers, het aantal begeleidde studenten en het gemiddelde aantal uur per student, de correcte tariefstructuur én de klachten zou geen overbodige luxe zijn. Maar die gegevens opvragen, zou een impliciete erkenning van de repetitorenbureaus betekenen. Het is maar de vraag of de universiteit dat wel wil.

De namen van de (ex-)repetitoren en studenten werden op hun verzoek gewijzigd.

"Die man verkoopt gewoon angst"

Een gebrek aan controle is een vruchtbare voedingsbodem voor malafide praktijken en dat maakt het kaf van het koren scheiden er niet makkelijker op. De bureaus die alle regels van het ethisch handelen aan hun laars lappen, brandmerken de hele sector. We kwamen in contact met een student die tot voor kort als repetitor bij *Memento* werkte, een groot Leuvense repetitorbureau. De ex-repetitor stelt zich ernstige vragen bij de manier waarop het bureau geleid wordt, maar benadrukt dat "er wel degelijk mensen werkten die echt hun best deden voor de studenten."

Tom Van Brussegem

Veto: Hoe werden jullie opgeleid bij Memento?

Ex-repetitor: «Van een opleiding was geen sprake. Iedere repetitor kreeg bij aanvang hetzelfde verhaal te horen. Het uitgangspunt is dat je de student bij de eerste les volledig afbreekt. Je geeft hem een test die hij niet kan oplossen en maakt op die manier brandhout van zijn zelfvertrouwen. Enerzijds werd elke student, hoe intelligent ook, grondig op zijn plaats gezet. Anderzijds was het ook gewoon een drukingsmiddel. De directeur speelt er de rol van grote bullebak en kreeg op die manier weinig tegenwind. Die man verkocht gewoon angst.»

Veto: Hoeveel kost een uur bijles?

Ex-repetitor: «Studenten betaalden ongeveer een vieren-

twintigtal euro waarvan er elf en een half bij ons terecht kwam. Daar kwam bovendien nog een dossierkost bovenop (dat is tegenwoordig 135 euro, red.). Dat laatste is niet meer dan een lepe truc om de klanten te binden. Gezien de vaste kost toch gelijk blijft, wordt de stap naar meer lessen nemen verkleind. Als studenten testen aflegden, moesten ze daar bovendien extra voor betalen. Terwijl de repetitor dan helemaal geen toezicht hield en op dat ogenblik met andere studenten bezig was. Bovendien waren dat vaak standaardtesten die vijftien minuten vroegen om te verbeteren. Dat is blind geld verdienen.»

LESSEN REKKEN

«Sommige repetitoren werkten soms tot twaalf uur per dag, in uitzonderlijke gevallen waren er repetitoren die zestien uur per dag les gaven. Op die manier is het onmogelijk om je lessen grondig voor te bereiden. De repetitoren werden bovendien onder druk gezet om zoveel mogelijk lessen te geven. Dat ging soms erg ver. Op een gegeven moment in de lessenreeks bleek dat er nog slechts twee lessen nodig waren om de cursus af te werken. Maar dan drong de directeur aan, soms zonder dat de student dit wist, dat de repetitor het nog een achttal lessen zou 'rekken'.»

Veto: Probeerde men de studenten meer uren aan te bieden dan nodig?

Ex-repetitor: «Het was een courante praktijk om studenten direct een paar andere vakken aan te smeren dan die

waarvoor ze naar het bureau stapten. Wanneer de ouders er bij waren, werd bijvoorbeeld een lessenspakket overeengekomen. Eens de student echter de eerste les achter de rug had, dan sleepte de repetitor er een pak argumenten bij om nog meer vakken te volgen. Voor hij het wist wandelde die student met een pak vakken extra het bureau uit. Een van de grote poulains van de directeur geeft er wiskunde en iedereen

"Je geeft een test die niet op te lossen is en maakt brandhout van het zelfvertrouwen van de student"

die langskomt voor economie of iets dergelijks, lapt hij ook wiskunde aan het been.»

Veto: Controleerde Memento studenten ook buiten de bijlessen?

Ex-repetitor: «Ja, het ging soms zo ver dat de baas het gsm-nummer van zijn studenten opeiste. Hij stuurde vervolgens één van zijn repetitoren op pad. Die schuimde de cafés op de Oude Markt af. Als hij studenten van Memento signaleerde dan seinde hij dat door, waarop ze een hartig telefoontje van de directeur konden verwachten. Dat is flagrante inmenging in het privé-leven.»

De zaakvoerder van Memento wenste niet te reageren.

“Ik wil de financiering gebruiken om een beleid te voeren”

“Ik ben blank, Europeaan en heb studerende ouders gehad die mij stimuleerden.” Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming Frank Vandenbroucke ziet zichzelf als een geluksvogel, maar wat is zijn verdienste aan dit geluk? “Nul komma nul procent”. Volgens hem is dat echter geen reden om talenten die je gekregen hebt onbenut te laten. “Allerminst, we moeten alle talenten ontwikkelen en onderwijs is daartoe de beste manier. Het financieringsmodel dat ik voorstel, heeft dan ook als doel die groepen te stimuleren die voorheen geen toegang kenden tot het Hoger Onderwijs. Er komt een tweede democratiseringsgolf aan.” Een interview met de politicus die de status-quo schuwt.

Bram Delen & Maarten Goethals

Veto: Zien we de voorbije jaren geen uittrangering van parlement en democratie in het hoger onderwijsbeleid?

Frank Vandenbroucke: «De onderwijs-wetgeving is enorm gebonden aan parlementair werk, veel meer dan andere domeinen. Waar u op doelt zijn de ontwikkelingen, zoals de Bama-hervorming, die gestuurd zijn door Europese debatten en afspraken, onder de impuls van de instellingen zelf. Dat is echter een krachtig uitgangspunt. Die afspraken zijn dan, na zeer veel debat en adviesprocedures, vertaald naar parlementair niveau. Maar het is uiteindelijk het parlement dat groen licht moet geven en akkoord moet gaan met de voorstellen. Het is ook niet zo dat geen er enkele politieke marge meer was in dat groot Europees kader. Er waren immers verschillende wegen die naar een zelfde doel moesten leiden: een bepaalde kwalificatiestructuur en -niveau. Het Bolognaproces was een voorbeeld van een proces dat vertrok vanuit het veld — verenigingen van universiteiten en studenten — met andere woorden een *bottom-up* proces. Ik heb daar geen problemen mee en kan jullie geruststellen: het parlement heeft nog bijzonder veel te zeggen in de onderwijs-wetgeving.»

MIDDELMATIG

Veto: Als socialist ziet u kwaliteit en democratisering niet als tegengesteld. Moeten de instellingen dan niet meer vrijheid krijgen om aan de schoolpoort te selecteren?

Vandenbroucke: «Ik pleit ervoor dat in Vlaanderen een tweede democratiseringsgolf op gang gebracht wordt. Dat is absoluut noodzakelijk, weliswaar met andere doelgroepen en methoden dan de eerste golf. De eerste is stilgevallen in de jaren zeventig. De tweede golf is nodig om principiële, morele redenen, want wij laten heel wat talenten van mensen onbenut en miskennen daardoor veel ontwikkelings- en emancipatiekansen. Dat stel je zeker vast in allochtone gemeenschappen. Het is bovendien ook nodig als we onze welvaart willen behouden, zowel in Vlaanderen, België als Europa. Maar gelijke kansen op middelmatig niveau zijn geen gelijke kansen, daar ben je niets mee. Het is bijvoorbeeld dankzij zeer goed lager en middelbaar onderwijs dat in Vlaanderen, in de jaren vijftig en zestig, kinderen van arbeidersgezinnen hogerop zijn kunnen doorstromen in de samenleving, niet dankzij middelmatig onderwijs. Dat geldt evenzo voor hoger onderwijs. Het zijn met name de mensen die van thuis uit niet de relaties, het geld en de cultuur hebben mee gekregen die het onderwijs juist nodig hebben om zich te emanciperen. Die mensen hebben dus uitstekend onderwijs nodig.»

«Ik geloof niet dat het in Vlaanderen mogelijk is om het Amerikaanse model te introduceren waar kleine universiteiten zich specialiseren en zo hoge resultaten bekomen. Je hebt in Amerika enkele universiteiten van wereldklasse, maar daarnaast heb je een sliert van instellingen met een zeer bedroevende kwaliteit. Dat kunnen wij ons in Vlaanderen niet veroorloven. Wij krijgen hier geen Harvard of Oxford en moeten dat ook niet ambiëren, maar we moeten onze eigen notie ontwikkelen van kwaliteit. De lat van de basiskwaliteit, van elke universiteit en hoge school, moet hoog liggen, anders bied je geen gelijke kansen op kwaliteit. Als we zo redeneren, denk ik, is het dan ook niet geschikt om te denken in termen van kleine versus grote instellingen. Elke instelling moet doelmatigheid nastreven in zijn aanbod. Een groot probleem is daarbij de blijvende versnippering van opleidingen. Als je de kwaliteit hoog wilt houden, moet je dus meer rationaliseren.»

PARTICIPATIE

Vandenbroucke: «In de financiering die ik voorstel, bouw ik sterke prikkels in om samenwerking te belonen en instellingen te penaliseren die schaarse middelen spreiden over te veel verschillende opleidingen. In het nieuwe financieringsmodel zit een concentratiecoëfficiënt die weergeeft hoe een instelling haar studenten verspreidt over verschillende opleidingen. Als er weinig studenten zijn voor een bepaalde opleiding — en dat is op zich niet erg — en als die nog eens op verschillende plaatsen wordt aangeboden, dan ben je zeer inefficiënt bezig. In het nieuwe

financieringssysteem geef ik prikkels, in de vorm van financiële bonussen, aan de instellingen voor *echte* samenwerking, zoals het samen aanbieden van opleidingen. We geven ook een tegemoetkoming bij rationalisatie. Als je afbouwt, kan je het personeel niet zomaar op straat zetten; dat is niet

“Gelijke kansen op middelmatig niveau zijn geen gelijke kansen”

menselijk. Wij willen degressief nog enkele jaren doorbetalen, zodat we geen bruusk effect creëren. De focus ligt dus op de doelmatigheid van het aanbod, wat nieuw is. Ik wil de financiering gebruiken om een beleid te voeren. Het systeem is niet bedoeld voor een status-quo, maar om zaken te veranderen, om een tweede democratiseringsgolf te begeleiden. Meer participatie betekent concreet meer geld voor de instellingen, want we willen een einde maken aan de bevrozing van de enveloppen.»

PERVERS

«Vervolgens is de vraag of je als instelling geïnteresseerd bent in ofwel meer studenten die zich inschrijven ófwel meer studenten die slagen. Ik ben geïnteresseerd in dat laatste, vandaar dat ik radicaal kies voor output-financiering. Wij willen *enkel* studiepunten die verworven en diploma's die behaald zijn,

financieren. Dat is een zeer radicale breuk. Bovendien verdubbelen we de financiering van de eerste zestig behaalde studiepunten. Hierdoor zullen de instellingen, waar de punten verworven worden, er alles aan doen opdat de studenten zouden slagen. We willen ervoor zorgen dat studenten die het moeilijk hebben niet verkommeren in een hoekje. In het systeem met inputfinanciering was er geen enkele impuls om zich te bekommeren over deze gevallen. Maar, dat wil ik erbij zeggen, iedereen in het democratiseringsproces heeft een verantwoordelijkheid. Ik begrijp niet dat wij maatschappelijk aanvaarden dat zoveel studenten mislukken. Dit is een verantwoordelijkheid van zowel de instellingen als de studenten zelf. Je moet mensen een tweede kans geven, maar — alhoewel ik geen aanhanger ben van het invoeren van een “leerrecht” — studenten moeten ook geconfronteerd worden met het feit dat ze niet eindeloos opnieuw kunnen proberen. Ik ben in deze zin voor een ‘prestatiemoraal’. We moeten maken dat de mensen zo snel mogelijk op het juiste spoor zitten. En dat is zeker mogelijk in de nieuwe Bama-structuur. Het laat toe om te zeggen dat je als student niet onmiddellijk te hoog moet mikken. Je kan daarna, geleidelijk aan, bijbouwen.»

Veto: In uw conceptnota werden de eerste bachelors wel nog gefinancierd volgens het input-systeem.

Vandenbroucke: «Aanvankelijk hadden we drie elementen: een combinatie van in- en outputfinanciering, een bonus bij het behalen van het diploma en een studierendementsbonus. Dat waren drie verschillende elementen in het systeem die het ingewikkeld maakten, want het was bijvoorbeeld zeer moeilijk om een rendementsbonus te definiëren zonder dat hij pervers zou werken. We hebben besloten om het simpeler te maken. Outputfinanciering is eenduidig en valt beter te controleren.»

VREES

Veto: Een veelgehoorde kritiek is dat de kwaliteit erop achteruit zal gaan. Examens worden gemakkelijker.

Vandenbroucke: «Ik heb een voorstel ingeschreven voor een externe examenbewaking.»

Veto: Nog eens een kwaliteitsbewaking, naast interne en externe visitatiecommissies en de accreditatie?

Vandenbroucke: «Dat gebeurt trouwens niet frequent. Waarom zou men bang zijn voor externe examinatoren als dat een licht systeem is?»

Veto: Omdat professoren nu al steen en been klagen over administratieve overlast.

Vandenbroucke: «We moeten daar een evenwicht in vinden. Ik denk dat een licht kwaliteitszorgsysteem voor examens mogelijk moet zijn. Ik denk niet dat er echt een groot risico is dat de examens in sommige instellingen gemakkelijker zouden worden omwille van outputfinanciering, maar in de mate dat die vrees bestaat wil ik wel op zoek gaan naar garanties tegen het afglijden van de examenkwaliteit. Een andere kritiek is dat we via het outputmechanisme de instellingen aanzetten om hun studenten te selecteren: enkel hen aannemen die succesvol zullen zijn. Dat is een sociaal selectiemechanisme. Vandaar dat ik heb voorgesteld om beursstudenten te laten tellen voor anderhalf, waardoor instellingen dus meer middelen ontvangen. We gaan ervan uit dat instellingen méér inspanningen zullen moeten doen om bepaalde studenten te rekruteren en vervolgens te laten slagen. De financiering is student-gerelateerd op basis van het lukken van studenten.»

Veto: Maar hoe valt ‘meer zorg’ te meten?

Vandenbroucke: «Je kan dat alleen maar meten door een proxy (een benaderingsvariabele, red.). De beste proxy is het inkomen van de ouders. De realiteit is dat het scholingsniveau enorm gecorreleerd is aan het inkomen van de ouders. Dat is voor ons een middel om studenten waarvan het diploma opwaartse mobiliteit betekent te onderscheiden van studenten waar dat zo niet is. Het inkomen is een voor de hand liggende indicator, maar er zijn er misschien nog.»

Veto: Als u wilt rationaliseren zijn er twee opties. Of één Universiteit Vlaanderen of instellingen die zich gaan toeleggen op enkele domeinen.

Vandenbroucke: «De idee Universiteit Vlaanderen was een metafoor, van onze partijvoorzitter, voor een onderwijslandschap waar een sterke samenwerking belangrijk is. Ik denk niet dat we kunnen pleiten voor één universitaire instelling. We hebben nu vijf associaties, wat al een stap vooruit is, maar ik denk dat er wel nog meer samenwerkingsverbanden moeten komen, wil men zijn aanbod efficiënt rationaliseren. Ik hoop dat het landschap en het gedrag van de instellingen zal bewegen en dat zeker op het gebied van gelijke kansen. De universiteit heeft hier een grote verantwoordelijkheid.»

DIVERSITEITSENGAGEMENT

Veto: Wat vindt u dan van de suggestie van LOKO dat universiteiten zich moeten specialiseren in doelgroepenbeleid?

Vandenbroucke: «Ik vind dat nogal bizar. Er is natuurlijk een aanknopingspunt. Je zal in Antwerpen en Limburg omwille van de demografie een grotere instroom van allochtonen hebben en dus een grotere verantwoordelijkheid op dat punt. Maar het kan toch niet zijn dat Leuven enkel voor gehandicapten zorgt en Antwerpen voor allochtonen. Je zal maar Marokkaan in Kessel-Lo zijn of rolstoelstudent in Veurne. Ik hoor voortdurend — en denk daarbij 'bravo' — dat de K.U.Leuven geen subregionale begrenzing wil hebben. Het is dus een beetje raar om te zeggen dat voor Leuven alleen het Hageland telt wat betreft gelijke kansen. Ik was dan ook heel blij dat de K.U.Leuven het diversiteitsengagement heeft getekend. Ik hoop dan ook dat men de daad bij het woord voegt.»

Veto: Werkt een vaste benoeming in het Hoger Onderwijs niet contraproductief? Zou het niet beter zijn om professoren niet alleen naar boven, maar ook naar beneden te laten bewegen in hun academisch profiel?

Vandenbroucke: «De vaste benoeming is niet het issue. Dat is wél de vraag naar welk systeem we zullen gebruiken om professoren te evalueren. Ik zal proberen tegen 2007 een volledig afgewerkt evaluatiesysteem in te voeren met beroepsprocedures en functieomschrijvingen. Dat betekent dat wanneer iemand het feitelijk slecht doet en blijft slecht doen, hij niet meer beschermd hoeft te worden. Je moet de vaste benoeming eigenlijk zien als een aantrekkingsfactor voor een academische loopbaan. Een vaste benoeming kan positief zijn, mits de combinatie met een streng evaluatiesysteem.»

Veto: Wat vindt u van uw kerstrapport in De Standaard?

Vandenbroucke: «Ik heb dat vluchtig gelezen en had er niet echt bedenkingen bij. Het was wel objectief, denk ik.»

Veto: Een bedenking was dat de onderwijsvakbonden u te krenterig vinden.

Vandenbroucke: «Vakbonden die niet ontevreden zouden zijn, die verzaken aan hun fundamentele traditie. Vakbonden zijn eisende organisaties. Dat ze niet tevreden zijn, verbaast ons niet. We zijn nu bezig met ambitieuze onderhandelingen voor een meerjarenakkoord en dat is geen vanzelfsprekende zaak omdat er financiële grenzen zijn. Maar onderhandelingen zijn nooit gemakkelijk. Het belangrijkste dat uit het kerstrapport naar voor kwam, is dat dit kabinet een bijzonder ambitieus kabinet is op vlak van inhoud. Op een aantal punten willen wij grensverleggend werken. De bedoeling van de nieuwe financiering is om te hervormen en niet een financiële status-quo, wat de instellingen graag zouden willen. Kijk, onderwijs is een enorm belangrijke sector, de toekomst van mensen wordt er bepaald, maar vooral: de samenleving wordt er gevormd. En dat zijn we de laatste tijd vergeten. Daarom

foto's Jelle Goossens

moet er grondig over worden gedebatteerd, moeten er noodzakelijke veranderingen komen en daarom ben ik ook minister van Onderwijs willen worden. Niet omdat ik veel dossierkennis had - veel minder dan over economie of sociale zekerheid - maar omdat het zo'n belangrijke zaak is.»

Veto: Bent u een moedig politicus? Uw voorzitter Marleen Vanderpoorten (VLD) heeft het idee van financiering slechts geopperd.

Vandenbroucke: «Moedig? Het zou pretentius zijn om dat te zeggen. Maar het zou tijdverlies zijn een voorstel uit te tekenen dat er alleen maar voor zorgt dat iedereen krijgt wat hij al heeft. Daarvoor zit ik niet in de politiek.»

MANNENCLUB

Veto: Waar ziet u een taak weggelegd voor de overheid in de participatie van vrouwen aan het Hoger onderwijs?

Vandenbroucke: «Er is duidelijk een glazen plafond. Ik vind het bijzonder ergerlijk als je kijkt naar de verzamelde decanen, rectoren en associatievoorzitters, dat is een pure mannenclub. Dat wijst op iets. Ik denk dat de overheid signalen moet geven. Bijvoorbeeld door in het kader van de nieuwe financiering afspraken te maken over dergelijke speerpunten. Daar is men gelukkig al mee bezig. Ik stel vast dat binnen de wereld van de universiteiten al wat beweegt, dat men aandacht krijgt voor een personeelspolitiek die het voor vrouwen mogelijk moet maken om hogerop te klimmen in de hiërarchie en in de leidinggevende posities. We moeten inderdaad vanuit de overheid signalen sturen dat dit een belangrijk agendapunt is.»

Veto: Maar niet meteen zo ingrijpend als bij allochtonen?

Vandenbroucke: «Nee, omdat je bij allochtonen — net zoals bij sommige Vlamingen — zeer duidelijke, aanwijsbare problemen hebt, zoals een onvoldoende kennis van academisch Nederlands. Dat komt door het falen van het middelbaar onderwijs dat hen onvoldoende heeft voorbereid. Maar goed, het is dan zo. Daar moet je specifieke acties voor ontwikkelen als hogeschool of uni-

versiteit. Er zijn ongetwijfeld ook allochtonen die beter spreken dan ik, maar er zijn ook wel andere gevallen. Ik denk dat de achterstelling van vrouwen ten opzichte van leidinggevende posities een subtieler probleem is, wat het moeilijker maakt om vanuit de regering eenduidige richtlijnen te geven. Het gaat hier bijvoorbeeld om een hele eigenzinnige cultuur van leiding geven. Wanneer mensen beoordeeld worden op leiding geven, worden ze beoordeeld op zeer mannelijke eigenschappen. Dat is zowel in de bedrijven als in het universitaire leven, maar bedrijven zijn ondertussen een beetje slimmer geworden en vinden nu ook de vrouwelijke eigenschappen belangrijk.»

LECTUUR

Veto: Er is nu een minidecreet. Dat wordt soms oneerbiedig een juridische jungle genoemd...

Vandenbroucke: «Dat is niet oneerbiedig.» (lacht)

Veto: Er was toch een mooi gecoördineerd basisdecreet dat leesbaar was voor niet-juristen?

Vandenbroucke: «Het zal paradoxaal klinken, maar het minidecreet is er gekomen om ons werk goed te doen. Er bestaat een heel reeks decreten die te maken hebben met het

“Mensen zijn niet gelijk”

Hoger Onderwijs. In het regeerakkoord kondigden we aan dat we die netjes aaneen zouden schrijven en coördineren in één overzichtelijke tekst. We zijn daaraan beginnen werken, maar hebben dan eigenlijk moeten vaststellen, méér dan we hadden voorzien bij de vorming van de regering, dat die teksten moesten gemoderniseerd en aangepast worden, rekening houdend met nieuwe uitdagingen. Het louter coördineren bleek niet zinvol. Het basisdecreet moest daarom een tekst worden van deze tijd, een coördinatie met de grote C en een gelegenheid om nieuwe problemen aan te pakken. Het minidecreet was intussen nodig omdat de instellingen met enkele dringende juridische

problemen zaten. Die hebben we nu behandeld. Leidt het oplossen van dergelijke problemen tot aangename lectuur? Neen, dat is ook niet de bedoeling.»

Veto: Het heeft dus niet te maken met de vrees van de VLD dat de SPA met de pluimen van de verwezelijkingen als studentenparticipatie en flexibilisering zou gaan lopen?

Vandenbroucke: «Nee, Ik zie ook niet in hoe men daarmee kan gaan lopen. Het is toch niet omdat men iets verzamelt, dat men het ook allemaal bedacht heeft. Wie denkt dat nu?

Veto: De publieke opinie?

ECONOMISCHE SECTOR

Veto: Maakt het eigenlijk nog uit wie aan het hoofd staat van dit kabinet staat? Waar zit het verschil nog tussen een liberaal en een sociaal-democraat?

Vandenbroucke: «Het maakt absoluut een verschil uit. Mijn fundamentele overtuiging, of het nu gaat om gezondheidszorg, sociale politiek, werkgelegenheids -of onderwijsbeleid, is dat je beleid goed moet zijn voor de sterken en sterk voor de zwakken. Een leerling die sterk is in eender wat, wel, laat die het zo goed mogelijk doen en de top bereiken. Maar om sterk te zijn voor de zwakken heb je een zeer gerichte politiek nodig waarin je ook wel eens inspanningen durft eisen van de instellingen. Sterk zijn voor de zwakken volstaat niet met het toekennen van individuele rechten. Want mondige mensen grijpen hun rechten, maatschappelijk zwakken niet. Je moet durven de zwakken structuur aanbieden. Ik vind dat de onderwijsinstellingen weer, zoals in de eerste democratisering golf, een breed, maatschappelijk bondgenootschap moeten maken rond onderwijs, samen met de cultuur- en welzijns- en sportsector en de economische sector, en niet alleen met de economische zoals vaak gesuggereerd wordt. Je hebt een breed bondgenootschap van mensen nodig die zeggen dat onderwijs belangrijk is, want het gaat hier om de talenten van mensen die je moet ontwikkelen. Onderwijs dient immers niet alleen om mensen voor te bereiden op de onmiddellijke aansluiting met de arbeidsmarkt, want jobs veranderen daarvoor veel te snel.»

«Wij moeten durven streng zijn op dat vlak. Iedereen heeft aangeboren talenten, maar het is afhankelijk van de eerste levensjaren en het milieu waarin je bent geboren en opgegroeid of je al dan niet je talenten kan ontwikkelen. Welke eigen verdienste heb je nu aan zulke talenten? Het al dan niet hebben van talenten, is bepaald door de natuur. Waar ik dan streng in ben, is in het stimuleren en het ontwikkelen ervan. Ik wil iedereen de nodige kansen bieden om dat te doen. Ik heb bijvoorbeeld veel geluk gekend. Ik heb ouders die allebei hebben gestudeerd, ik ben blank en ben in Europa geboren. Wat is mijn verdienste hier aan? Niets! Nul komma nul procent. Maar ik ben wel verplicht om die kansen te grijpen en uit te bouwen, zodoende dat ik er anderen, die minder kansen hebben gekregen, mee kan helpen. Voor mij zijn, in dat opzicht, mensen niet gelijk; dat is het verschil met oud-links. Maar er moeten wel voor iedereen gelijke kansen gecreëerd worden. Ik kan dat nog het best verwoorden met enkele regels van een gedicht van Herman De Coninck. “Als ik dan door het venster kijk/ Dan zie ik verschillende bloemen/ vormen en kleuren./ Maar de zon en de regen zijn er voor iedereen./ Een pracht aan diversiteit, wel, dat is socialisme.” De Coninck zegt dat wel beter (lacht), maar het beeld geeft perfect weer wat ik bedoel: niemand is gelijk en dat maakt iedereen uniek. En opdat iedereen zichzelf zou kunnen ontwikkelen, is het best dat de tuinier een socialistische tuinier is.»

Veto: Dat is wel een heel ander discours dan de VLD die momenteel radicaal de kaart trekt van de hardwerkende Vlaming. Hoe houdt u het uit met die coalitiepartner?

Vandenbroucke: (droogjes) «Het is eigen aan de democratie dat men compromissen moet sluiten.»

Huisvesting in Leuven: Over koten en koterijen

Er beweegt wat op de kamermarkt

Na een schaarste vier jaar geleden, is er opnieuw wat ademruimte op de kotenmarkt. Maar of dat de kwaliteit en prijzen goede komt, is nog maar de vraag. De huisvestingsdienst van de K.U. Leuven krijgt nog steeds jaarlijks meer dan driehonderd klachtendossiers te verwerken en dat lijkt slechts het topje van de ijsberg. Bovendien wordt de huisvestingsdienst geconfronteerd met een vervelende tendens. Grote kotbazen hebben immers de kracht van een uitstalraam ontdekt en omzeilen hun dienst vakkundig.

Tom Van Breussegem

Leuven telt zo'n dertigduizend koten of studio's die dienst doen als studentenonderkomen. De huisvestingsdienst van de K.U. Leuven gaat er prat op dat elk jaar ongeveer een tachtig percent van de koten met haar hulp een nieuwe huurder vinden. De andere koten gaan via mond op mond reclame van de hand. Via het Internet stelt de K.U. Leuven een lijst met koten — *Kotwijs* — ter

beschikking.

Maar er beweegt wat op de kamermarkt. Grote bureaus gaan zich alsmaar sterker profileren en stappen rechtstreeks op de student af. Kotbazen met kapitaal hebben de kracht van een uitstalraam ontdekt en weten hun broodjes goed te verkopen. Een deel van die kotbazen heeft een erg slechte reputatie als het op kwaliteit en correctheid aankomt. Enkel werden zelfs pertinent uit de bestanden van de Huisvestingsdienst verwijderd. Dat terwijl ze een substantieel deel van de Leuvense koten in handen hebben en dus een pak van de studenten aan hun onwil overgeleverd is.

MONOPOLIE

Dat de prijzen van die kamers doorgaans pakken hoger liggen dan bij kleine particulieren lijkt weinig studenten te deren. Maar als er problemen zijn tussen huisbaas en student, blijkt een anonieme kotbaas vaak een slecht aanspreekpunt. Katrien Deville van de Huisvestingsdienst reageert: "Er zijn wel degelijk een paar verhuurders die een pak kamers hebben, maar het leeuwendeel zijn nog steeds kleine particulieren die hooguit

zes kamers hebben. Het is wat voorbarig om over een monopolie te spreken, maar er zijn inderdaad wel een paar grote spelers." Grote spelers als Javedani, Coenen, Appeltans en Globiss domineren al jaren de kotenmarkt en hebben niet altijd een even koosjere faam.

In het geval er problemen zijn, is het

"Bij grote kotbazen kunnen we weinig afdwingen"

natuurlijk eenvoudiger te discussiëren met een kleine particulier. Bij hen heeft de huisvestingsdienst een stok achter de deur, want als die ze niet meer opneemt op Kotwijs, geraken ze hun kamers moeilijker kwijt. "Spijtig genoeg kunnen we bij die grote bureaus niks afdwingen en dat draait wel eens in ons nadeel uit. Maar dat wil niet zeggen dat het met die grote spelers per definitie moeilijk moet gaan. Met sommige ervan hebben we een goede verstandhouding en als we problemen aanklaarten wordt dat zo goed als altijd gevolgd."

De huisvestingsdienst behandelt jaarlijks zo'n driehonderd zestig klachtendossiers van studenten. Daarbij gaat het vooral over waarborgdossiers en eindafrekeningen die niet kloppen, herstellingen die niet gedaan worden of een verhuurder die zijn huurder stalkt of de privacy schendt..

Gemiddelde huurprijs van studentenkamer in privé-sector met 10-maandencontract en energiekosten inbegrepen:

Jaar	Prijs in euro
1989-1999	177,83
1999-2000	184,85
2000-2001	188,77
2001-2002	199
2002-2003	212
2004-2005	220
2005-2006	230

Leuven's slechtste kot

Sora, de voorganger van LOKO-sociaal, legde met behulp van een enquête vijftien jaar geleden een lijst aan van de slechtste koten in Leuven op dat moment. Een kot in de Arthur de Greef straat kwam indertijd als een van de slechtste koten in Leuven uit de bus. Dus gingen we daar even aankloppen.

Veto: De klachten over jullie kot betroffen hoofdzakelijk onregelmatigheden met waarborg en eindafrekening.

Bewoner: «Mensen die hier de vorige jaren zaten, werden opnieuw geconfronteerd met bijkomende kosten en dat zal dit jaar wel niet anders zijn. Het contract zit vol achterpoortjes om van alles extra aan te rekenen.»

Veto: Maar daarnaast ben je tevreden over je kot?

Bewoner: «Niet echt. Vlak voor de paasvakantie was er een probleem met de riolering. Zonder enige verwittiging stonden er hier 's ochtends werkluik met een drillboor te werken. De volgende dag was er plots geen stromend water meer, ook onaangekondigd. We hebben drinkwater moeten gebruiken om af te wassen, tanden te poetsen. Douchen was onmogelijk en als we naar het toilet moesten, was dat in het dichtstbijzijnde café. De kotbaas liet uitschijnen dat het onze fout was en we dus voor de kosten gingen opdraaien maar volgens de loodgieters was er een rioleringsbuis verzakt. Tijdens de winter kregen we problemen met de verwarming. Op een bepaalde kamer konden we ze niet afzetten, omdat we ze anders niet meer aan de praat kregen.»

VERSCHRIKKELIJK

Veto: En valt de kamer zelf mee?

Bewoner: «Er loopt ducttape over de grond om te verbergen hoe slecht het met de vloer gesteld is. Telkens als ik enkele dagen ben weggeweest, moet ik mijn kot verluchten omdat het er verschrikkelijk slecht ruikt. De vloer kruipt tegen de zijkant van de muur omhoog en brokkelt af. De deurplinten zaten volledig los en blijven nu met behulp van wat lijm op hun

plaats. Bij een andere bewoonster komt er boven haar raam telkens ze haar raam opent, mortel en kleine stukken steen los.»

«En dan heb ik het nog niet over de keuken gehad. Simpel gezegd: die is er niet. Officieel (red. volgens Kotwijs) is de kelder een beperkte

"Naar het toilet moesten we in het dichtstbijzijnde café"

keuken. Maar er is niemand die daar ook maar iets wil klaarmaken. Ze is veel te klein, afschuwelijk vuil en slecht verlicht. Er is geen enkele verluchting en het stinkt er bijgevolg ongelooflijk hard. Tegen de muur hangt het kastje van de elektriciteit, de watermeter en de gasmeter, er lopen overal buizen en draden. Zelfs op plaatsen waar het niet nodig is. De douche is smerig, de verf op de muren brokkelt af en overal hangen spinnenwebben en dode muggen/vliegen.»

SILICONEN

«Het toilet op het tweede verdiep heeft geen sleutel en kan dus ook niet gesloten worden. Op een bepaald moment stond de wc daar los en kon ze omvergeduwd worden. De kotbaas heeft dat dan na herhaaldelijke klagen hersteld met een laagje siliconen. In het contract staat dat de kotbaas regelmatig zou moeten kuisen. Dit gebeurt zo goed als nooit.»

Veto: Heb je contact opgenomen met de huisvestingsdienst?

Bewoner: «Ik ben langs geweest bij de Huisvestingsdienst in de Naamsestraat. Ze vertelden me dat een keuken verplicht is op ieder kot. Maar toch lijken ze niks te ondernemen. Dit kot staat nog steeds op Kotwijs. Er waren slechts enkele officiële klachten de laatste vijf jaar en daar kreeg ik geen verdere informatie over. Hun raad was om mijn tijd uit te zitten en dan een ander kot te zoeken.»

(tvb)

"Geen black list, wel white list"

Als je een kot zoekt in Leuven, kan je steeds op Kotwijs terecht. Daar vind je een beschrijving en prijs van het volgende kot van je dromen. En als er problemen met kot of kotbaas zijn, staat de Huisvestingsdienst de huurders bij in raad en daad. We gingen praten met Katrien Deville van de Huisvestingsdienst van de K.U. Leuven.

Veto: Wat is juist de taak van de huisvestingsdienst binnen de K.U. Leuven?

Katrien Deville: «Wij bemiddelen tussen vraag en aanbod. Enerzijds de studenten die op zoek zijn naar een kot en anderzijds de kotbazen. Kotbazen komen met hun kamer, studio of gemeenschapshuis tot bij ons en wij kijken vervolgens of het aan de normen voldoet zodat we het kunnen opnemen in onze databank.»

Veto: Krijgen jullie veel feedback van studenten?

Deville: «We krijgen die vooral als de toestand al helemaal uit de hand gelopen is. Studenten vrezen vaak dat bemiddeling de relatie met hun kotbaas zal vertroebelen. Maar in principe raden we de studenten aan om toch actie te ondernemen. Sommige toestanden kan je niet tolereren en dan is de confrontatie aangaan toch het beste alternatief.»

KAKKERLAKKEN

Veto: Vijftien jaar geleden waren er nog veel klachten over hygiëne, rattenkolonies en kakkerlakken.

Deville: «Die verhalen duiken nog steeds op. Het gaat dan vaak om huizen langs de Dijle waar men enkele ratten in het oog krijgt. Maar dat is daar niet echt abnormaal. Het kan in de beste huizen voorvallen dat er enkele binnendringen. Het is wel abnormaal als de verhuurder er niets aan doet.»

Veto: Vier jaar geleden werden Leuvense studenten geconfronteerd met een nijpende kotenschaarste; hoe zit het nu met de kotenmarkt?

Deville: «Het tekort was toen inderdaad dramatisch. Vooral Erasmusstudenten waren de klos. Die studenten kwamen pas in september in Leuven aan en visten achter het net. Bovendien verhuren kotbazen nog steeds het liefst aan Vlaamse studenten omdat dat hun veiliger lijkt. Met een Vlaamse student kunnen ze praten in hun moedertaal en hebben ze een thuisadres waartoe ze zich kunnen richten als er problemen zijn. We hebben dat met enkele noodmaatregelen opgelost. Door bijvoorbeeld personeelsleden aan te sporen om hun vrije kamers open te stellen voor die studenten.»

Veto: En hoe zit het op dit ogenblik met de kamermarkt?

Deville: «Na dat donker jaar op vlak van huisvesting hebben de privé-kotbazen en de K.U. Leuven extra geïnvesteerd en zijn er een pak kamers bij gekomen; denk maar aan residentie Servotte in de parkstraat.»

AFREKENING

Veto: Werken jullie met een soort zwarte lijst?

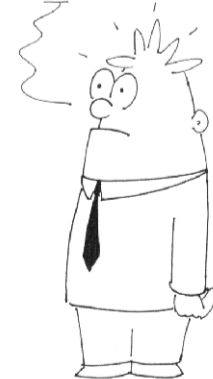
Deville: «We kunnen geen zwarte lijst publiceren, maar we kunnen enkel benadrukken dat je je vragen moet stellen als een verhuurder van een kot niet terug te vinden is op Kotwijs. Het is steeds mogelijk dat die verhuurder bij ons niet bekend is, maar de kans is groot dat we er in het verleden problemen mee hadden. Desnoods kunnen ze contact opnemen met ons. We kunnen ze natuurlijk géén detailinformatie geven. Wel kunnen we zeggen of we die kotbaas al dan niet kennen en of we er mee willen samenwerken. Dat zou een voldoende boodschap moeten zijn om voorzichtig te zijn.»

Veto: Vaak terugkomende klacht is dat bij afrekening de kosten veel hoger liggen dan voorgehouden.

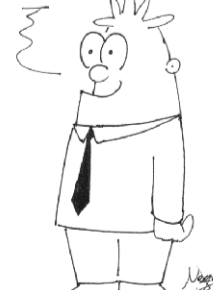
Deville: «Sommige huurders houden de voorschotten op de kosten bewust vrij laag. In een standaardkot zijn de kosten al gauw 25-30 euro per maand. Als je dan een voorschot van 10 euro per maand moet betalen moet je twee keer nadenken en je realiseren dat je op het einde van het jaar nog wel een fikse rekening kan verwachten. Verhuurders laten op die manier hun huurprijs lager lijken dan hij eigenlijk is.»

(tvb)

KOTBAZEN VERMIJZEN HELEMAAL GEEN VLAAMSE SPREKENDE STUDENTEN!!!

EURO'S, DOLLARS, DINARS EN ROEBELS VERSTAAN ZE TOCH OVERAL!

Dossier Campus Kortrijk

We zouden het soms vergeten maar aan de andere kant van ons landje, zitten er nog een duizendtal studenten die onder het vaandel van de KULeuven studeren. Diep verscholen in het verre West-Vlaanderen, ingebed in een groene omgeving zag er veertig jaar geleden een nieuwe campus het levenslicht. Meer dan vijfhonderd jaar jonger dan onze Alma Mater probeert Campus Kortrijk zicht te profileren als een jonge, dynamische en op de individuele student gerichte instelling. Ze gaan prat op hun persoonlijk aanpak en de even hoogstaande kwaliteit op onderwijsvlak als in Leuven. Maar los van de promopraatjes, wat maakt de Kortrijkse campus nu zo bijzonder? We voelen de Campusrector Piet Vanden Abeele en enkele Kortrijkse zonen aan de tand over hun stukje Leuven in Kortrijk.

Campus Kortrijk als opstapje naar Leuven

De K.U.Leuven Campus Kortrijk blaast dit jaar 40 kaarsjes uit. Campusrector professor Piet Vanden Abeele helpt mee blazen. Toch vindt hij tussen het blazen door nog even de tijd om uit te leggen, waarom KULAK voortaan als Katholieke Universiteit Leuven Campus Kortrijk door het leven gaat. Geen nood, in de volks- en studentenmond blijft de KULAK voortbestaan. De studenten zijn immers aan de naam gehecht en het bekt gewoon lekkerder.

Ise De Witte

Veto: *Waarom richtte de KUL een soort satelliet van haar universiteit op in Kortrijk, terwijl op andere plaatsen zelfstandige universiteiten tot stand kwamen?*

Campusrector Piet Vanden Abeele: «Ik vermoed dat dit te maken heeft met het feit dat West-Vlaanderen een sterk rekruteringsgewest voor Leuven was en dat men op die manier die rekrutering wilde ondersteunen. Eerst bestond er discussie over de stad die deze universiteit moest huisvesten. De Bruggelingen zijn het nog steeds niet helemaal te boven gekomen dat de universiteit uiteindelijk Kortrijk toegewezen werd. Want met het Europacollege in Brugge dachten ze een geschikte universiteitsstad te worden. Maar nu staat er tenminste wel een Bruggeling aan het hoofd van de Campus Kortrijk.»(lacht)

Veto: *Vanwaar de nood om de band met de K.U.Leuven te herbevestigen nu de Campus Kortrijk 40 jaar bestaat?*

Vanden Abeele: «Er zijn een aantal andere universitaire instellingen in Vlaanderen zoals de KUB, die volledig autonoom werken. De KUB wordt ook op totaal andere wijze gesubsidieerd dan de KULAK. Wij krijgen dezelfde middelen per student als de K.U.Leuven, terwijl de KUB een hogere toelage per student krijgt van de overheid uit.

Veto: *Rekruteert de Campus Kortrijk niet vooral studenten uit de directe omgeving?*

Vanden Abeele: «We merkten inderdaad dat we eigenlijk uit een relatief beperkte geografische kring studenten aantrokken. We bereiken studenten uit het noorden van West-Vlaanderen en Oost-Vlaanderen minder goed dan we eigenlijk wilden. Ik denk dat er over heel Vlaanderen studenten zijn die behoefte hebben aan onze intieme campus om de eerste jaren van hun studententijd door te brengen. We willen studenten uit alle provincies aantrekken die de formule nodig hebben die wij als

opstapcampus willen bieden. We hebben studenten uit Antwerpen en Vlaams Brabant en er is zelfs een student uit Limburg ingeschreven. Om u een beeld te geven: iets minder dan de helft van onze studenten zit op kot in Kortrijk en daarvan zitten er een 200-tal op de campus zelf op kot. De andere helft pendelt.»

De kleinschaligheid van de Campus Kortrijk is tegelijkertijd haar sterkte en haar zwakte. De vraag is natuurlijk of de voordelen opwegen tegen de nadelen.

Veto: *De kosten om onderwijs te organiseren voor een klein aantal studenten in Kortrijk ligt toch veel hoger dan voor een groot aantal studenten in Leuven. Is dat op lange termijn wel leefbaar?*

Vanden Abeele: «Eigenlijk is dat een vraag die de K.U.Leuven zich moet stellen. Want het is in wezen de K.U.Leuven die het verschil bijpast uit eigen portefeuille. Een tijd geleden is er een kosten-baten-analyse opgemaakt en daaruit is in feite gebleken dat hier een nul-operatie gedraaid wordt, wanneer je geen rekening houdt met profren die uit Leuven naar hier gezonden worden om les te komen geven. Persoonlijk vind ik het een verrijking voor Leuven dat er studenten uit alle provincies aanwezig zijn en het is maar de vraag of de studenten uit West-Vlaanderen zonder de tussenstap van de Campus Kortrijk tot in Leuven zouden geraken. Kwantitatief wint de KUL qua aantal studenten, wanneer je de belangrijke organen bekijkt zie je dat er in de Academische Raad of in het Gemeenschappelijk Bureau bijvoorbeeld een heel aantal West-Vlamingen zetelt. Er zou geen Peter Vlietinck (studentenvertegenwoordiger Academische Raad) of Kurt Devroe (preses Medica) in Leuven zitten zonder een Campus Kortrijk.»

Veto: *Men zou zich natuurlijk de vraag kunnen stellen of het juist dankzij de invloed van de West-Vlamingen in bestuurlijke organen is, dat de Campus Kortrijk 'onderhouden' wordt door de K.U.Leuven?*

Vanden Abeele: «Ik geloof niet dat de vork zo in de steel zit. Het was vooral de vorige bestuursploeg onder rector Oosterlinck die in dit verband belangrijke impulsen stuurde. Ik geloof dat het niet opportuun is om studenten aan te moedigen om onder de eigen kerktoeren verder te studeren.»

Veto: *Het risico bestaat natuurlijk dat je door het streven naar uitbreiding en het aantrekken van meer studenten het voordeel waarmee Kortrijk uitpakt zelf te niet doet. Hoe denkt u om te gaan met dit spanningsveld?*

Vanden Abeele: Je kan natuurlijk te groot worden voor je eigen goed. We hebben momenteel ongeveer 1046 inschrijvingen, waarvan voltijdse dagstudenten iets onder de 1000. Maar we kunnen nog gemakkelijk tot 1500 studenten ontvangen. We zijn de infrastructuur nog aan het uitbreiden. Vooral in exacte wetenschappen zouden we graag nog meer studenten aantrekken. Uiteindelijk heeft de persoonlijkere en kleinschaligere aanpak van Campus Kortrijk niet enkel te maken met het aantal studenten in één klaslokaal. Alle gebouwen gaan straks in elkaar overlopen, zodat studenten van verschillende faculteiten elkaar tegenkomen en allen samen op dezelfde plaats een cola of iets anders kunnen consumeren.»

Veto: *Betekent een kleinere universitaire instelling automatisch, dat er een persoonlijkere sfeer heerst? Ligt de drempel voor studenten om professoren te benaderen daadwerkelijk lager?*

Vanden Abeele: «Ik heb zelf een carrière van 26 jaar aan de K.U.Leuven achter de rug, mijn ondervinding zegt me dat het contact hier veel directer verloopt. Studenten gaan soms samen een koffie drinken met de prof. De deur van mijn kantoor staat open voor studenten. Vandaag zijn er bijvoorbeeld al drie studenten komen binnenlopen. Misschien moet je de vraag een keer stellen aan studenten die de overstap van Kortrijk naar Leuven gemaakt hebben.»

De proef op de som

We namen de proef op de som en zochten een van de vele studenten op die de overstap van Kortrijk naar Leuven maakte.

Veto: *Hoe heb jij de overgang van Kortrijk naar Leuven ervaren?*

Peter Vlietinck: «Die overgang viel best wel mee. Kortrijk is echt ingericht als een opstapcampus. Je wordt daarin begeleid en je groeit in een bepaalde vriendenkring, die mee de overstap maakt. Niet dat je in deze vriendenkring geïsoleerd blijft. Eenmaal in Leuven maak je ook gemakkelijk kennis met andere studenten.»

Veto: *Is het contact tussen prof en student en de sfeer echt persoonlijker in Kortrijk, dan in de Alma Mater?*

Peter: In Kortrijk is het de gewoonte dat zowat iedereen naar de Alma gaat. Er is maar één Alma en daar kom je mensen van de verschillende faculteiten tegen. Naast de Alma is het studentencafé, waar alle richtingen samen pintjes gaan drinken. En om het mooi te zeggen daar vindt de "vermenging van gedachten" plaats. Het is gewoon interessant om verschillende visies met elkaar te confronteren. De lessen zijn veel interactiever, omdat je met veel minder studenten in de les zit. Ongeveer drievierde van de examens wordt mondeling afgenomen. Dat alles maakt dat een student uit Kortrijk gewoon veel mondiger wordt, dan een andere student. Maar je moet misschien zelf maar eens een kijkje gaan nemen, dan merk je dat zelf wel.»

Ook in Kortrijk houden de studenten er een rijk studentenleven op na. Net zoals in Leuven leidt een presidium dat in goede banen. Kurt Devroe die nu als preses bij Medica de zaken in goede banen leidt, maakte ook in Kortrijk het goede weer als preses. De uitgelezen persoon dus als we iets willen te weten komen over de verschillen tussen beide studentenstadjes.

Veto: *Wat houdt dat in preses zijn op de KULAK?*

Kurt: «In Kortrijk is er helemaal geen werking voor elke richting. Daarvoor is het aantal studenten gewoon te laag. We hebben één presidium dat de hele campus overkoepelt. Uiteindelijk zitten er maar 900 studenten in Kortrijk.»

Veto: *Zorgt zo een kleine groep dan ook voor een bijzondere sfeer?*

Kurt: «Het is inderdaad een heel hechte groep. Iedereen kent iedereen. Alle activiteiten die er zijn, worden trouwens door het presidium geregeld. In Kortrijk is er nu ook niet echt veel te doen. Je kunt niet spreken van dezelfde studentensfeer in Kortrijk, als in Leuven. Maar omdat de campus zo klein is krijg je een erg aparte sfeer. In Leuven moesten we leren af spreken. In Kortrijk kon je gewoon naar een fuif gaan. Altijd kwam je wel mensen

Korte historie

Op de studentensite van Kortrijk wordt je verwelkomt met de woorden: "Deze campus is een onderdeel van de K.U.Leuven. Je bent hier dus 'in Leuven'". De recente naamsverandering van Afdeling Kortrijk naar Campus Kortrijk dient vooral om de Campus Kortrijk duidelijker te profileren als een integraal deel van de moederuniversiteit te Leuven. De universitaire instelling te Kortrijk werd opgericht in 1965, naar aanleiding van de eerste universitaire expansiewet, die de mogelijkheid creëerde om nieuwe universiteiten te erkennen naast de gevestigde (Leuven). Aanvankelijk ging het om een kandidatuurcampus "Letteren en Wijsbegeerte", waar de faculteit rechtsgeleerdheid ook toe behoorde.

De expansiewet kwam op het juiste moment, want midden de jaren '60 dreigde de Leuvense universiteit uit haar voegen te barsten. Vooral in de kandidaturen kampte men met overbevolking. Het idee van een geografische spreiding van de kandidaturen als oplossing gaf geboorte aan de Campus Kortrijk. De eerste expansiewet maakte de oprichting van Rijksuniversiteit RUCA (kandidaturen) mogelijk. Met de tweede universitaire expansiewet van 1971 kwamen er in Kortrijk faculteiten geneeskunde en wetenschappen bij, in Leuven werd het studieaanbod uitgebreid. Dezelfde expansiewet schonk ook het leven aan LUC (Limburgs Universitair Centrum) en het Rijk kon voortaan ook licenties inrichten in UIA (Universitaire Instelling Antwerpen). Hoewel andere regionale universitaire instellingen bestaan als zelfstandige entiteiten bleef KULAK een onderdeel van de K.U.Leuven. Het maakte KULAK enig in zijn soort: een afdeling van een bestaande universiteit, een opstapcampus als het ware.

Onderzoek studiekosten

(in samenwerking tussen studenten en personeel)

Doel: de studiegebonden kosten in kaart brengen en manieren zoeken om die kosten te verminderen.

Gezocht: studenten van bacheloropleidingen uit onderstaande faculteiten, die gedurende het hele academiejaar 2006-2007 hun studiekosten in een online kostenboekje willen invullen.

- Faculteit Rechtsgeleerdheid
- Faculteit Economische en toegepaste economische wetenschappen
- Faculteit Sociale Wetenschappen
- Faculteit Geneeskunde
- Faculteit Bewegings- en Revalidatiewetenschappen
- Faculteit Ingenieurswetenschappen
- Faculteit Bio-ingenieurswetenschappen

Prijzenpot: onder de deelnemers die tot het einde van het onderzoek mee werken, worden 7 prijzenpakketten ter waarde van € 200 elk verloot.

Interesse? surf naar www.kuleuven.be/dsv/studiekosten

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

STUDIEKOSTEN TE HOOG ... ?

HELP ZE VERMINDEREN!

www.kuleuven.be/dsv/studiekosten

PROFESSIONELE BACHELOR OPLEIDINGEN

- Bedrijfsmanagement • Biomedische laboratoriumtechnologie • Chemie
- Office management • Onderwijs, Kleuteronderwijs • Onderwijs, Lager onderwijs
- Onderwijs, Secundair onderwijs • Sociaal werk • Toegepaste informatica
- Verpleegkunde • Voedings- en dieetkunde • Vroedkunde

INFODAG

woensdag 13 september 2006

van 14 uur tot 16.30 uur

www.khleuven.be

016 39 86 60 - info@khleuven.be

KHLEUVEN Voel de vonk

KATHOLIEKE HOGESCHOOL LEUVEN
Associatie Katholieke Universiteit Leuven

(advertentie)

ONDER DEN TOOG, HET KLEINSTE CAFÉ VAN LEUVEN

Pinten pakken met politici

Alcohol is de zwakke plek van politici. Dat bewees Vlaams Belanger Wim Van Dijck nog maar eens door laddertat in het Vlaams Parlement te verschijnen. Vier kotgenoten spelen daar handig op in. Met de belofte van een pint lokken ze toppolitici naar hun kot voor een stevige debatavond. Daar wacht de politici een verrassing.

Dries De Smet

Het zaaltje waar de politici ontvangen worden, is amper drie bij drie groot. Van die negen vierkante meter, wordt dan nog een stuk ingenomen door een echte toog. Het publiek staat recht, soms zelfs buiten.

Ondanks de krappe locatie wist het gezelschap van 'Onder den Toog', want zo noemen ze zichzelf, al een mooie lijst sprekers te verzamelen: Rik Daems, Louis Tobback en vorige week Tom Dehaene. "Geen enkele politicus liep boos weg, integendeel Tobback feliciteerde ons met de grote opkomst!"

Veto: Politici op kot uitnodigen. Hoe komen jullie erbij?

Jeroen (organisator): «Toen we hier vorig jaar op kot kwamen, was er vooraan een rommelkotje. Wij wilden een themakamer in de plaats. Eerst was er het idee van een beachkamer, maar dat leek te vuil. Opeens brachten onze andere kotgenoten, Willem en Ewout, een toog mee. Zo is ons café begonnen.»

Lieven (organisator): «Op kot maakten we voortdurend grapjes over de Leuvense Vlaams Belanger Hagen Goyvaert. Na een tijd dachten we: 'waarom vragen we die niet eens voor een serieus debat?' Zo zijn we vertrokken. Doordat we Izzy Van Aelst kennen, konden we snel een nieuwe politicus vinden voor een volgend debat.»

Veto: Zijn er al politici boos weggelopen omdat ze de locatie te klein vonden?

Lieven: «Dat niet. Maar toen de woordvoerder van Daems binnenkwam, liep hij ons cafézaaltje voorbij en commentarieerde de kleinheid van onze keuken. En dan nog te bedenken dat onze keuken groter is dan ons zaaltje vooraan.»

Jeroen: «Tobback feliciteerde ons met de opkomst. Hij was even voordien met drie andere politici gaan debatteren bij de rechten en daar was dertig man. Wij haalden het dubbele.»

Veto: Toen Daems kwam spreken, haalden jullie de nationale en regionale pers.

Lieven: «De woordvoerder van Daems was een gladde kerel. Voordien belde hij enkele malen en het viel op dat hij steeds in krantentitels praatte. 'Daems drinkt pint bij studenten', bijvoorbeeld. Hij had een persbericht gestuurd naar alle media. We kwamen op *Studio Brussel* en *Radio2* en haalden zelfs de voorpagina van *Het Laatste Nieuws*.»

Veto: Welk soort publiek komt naar jullie debatavonden?

Jeroen: «De meeste mensen die hier rondlopen zijn vrienden of vrienden van vrienden. Vaak zijn het mensen die nooit naar een auladebat zouden gaan. Een groep half-geïnteresseerden, waardoor we het debat gezellig en toegankelijk maken.»

Lieven: «We delen ook flyers uit in de buurt. Die mensen zijn meestal niet geïnteresseerd, maar soms komen ze op een ander ogenblik dan wel eens langs om pakweg een paar glazen te geven voor ons café.»

Veto: Wie staat nog op jullie verlanglijstje?

Lieven: «Bart Staes (Groen!) en Bieke Verlinden (SPA) komen al zeker. Op ons verlanglijstje staan Belangers als Marie-Rose Forel, Karel Dillen en Anke Vandermeersch en VLD'ers als Jean-Marie De Decker, Walter Grootaers en Herman Schuermans.»

Misschien moeten we ons terrein ook uitbreiden naar niet-politici. Grappenmaker Tony Bell en pornokoning Eddy Lipstick zien we wel zitten.»

www.onderdentooog.tk

Zoon van Celie zet de hoorns op

We hoeven niet te drummen voor een plaatsje in *Onder den Toog*. Voor een publiek van twintig man doet Tom Dehaene zijn ding. "Het zal aan mij liggen," verklaart Dehaene als de organisatoren vertellen dat er de vorige keren meer volk was. Nochtans kent iedereen Tom Dehaene als de zoon van Celie.

Tom Dehaene is Vlaams parlements lid voor de CD&V en OCMW-voorzitter in Zemst. In het Vlaams Parlement houdt hij zich bezig met de zachte sectoren: welzijn, volksgezondheid en wonen. Niet de meest sexy onderwerpen.

Maar ook zijn partij, CD&V, is niet echt sexy. "Wij zijn geen partij van extremen," zegt Dehaene. "Daarom zijn we ook minder aantrekkelijk voor jongeren. Maar net omdat we een centrumpartij zijn, zijn we ook het meest geschikt om te besturen."

Hij bevestigt dat hij opkomt bij de gemeenteraadsverkiezingen. Om opnieuw OCMW-voorzitter te worden. Iemand uit het publiek wil weten hoe hij denkt over het gelijke aantal mannen en vrouwen op de lijst. "Ik vind dat geen goede zaak. Vaak is het niet meer dan een excuus-Truus. Ik vergelijk dat wel eens met het advocatenberoep. Niet zo lang geleden waren dat ook allemaal mannen. En kijk nu eens."

Waarop de moderator hem uitdagend voorlegt wat hij van genetische discriminatie vindt. "Dat is toch niet zo uitzonderlijk," weerlegt Dehaene. "Een bedrijf wordt toch ook vaak van de ouders overgenomen? Ik begrijp die afgunstige reacties wel voor een stuk. Maar het is niet zo dat ik van bovenaf gemaakt ben. Ik ben ook op het onderste niveau begonnen."

De traditionele slotvraag zorgt voor hilariteit. Omdat het debat in de Noormannenstraat ligt, moet de spreker op de foto met een vikinghelm. Zonder morren laat Dehaene zich de hoorns opzetten.

RAAD VOOR EXAMENBETWISTINGEN HEEFT EERSTE JAAR ACHTER DE RUG

Klagen helpt (soms)

Sinds een jaar is de Raad voor Examenbetwistingen aan de slag. Studenten kunnen klacht indienen wanneer ze vinden dat hun onrecht is aangedaan. Vier docenten en een voorzitter oordelen dan of er al dan niet een fout is gemaakt. In het eerste jaar werden al 48 klachten behandeld.

Nele Van Doninck

Wanneer je vindt dat je op een of andere manier onrecht aangedaan is bij een examen of deliberatie, of wanneer je vindt dat je ten onrechte bestraft bent voor onregelmatigheden zoals spieken, kan je je sinds een jaar wenden tot de 'Raad voor Examenbetwistingen'. Dit is een speciale raad die snel een oordeel velt over je klacht, zodat je verdere studies niet in gevaar worden gebracht, bijvoorbeeld omdat een beslissing in de rechtbank te lang zou aanslepen. De Raad is samengesteld uit vier docenten uit Vlaamse universiteiten en hogescholen en wordt voorgezeten door de Leuvense rechtenprof Marc Boes.

WOORD TEGEN WOORD

Veto: Welke zaken behandelen jullie zoal? Kan ik bijvoorbeeld naar de Raad gaan en zeggen: ik vind dat ik te weinig punten heb gekregen voor het vak X of Y?

Professor Marc Boes: «Een zeer kleine minderheid betreft tuchtzaken. Het gaat vooral over studenten die vinden dat hun deliberatie ten onrechte is verlopen of die individuele punten betwisten.»

Veto: Wat kan de Raad dan doen?

Boes: «Er is zeer expliciet aangegeven in het decreet dat de Raad "zijn waardering niet in de plaats kan stellen van de examinator". Wij kunnen dus niet zeggen: "die zeven had eigenlijk een tien moeten zijn", tenzij het echt manifest onredelijk zou zijn en op grond van objectieve criteria niet te verklaren is. Er

wordt wel gekeken of de instelling haar eigen regels heeft nageleefd, bij samenstellingen van commissies of bij deliberaties.»

Veto: Ik kan me voorstellen dat het moeilijk oordelen is bij een klacht over een mondeling examen.

Boes: «Inderdaad. Er zijn dikwijls ook geen getuigen van zo'n examen. Dan is het woord tegen woord. We hadden bijvoorbeeld een geval waar een student vond dat hij bij de verdediging van een werkstuk onredelijk

zo'n gedeeltelijke ingelijking toch leidt tot een positieve uitslag.»

Veto: Prego, de jongerenbeweging van Spirit, heeft een voorstel om ook studenten in de Raad op te nemen. Wat vindt u daarvan?

Boes: «Ik denk dat dit wel te verdedigen valt, maar ik weet niet of dat in alle opzichten een goed idee is. Ik heb twee bedenkingen. Een eerste is dat de Raad in de vakantieperiode werkt. Dat komt misschien niet goed uit. En ten tweede is het voor een student misschien

rechten gekregen en men heeft dan besloten ook het bekendste geval waar studenten en hun instelling met elkaar overhoop liggen aan te pakken. Dat is een grote vooruitgang geweest. Maar Prego heeft daarbij wel de opmerking dat volgens het Participatiedecreet studenten in de vorm van een dialoog bij het onderwijs betrokken moeten worden. Dus waarom de filosofie van studenten als volwaardige partners niet ook doortrekken naar de Raad van Examenbetwisting?»

«De Raad is nu samengesteld uit een voorzitter, een jurist, en vier leden die voorgedragen worden door de Vlaamse hogeschoolraad en de Vlaamse interuniversitaire raad. Prego vindt dat de officieel erkende studentenkoepelvereniging erbij betrokken moet worden. Niet dat de mensen die het nu doen slecht werk afleveren. Maar wanneer je een Participatiedecreet maakt en zegt "studenten zijn volwaardige partners", dan moet je dat consequent doortrekken.»

Veto: Wat vind je van de argumenten van professor Boes?

Leys: «De zittingen vinden inderdaad plaats in de vakantie, maar wanneer je je ervoor opgeeft, dan neem je je verantwoordelijkheid. Er zullen in Vlaanderen wel twee studenten voor gevonden worden. Er is trouwens een reis- en verblijfsvergoeding voorzien. Het andere argument kan je ook omkeren: er zijn ook docenten die over docenten moeten oordelen. Je kunt je trouwens ook laten vervangen als je vindt dat je te nauw betrokken bent.»

«Prego pleit ook voor meer promotie van de Raad. De Vlaamse Vereniging van Studenten (VVS) zou bijvoorbeeld een campagne kunnen opzetten of mensen aanduiden die zich met de examenbetwistingen bezig houden en als contactpersoon kunnen dienen voor studenten die zich afvragen wat de mogelijkheden zijn.»

Meer weten? Surf dan naar:

www.ond.vlaanderen.be/hogeronderwijs/raad/ of www.prego.be

hard aangepakt was door een commissie. De commissieleden daarentegen beweerden dat ze de student met hun vragen terug op de goede weg probeerden te krijgen. Dat leek een aannemelijke uitleg. In zo'n geval wordt het ook moeilijk de student op zijn woord te geloven.»

Veto: Er bleken maar 2 van de 48 gevallen gunstig uit te draaien voor de student.

Boes: «Dat moet wel genuanceerd worden. Een student kan ook gedeeltelijk in het gelijk gesteld worden. Hij kan vier klachten hebben, waarvan er drie ongegrond verklaard zijn, maar waarvan hij voor de vierde wel in het gelijk gesteld is. En het kan zijn dat

moeilijk een collega-student in het ongelijk te stellen. Nu, je moet je verantwoordelijkheid maar opnemen, maar ik kan begrijpen dat het wat gevoelig ligt.»

ZITPENNING

Thomas Leys, voorzitter van de politieke jongerenbeweging Prego, legt de motivatie achter zijn voorstel uit.

Veto: Waarom jullie voorstel?

Thomas Leys: «Het voorstel voor de oprichting van de Raad van Examenbetwistingen is ingebed in het Participatiedecreet. Met dat akkoord hebben de studenten meer

Middelpunt: Leuvense platenzaken

Leuven kent negen volwaardige platenzaken. Wie zeker niet opgelicht wil worden, kan beter uit zijn doppen kijken. Een groot aanbod is niet altijd een maatstaf voor goede bediening en goedkope cd's. Om de

zaken te vergelijken noteren we de prijzen van een recente release (*de nieuwe van dEUS*), een frequent goedkopere (*de eerste van Joss Stone*) en een cd van een lokale groep (*de laatste van Absynthe Minded*). We

vragen de verkopers tevens naar de plaat *Red Onze Planeet* van Hugo Matthysen, die nergens meer te vinden is, maar wel peilt naar de behulpzaamheid van de verkopers.

PLATO

Tiensestraat 126

Plato is naast een platenzaak, ook een boekenwinkel. De verkopers zijn van alle markten thuis, al voel je dat men rekening houdt met het studenten karakter van deze stad. Wie uitkijkt, kan ook cursussen aan een studentvriendelijke prijs op de kop tikken. Toch zijn er de laatste jaren zichtbare stijgingen in de prijzen, die wellicht te wijten zijn aan de massaverkoop van concurrenten waar ook Leuven niet van gespaard bleef. Natuurlijk doen de prijzen niets aan het vakmanschap. Zo valt de cd van Absynthe Minded zeker te bestellen. De eerste van Joss Stone staat hier hoog geprijsd, maar dat verhaal zal samenlopen met de problemen die iedere kleinhandel ondervindt sinds de komst van de "groten". Toch kan je achteraan in de winkel koopjes vinden, vaak van slecht verkopende albums. De Hugo Matthysen-test doorstaat Plato zonder kleerscheuren. De verkoper weet dat de cd niet meer te verkrijgen is, maar draait er toch zijn hand niet voor om om met alle mogelijke zoektermen in de beschikbare databases te zoeken. Hij verwijst ons tevens door naar Leuven's enige tweedehandszaak voor cd's: Sax. Een knusse platenruimte, waar Bach vriendschappelijk naast Zappa staat. De zangbuien van de verkoper neem je er het best bij.

Prijs *Pocket Revolution* van dEUS: 17,99 euro

Prijs *Soul Sessions* van Joss Stone: 17,99 euro

Prijs *New Day* van Absynthe Minded: Niet voorradig

FNAC

Vital Decosterstraat 7

Wie kent Fnac niet? De grote winkel op de Bondgenotenlaan verkoopt alles wat met media te maken heeft, en dus ook cd's. Op de eerste verdieping staat, ruim ingericht, een uitgebreide collectie muziek, zacht tapijt, een handig zoekstelsel op de computer, stemmige verlichting en geüniformeerd personeel: het lijkt de droom voor elke muzikliefhebber. Toch zie je weinig echte muzikfreaks rondlopen. Daar zitten de weinig gespecialiseerde collectie en de relatief hoge prijs wellicht voor iets tussen. Voor Hugo Matthysen moet de jongen achter de balie niet eens op zijn computer kijken: "Die zoektocht mag je staken. Die CD is al jaren niet meer verkrijgbaar." Als we met onze zieligste blik vragen of dat betekent dat we hem ook niet meer kunnen bestellen, verklaart hij: "Nee, dat gaat niet. Ik zoek hem ook al jaren, want mijn exemplaar is versleten. Je kunt hem nog in tweedehandszaken proberen zoeken, maar ook daar ga je hem niet meer vinden, denk ik." Snel, correct en duidelijk: zo hebben we het graag.

Prijs *Pocket Revolution* van dEUS: 15,49 euro

Prijs *Soul Sessions* van Joss Stone: 11,47 euro

Prijs *New Day* van Absynthe Minded: 16,09 euro

DISCOBAR

Diestsestraat 148

De muziek komt ons al tegemoet wanneer we deze zaak naderen. Aan opvallende reclame hebben ze hier geen nood. Discobar is niet echt de zaak voor als je op zoek gaat naar de nieuwste cd van Frans Bauer. Er worden vooral vinylplaten verkocht en of we onze testplaten gingen vinden, dat leek van begin af aan al onwaarschijnlijk. Deze zaak was lange tijd voor dj's dé platenzaak bij uitstek om aan hun materiaal te geraken. En in hun genre zijn ze nog steeds een aantrekkingspunt voor dance- en technoliefhebbers. We stonden nog maar enkele ogenblikken op de rekken te turen, op zoek naar iets van dEUS, Absynthe Minded of rock tout court, of de uitbater schoot ons al te hulp. Daar ging onze dekmantel. Neen, hij kon ons niet helpen met ons lijstje rockplaten. "Hugo Matthysen", dat kregen we er zelfs niet meer uit. Met de staart tussen de benen dropen we af. Voor de nieuwste cd van je favoriete artiest kan je beter ergens anders terecht. Maar als vinyl en draaitafels tot je natuurlijke werkterrein behoren, dan heb je deze zaak ongetwijfeld al eerder ontdekt.

COMPACT 500

Diestsestraat 128

Compact 500 lijkt de grootste mogelijke broelwinkel uit de buurt. Schijn bedriegt niet helemaal, maar je kunt hier wel een aantal goede zaakjes doen als je uitkijkt. De winkel heeft een aanbod van zeer recente releases, die vaak dezelfde standaardprijs van 16,90 hebben. Je vindt hier vooral de commerciële successen, wat wellicht verklaart waarom Absynthe Minded niet in de rekken ligt. dEUS is dan weer niet commercieel in de zin van het genre, maar ze verkopen wel goed. Verder is er een zeer ruim aanbod aan interessante koopjes. Albums van grote namen die gemiddeld meer dan twee jaar oud zijn, kan je hier voor een appel en een ei vinden. Niet de klassieke 7,99-acties zoals in de groothandels, maar vaak zelfs onder die grens. De sympathieke verkoper legt uit dat de winkelketen failliete zaken opkoopt en hun voorraad aan voordelige prijzen doorverkoop. De recente cd's zijn uiteraard nieuw besteld, maar ook die prijzen zijn relatief laag. Het verlies halen ze uit de opbrengsten uit de koopjesafdeling. Het broelgehalte van de winkel komt echter voort uit de talloze foute compilaties die achteraan in de winkel liggen. Volgens de verkoper maakt Compact 500 daar een deel zelf van. Ze kopen de (wellicht spotgoedkope) rechten van partynummers op, om ze dan zelf op cd te zetten. Om deze redenen is het dus niet mogelijk om cd's na te bestellen, dus ook geen Hugo hier. Pas op voor de vaak loeiharde technomuziek!

Prijs *Pocket Revolution* van dEUS: 16,90 euro

Prijs *Soul Sessions* van Joss Stone: Niet voorradig

Prijs *New Day* van Absynthe Minded: Niet voorradig

SAX

Parijsstraat 31

Geen enkele cd van onze boodschappenlijst werd hier gevonden, maar geen nood. Sax is niet voor niets een speciaalzaak. Wie op zoek gaat naar jazz- of folkmuziek is hier aan het juiste adres. De meest exotische platen liggen hier niet alleen in de bakken, de verkopers kunnen er ook heel wat over vertellen. Jazz is geordend op naam en genre, folk en wereldmuziek kan je ook op land opzoeken. De Franse en Engelse chanson krijgen ook hun plek, dus eigenlijk hadden onze gezochte cd's hier niet misstaan. Wie ze hier wil kopen, kan ze ook zeker bestellen. Sax is echter vooral bekend om haar tweedehands collectie cd's en vinyl.

Wie na een identiteitscrisis besluit alle dancemuziek te ruilen voor metal, kan hier gouden zaken doen. Omdat andere platenzaken doorverwezen naar Sax om de inmiddels onbeschikbare Matthysen-cd, is de teleurstelling des te groter dat ze ook hier niet in de rekken ligt. Toch laat de baas weten dat we het zeker in het oog moeten houden, want met tweedehandsverkoop weet je nooit wat er binnenvalt. Het valt te betreuren dat de baas tijdens ons bezoek zijn verkoper afsnuwde om een zichtbaar onnozel incident (omwille van pennen die niet op hun plaats lagen). Zulke berispingen horen misschien niet plaats te vinden wanneer er klanten in de zaak staan. Wie daar mee om kan, zal hier zeker fijne snuistermomenten meemaken.

BILBO

Herbert Hooverplein 15

In platenzaak Bilbo heerst een aangename sfeer van ingewijheid, wat niet-ingewijden niet zou mogen afschrikken. De man achter de balie ziet eruit alsof hij persoonlijk de opnamesessies van een aantal historische albums heeft geleid: een beetje afgeleefd, maar taaier dan superlijm en met meer kennis van muziek dan de hele Pop-encyclopedieredactie samen. Zonder een woord te zeggen, schuift hij cd's in hoestjes, helpt hij klanten en plakt hij prijsstickertjes op cd's. Allemaal tegelijk. Als deze man iets zou zeggen over een album, zouden ze hem op zijn woord geloven. Maar hij zegt dus niets. Op de pertinente vraag naar Matthysen moet de man achter de balie wel antwoorden. Hij knikt langzaam en spreekt uiteindelijk: "Al tien jaar niet meer in de catalogus." Nergens kregen we een beknopter antwoord, maar nergens wisten we meteen zo duidelijk welk cultstatus Hugo en zijn Bomen hebben.

Prijs *Pocket Revolution* van dEUS: 14,98 euro

Prijs *Soul Sessions* van Joss Stone: 8,50 euro

Prijs *New Day* van Absynthe Minded: 13,50 euro

Goedkoopste

JJ-RECORDS

Parijsstraat 32

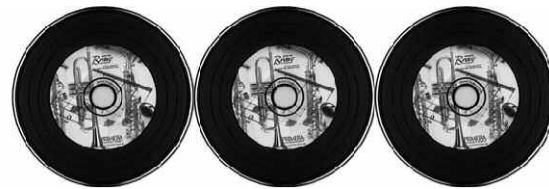
Dit oudje onder de Leuvense muziekwinkels mag dan al vijftientig zijn, het is hipper dan ooit. Het klassieke interieur is een echte verademing. In deze zaak is in de platenbak snuffelen een echt plezier. Dankzij de talrijke steekkaarten vind je jouw favoriete artiest in wip terug. JJ-Records is wel niet de ruimst bemeten winkel die we bezochten, maar beschikt over een uitgebreide collectie. Je vindt er alle stijlen gaande van hitgevoelige pop over donkere techno tot alternatieve rock. Zelfs de meest veeleisende muzikliefhebber vindt hier wel iets naar zijn smaak. De albums van Absynthe Minded waren dan wel uitverkocht, maar eind deze week konden we ze weer in de rekken vinden, wist de vriendelijke verkoper te vertellen. Ook de Hugo Matthysen-test doorstond de man achter de toog zonder kleerscheuren. Op de vraag

raadpleegde hij onmiddellijk de databanken van hun twee leveranciers. "Sorry, die cd zal je niet meer vinden in de winkels", moest hij ons teleurstellen. "Maar misschien vind je nog wel iets in tweedehandszaken of op het Internet?" Op de koop toe kregen we enkele goede websites aangeraden waar we misschien wel iets konden vinden. Klantenbinding met de K van klasse.

Prijs *Pocket Revolution* van dEUS: 16,50 euro

Prijs *Soul Sessions* van Joss Stone: 9 euro

Prijs *New Day* van Absynthe Minded: 12,80 euro

FREE RECORD SHOP

Diestestraat 89-91

Dat blauw en geel ook de lijkleuren van de Lidl zijn, is helemaal geen toeval. Binnenstappen in de Free Record Shop verschilt niet veel van het wekelijkse bezoek aan onze lievelings-supermarkt. Bij het binnenkomen worstelen we ons langs rekken vol goedkope dvd's en prullaria, vooraleer we de cd-bakken vinden. Trek er genoeg tijd voor uit als je hier het laatste album van je favoriete groep komt zoeken. De rekken mogen dan al alfabetisch gerangschikt zijn, de cd's zijn dit zeker niet. Het kostte ons behoorlijk wat tijd om onze testexemplaren uit het pak te vissen. Op onze vraag naar de cd van Hugo Matthysen, kregen we na een blik op de pc een vriendelijk maar erg kort antwoord. "Nee, die hebben we niet binnen." Op enige hulp bij onze zoektocht moesten we hier niet rekenen. Er stond nochtans geen volgende klant in onze rug te poken. Oké, dan zoeken we ons heil maar op een andere plek. Even controleren of hij deze cd voor ons kon bestellen, dat had hem alvast meer punten opgeleverd. Onze lievelings-supermarkt slaagt er in ons te binden met haar bodemprijzen. Welke troeven ze hier achter de hand hebben, weten we niet: de prijs of een goede bediening zijn het alvast niet. Free Record Shop is ook te vinden op de bovenverdieping van de C&A, al zijn de prijzen er exact hetzelfde.

Prijs *Pocket Revolution* van dEUS: 16,99 euro

Prijs *Soul Sessions* van Joss Stone: 8,99 euro

Prijs *New Day* van Absynthe Minded: 15,99 euro

AUDIOPOLIS

Diestestraat 47

Nogal een vreemde aanpak om muziekliefhebbers bij het binnenkomen met Vlaamse schlagers om de oren te slaan. Normaal gezien vind je die ergens achteraan, weggestopt in een hoekje. We wringen ons langs de anderstalige muziek, dvd's en rijen compilaties naar het achterste deel van dit winkeltje. Daar vinden we de alfabetische catalogus. Netjes gerangschikt en meer dan genoeg steekkaarten die het zoeken tot een minimum beperken. Deze winkel heeft zeker niet de grootste collectie, maar we vinden er zonder problemen wat we zoeken. Het laatste album van Absynthe Minded was helaas ook hier uitgeput. De vrouw achter de balie waakt als een moederklok over haar winkel en springt ter hulp waar nodig. Ze loopt dan ook rood aan wanneer een rolstoelgebruiker die al een poosje achter de balie stond, maar er nauwelijks bovenuit kwam, luidruchtig haar aandacht probeert te trekken. Blijkbaar vallen wij iets beter op, want ze snelt onmiddellijk ter hulp wanneer we een vraag hebben. Uit het blote hoofd weet ze te vertellen dat we aan die cd niet meer zullen geraken. Voor de zekerheid kijkt ze het nog even na, maar besluit dat we er niet moeten op rekenen die cd nog in een winkel te vinden. Voor de goede koop komen we hier niet terug maar de bediening, die mag er zijn.

Prijs *Pocket Revolution* van dEUS: 17,99 euro

Prijs *Soul Sessions* van Joss Stone: 16,40 euro

Prijs *New Day* van Absynthe Minded: 15,99 euro

Het platenzakenonderzoek werd uitgevoerd door Robin Broos, Tom Van Breussegem & Gijs Van Gassen

JEAN-PIERRE MOMMENS EN ZIJN IDOLEN

"De jazz is voorbij"

Aan het einde van de Diestsestraat, vlak aan het station, loop je wel eens voorbij de Cirac, een inmiddels gesloten platenzaak. In de vitrine kan je echter nog steeds de mooiste foto's en handtekeningen van beroemde jazzmuzikanten bewonderen, maar ook portretten van Elvis of onze lokale wielerveder Poeske Scherens. Wij namen een kijkje aan de andere kant van het glas.

Robin Broos

Jean-Pierre Mommens schreef voor de Tweede Wereldoorlog nog de grootste vedetten van het witte doek aan, in de hoop gehandtekende foto's te kunnen bemachtigen. Een hobby die niet veel later een totaal andere invulling zou krijgen.

Veto: *Cirac is al vijf jaar gesloten, maar u verandert nog regelmatig de vitrine.*

Jean-Pierre Mommens: «Tijdens mijn loopbaan in deze zaak heb ik de grootsten uit de jazzwereld ontmoet. De foto's die je in de vitrine terugvindt, heb ik samen met een vriend gemaakt. Mocht ik het gedurfd hebben, dan had ik er nog veel meer kunnen hebben, want ik had alle contacten met hen. Ik wil nu de massa, of toch diegenen die het willen begrijpen, laten genieten van mijn foto's. Dat is onverwacht een geweldig succes geworden.»

"Ik begrijp deze tijd niet"

Veto: *Bewaart u een bijzondere herinnering aan één van die ontmoetingen?*

Mommens: «Mocht ik een goede pen hebben, kon ik dat te boek zetten. Een van de mooiste momenten was mijn ontmoeting met de *king*, maar niet onder de vorm van Elvis Presley. Voor mij is dat meneer Louis Armstrong. Ik heb ook meerdere concerten van hem bijgewoond. Een andere bijzondere ontmoeting was met Duke Ellington. Louis is de *king* en Duke is de *master*.»

Veto: *We zien ook vaak die andere king, Elvis, de revue passeren. Leeft hij nog?*

Mommens: «Dat is natuurlijk het commerciële dat erbij komt. U haalt nu Elvis aan, maar hij is naar mijn gevoel de enige die niet dood is. Hij leeft nu pas. Zijn platen verkopen nog steeds even goed als vroeger. Dat is een *exception* op de regel, geen enkele andere vedette kan dat zeggen. Ik heb hem

zelf nooit ontmoet of bezig gezien, maar dat heeft te maken met het feit dat hij amper optrad.»

CROONERS

Veto: *Deze winkel moet toch de oudste van Leuven geweest zijn?*

Mommens: «Een heel juist idee heb ik daar niet van, maar dat zou kunnen kloppen. Mijn schoonvader is met de winkel begonnen rond 1925. In 1937 ben ik hier als klant binnengekomen en *gelukkig* was er in deze zaak een dochter. Ik heb haar gehuwd en zo ben ik assistent geworden van mijn schoonvader. Uiteindelijk ben ik directeur van de zaak geworden tot ik in 2000, na zestig jaar werken, de winkel heb gesloten.»

"De klinkende jazznamen spelen hun serenade hierboven"

Veto: *Dit was een speciaalzaak.*

Mommens: «Je moet een verschil maken. Het jaar 2005 moet je niet vergelijken met de gouden jaren. Men spreekt van de *Golden Sixties*, akkoord, maar daar komt ook een einde aan. Ik kan u dat onmogelijk wijs maken. Je moet het zien met de bril van destijds, want alles is tijdsgebonden. Dat kan je zien aan de klederdracht, de haartooien of de eetcultuur. In die tijd waren wij een gespecialiseerde zaak, bijvoorbeeld in het

folkloregenre. Nu heet dat dan weer wereldmuziek, maar dat kan dan ook rap, acid of fusion zijn. Andere van mijn specialisaties waren militaire marchmuziek, jazz en ook de entertainmentmuziek zoals de Franse en Engelse chanson. De echte *crooners*, dat bestaat allemaal niet meer.»

DECIBELVERWERKERS

«Men heeft een tijd gesproken van charleston, quickstep of zelfs disco, maar daar hoor je allemaal niets meer over. Alles is tijdsgebonden en dan is het nog moeilijk om van een speciaalzaak te spreken. Vroeger bestond dat, maar nu niet meer. Sta me toe dit te zeggen, maar alles is rommelig nu. Ik heb daar alle respect voor, alles evolueert. In de muziek van vandaag zit geen diepte meer zoals vroeger, alles is eenlijnig. Vroeger had je bijvoorbeeld de bassen die klonken: *pom pom, pom pom*. Nu hoor je *paf, paf, ping, pang* en we zijn weg. Decibelverwerkers, zo noem ik dat. Er zijn geen drumbegeleiders meer, maar kappers. *Houtkappers*. Dat is de tijd, ik breek dat niet af, maar mij spreekt dat niet aan.»

Veto: *Informeert u zich nog over de moderne muziek?*

Mommens: «Nee. *Den ouderdom* speelt een rol. Er is een tijd van komen en één van gaan. Ik kan niet meer volgen en ik kan mij ook niet meer aanpassen. Mijn gehoor is in al die jaren gericht op bepaalde aspecten van muziek die er nu niet meer aan te pas komen.»

«Vroeger draaide alles rond arrangementen en die waren ook verschillende voor verschillende opstellingen. Nu telt dat niet meer; men is muzikant en men speelt.

Sinds Claude François met zijn *girls* begonnen is, zie je niets anders meer. Alle apentoeren die er aan te pas komen, waren daarvoor niet nodig. Ik begrijp deze tijd niet en ik kan mij er ook niet op toelagen om hem te kunnen begrijpen. Maar het is er, het mag en het moet er zijn. Tegen de evolutie kan je niets doen.»

COMPACTS

«De jazz is ook van korte duur. De jazz is voorbij en dat komt nooit meer terug. Toen ik mijn winkel heb gesloten, ben ik voor achttien dagen naar New York geweest. Vaak zag ik op platenhoezen dat ze live waren opgenomen in de jazzclubs van New York. Ik dacht dat ik de hemel inging door naar Amerika te reizen, maar dat is één van mijn grootste desillusies geweest. De meeste van die clubs zijn verdwenen. Neem alle klinkende namen uit de jazz. Waar zijn ze? Ze spelen allemaal hun serenade hierboven. Niemand gaat ze kunnen vervangen en daar is ook geen vraag naar.»

"Walen waren grotere jazzliefhebbers dan Vlamingen"

Veto: *Kwamen er vroeger veel studenten in uw winkel?*

Mommens: «Zeker, maar dat waren vooral de Waalse studenten. Sinds de splitsing heb ik nog amper studenten gezien. De Walen waren dan ook grotere jazzliefhebbers dan de Vlamingen. Maar we mogen ook niet vergeten dat er intussen ook een evolutie ontstond in de branche. Vroeger kwamen de studenten platen kopen, alleen voor de hoes. Ze hingen die omhoog in hun kot of lazen de teksten die erop stonden. Dat bestaat niet meer, die presentatie. De teksten in de compacts (cd's, rb) kan je niet lezen, zo klein zijn ze gedrukt.»

«Eind jaren '70 is een grote man uit de jazzwereld, Art Blakey, komen optreden in het STUK in Leuven. Weet je hoeveel mensen er in de zaal zaten? Een negentigtal studenten! Dat is niet te geloven. Sinds de splitsing van de universiteit is Leuven op dat vlak een dode stad geworden. Het is niet overdreven dat ik sindsdien veertig procent van mijn cliënteel ben verloren, maar ik wil hiermee niet aan talenkwesties doen.»

Regelmatig veranderen de foto's in de vitrine van Cirac, Diestsestraat 219, Leuven.

KASONGA: PRESIDENTSKANDIDAAT EN DOCTORAATSSTUDENT IN LEUVEN

"Student wil Congo heropbouwen"

Wordt de Leuvense doctoraatsstudent Banyingela Kasonga (47) de volgende Congolese president? De kans is bijzonder klein, maar hij is optimistisch. "En als ik niet win, kan ik mezelf niet verwijten dat ik niet geprobeerd heb."

Dries De Smet & Kris Vanelderden

Banyingela — Bany voor de vrienden — is priester en werkt sinds 2000 aan zijn doctoraat aan de faculteit Godsdienstwetenschappen. Hij verbleef enkele jaren op het Heilige Geest College in Leuven, maar woont nu in de Waals-Brabantse gemeente Terhulpen waar we hem gingen opzoeken.

Veto: Is er een kans dat je de verkiezingen wint?

Banyingela Kasonga: «Als ik er niet van overtuigd zou zijn dat ik kan winnen, zou ik het voor mezelf niet kunnen opbrengen om deel te nemen. Als de verkiezingen goed voorbereid worden en eerlijk verlopen, maak ik een kans.»

Veto: Nochtans gelooft iedereen dat Joseph Kabila aan het langste eind zal trekken.

Banyingela: «Hij zal niet winnen. Maar bepaalde politici, in het bijzonder Louis Michel, zijn politieke partij, het Belgische financiële milieu en de Franstalige pers doen er alles aan om te doen geloven dat hij de beste kandidaat is. Louis Michel steunt duidelijk Kabila. Dat is niet eerlijk.»

Veto: Wat is het eerste dat je zal doen als je met je partij, de Alliance des Paysans et Ecologistes, de verkiezingen wint?

Banyingela: «Ervoor zorgen dat de ambtenaren een correct salaris krijgen. Zij zijn de ruggengraat van de staat, als je hen betaalt, dan geven ze er ook iets voor terug. Daarnaast is het belangrijk om de infrastructuur uit te bouwen. Wegen en spoorwegen leggen, maar ook het elektriciteitsnet verbeteren. Internet is handig, zeker in ons land waar we geen goede bibliotheken hebben, maar

"Louis Michel doet er alles aan om te doen geloven dat Kabila de beste kandidaat is." (foto Jelle Goossens)

onmogelijk zonder elektriciteit. Kortom, mijn partij wil de communicatiemiddelen uitbreiden.»

Veto: Bepaalde regio's in Congo worden gecontroleerd door privé-milities. Kan jij die milities een halt toeroepen?

Banyingela: «Dat is mogelijk, maar het is geen werk van één individu. Als ik verkozen word en ondersteund word door alle mensen, dan is veel mogelijk. Niets is sterker dan de wil van alle mensen.»

Veto: De wil van alle mensen is één zaak, een sterk leger achter je hebben een andere.

Banyingela: «De huidige regering heeft nagelaten een sterk leger uit te bouwen. Daar is ook het Belgische leger verantwoordelijk voor. Tot 1990 hadden ze hier een legerbasis en gaven ze degelijke trainingen. Niet dat ze daarmee gestopt zijn is erg, maar wel dat ze vergaten om de goede officieren uit te kiezen om een sterk leger te vormen.»

Veto: Nu hebben heel wat privé-milities hun strijd

staakt in ruil voor inspraak. Wat is jouw houding daarover?

Banyingela: «Wie de verkiezingen wint, wordt de nieuwe leider. Als de privé-milities verliezen, dan kunnen ze niet meer meeregeren, zo simpel is dat.»

BOYCOT

Veto: De grootste oppositiepartij UDPS boycot de verkiezingen.

Banyingela: «Iedereen is vrij te geloven dat het niet gepast is om deel te nemen aan de verkiezingen. Maar wij vinden dat het de beste manier is om te strijden binnen het kader van de verkiezingen, dat is beter dan het als buitenstaander te moeten doen.»

Veto: De UDPS is populair in jouw thuisregio, Kasai. Is het een voordeel dat zij niet deelnemen aan de verkiezingen?

Banyingela: «Mijn partij deelt met de UDPS

dezelfde waarden. Inderdaad, waarom zouden hun kiezers dan niet voor mij kunnen stemmen?»

Veto: In Kivu is er geen dominante partij. De partij van Kabila (PPRD) heeft al laten weten daar hard campagne te zullen voeren. Jij ook?

Banyingela: «Ik start daar mijn campagne. Niet omdat het een cruciale regio is, maar omdat deze regio de laatste jaren te vaak genegeerd werd.»

Veto: Hoe zal je campagne eruit zien?

Banyingela: «Ik geef toe dat mijn partij niet aanwezig is in elke provincie. Ikzelf ben ook geen carrièrepoliticus. Maar de mensen zullen zich vast herkennen in de waarden waar wij voor staan: waarheid, rechtvaardigheid en schoonheid. We proberen in alle grote steden campagne te voeren.»

Veto: Heeft je partij genoeg financiële middelen voor een grote campagne?

Banyingela: «Nee, mijn partij is een partij van boeren. Die worden genegeerd door de regering en verdienen niet veel. Daarom hebben we actief fondsen geworven, ook in Europa.»

Veto: Moet je betalen om aan de verkiezingen te kunnen deelnemen?

Banyingela: «Ja, 50.000 dollar. Dat is één van de contradicties in ons land, waar de ambtenaren niet betaald worden. Ik weet trouwens dat sommige kandidaten betaald zijn door Kabila om mee te doen aan de verkiezingen om verwarring te creëren. Zij zullen hun stemmen afgeven aan hem.»

Veto: Als je niet wint, is dus 50.000 dollar in rook opgegaan.

Banyingela: «Dat zijn de regels van het spel. Maar als ik verlies, kan ik mezelf niet verwijten het niet geprobeerd te hebben. Ook als ik niet win, blijf ik verder vechten voor mijn land.»

SPORTIEVE HERENIGING K.U.LEUVEN EN UCL IN DE LIFT

Bike and Run: "Het format zit goed"

Een evenement dat op stijgende populariteit mag rekenen, kan niet anders dan tevreden organisatoren voortbrengen. Tom Vermeulen, die net een parcours-verkenning achter de kiezen heeft, ziet met tevredenheid elke editie meer deelnemers opdagen en op woensdag 3 mei kan ook jij de sportschoenen aanbinden.

Liesbet Temmerman

Het is ooit anders geweest maar tegenwoordig wordt niet meer automatisch naar de dichtstbijzijnde kassei gespeurd bij het horen van 'Louvain'. Voor veel studenten is de zusteruniversiteit echter exotischer dan de luttele 30 kilometer doen vermoeden. De sportdiensten van K.U. Leuven en UCL ontdekten hier, op een briljant moment, een gat in de markt. De rivaliteit van '68 resoluut in de geschiedenisboeken plaatsend, zetten ze een sportieve samenwerking op poten waarvan de degelijkheid nu al vier jaar wordt bevestigd.

FANATIEK

Bike and Run garandeert de sportieve student een verkeersluw en groen parcours dat op verschillende manieren afgelegd mag worden. Deelnemers die voor de klassieke -tevens populairste- formule kiezen, zoeken zichzelf best een partner en een fiets. Je legt het traject samen af, waarbij je afwisselend loopt of fietst. Fanatieke lopers laten zowel partner als fiets links liggen. Wie eerder de groepsgeest zoekt, kan in aflossing lopen met vier (dus elk 7.5 km).

Vorig jaar kon je tevens met twee deelnemen, waarbij elk de helft van het traject voor zijn rekening nam. Dit jaar is dat niet meer mogelijk. Tom Vermeulen: "Vorig jaar waren er geen inschrijvingen voor twee of vier lopers. We vermoeden dat deelnemers eerder voor de combinatie lopen/fiets

opteren dan voor lopen/lopen. Na evaluatie dachten we dat we het vier-lopers-concept misschien te weinig gepromoot hadden. Bizar genoeg zijn er momenteel nog geen inschrijvingen voor deze optie, ondanks gerichte promoties. De inschrijvingen voor de andere formules verlopen wel opnieuw vlot."

Sportieve hereniging van de K.U.Leuven en de UCL, allemaal goed en wel. Maar wat is daar in de praktijk van aan? Het evenement wordt alvast door beide universiteiten gefinancierd en ook de organisatie wordt door de twee sportdiensten gedragen. "Het klikt echt goed met de sportdienst van UCL. De organisatie van een dergelijk evenement vraagt een nauwe samenwerking en die verloopt

"Een groen parcours is een tweesnijdend zwaard."

heel goed." Weet Vermeulen ons te vertellen.

Deelnemers zijn afkomstig van beide kampen, hoewel Leuven daar veruit het grootste deel in voorziet. Vermeulen vermoedt dat er in Leuven meer promotie wordt gemaakt. Bovendien kan de K.U.Leuven uit een groter studentenbestand putten.

Het weer blijkt geen zorgwekkende factor. Er wordt gewerkt met voorinschrijvingen en ondanks de regenbuien van de vorige jaren neemt het aantal inschrijvingen steeds toe. Vermeulen vraagt zich eerder hypothetisch af waarop de inschrijvingen zouden uitdraaien indien er twee weken heerlijk weer voorspeld zou worden. Dat blijft zeker nog een jaar geheim, gezien dat nog nooit het geval was.

Een flinke regenbui gecombineerd met een groen parcours durft echter soms wat roet in het eten gooien. Vermeulen: "Vorig jaar was er een beetje gemor omwille van de modder op sommige stukken. Als je een kwartier voor de start een zondvloed op je dak krijgt, is die echter

onvermijdelijk. Het meest problematische gedeelte van vorig jaar is opnieuw in het parcours opgenomen omdat het een lang, verkeersvrij traject is. Een groen parcours is een tweesnijdend zwaard, maar algemeen waren er veruit meer positieve reacties. We nemen de spreekwoordelijke blutsen en builen er bij."

Deelnemers kunnen genieten van vervoer, zowel van als naar Louvain-la-Neuve. Verder is er bevoorrading voorzien onderweg en een verkwikkende douche achteraf. Met nog een receptie aan de aankomst, wordt de geleverde inspanning van die dag helemaal goed gemaakt.

GOED DOEL

Maar er wordt niet alleen aan de deelnemers gedacht. Ook het goede doel krijgt een financiële injectie toegediend. De helft van de inschrijvingsgelden wordt overgemaakt aan *Unikin*, een project ter ondersteuning van academici in Lovanium (Congo). "Door de koppeling van *Bike and Run* aan *Unikin*, komt dit project ook eens in de spotlights te staan. De UCL daarentegen steunt *Télévie*, de Waalse tegenhanger van *Levenslijn*. "Wij waren meer te vinden voor een project dat aan de universiteit gebonden was, zo kwamen we met *Unikin* in contact. Het geld wordt gebruikt voor de ondersteuning van werkmiddelen aan de universiteit van Kinshasa. Het kan een extra stimulans zijn om deel te nemen", aldus Vermeulen.

Wie nog steeds twijfelt en vanuit de zetel naar z'n sportschoenen staart, krijgt er bij deze een doorslaggevend argument bovenop: vice-rector Abraham en coördinator Studentenbeleid Buekers tekenden reeds enthousiast voor deelname. Want geef toe, soms maakt het wel uit wie je in je kielzog laat.

Laat je niet kennen en surf gezwind naar: <http://www.kuleuven.ac.be/sport/Bike&Run.htm> Daar kan je je inschrijven voor "de wedstrijd die in het teken staat van sport en verstandhouding".

Start: woensdag 3 mei om 14 uur in Louvain-la-Neuve.

FRANSE STUDENTEN OP STRAAT VOOR WERKZEKERHEID

“De sfeer wordt steeds bitsiger”

Studentenmanifestaties domineren al ruim twee weken de actualiteit in Frankrijk. Studenten staan er op de barricaden voor hun toekomst. Het banenplan waarmee premier Dominique de Villepin op de prop-pen kwam, lokt hevige reacties uit. Duizenden jongeren komen op straat en er was heel even sprake van een bezetting van de Sorbonne, symbool voor de studentenopstand in mei '68.

Nathalie Lucas & Tom Van Breussegem

Het banenplan kwam er als zoveelste poging om het dramatische werkloosheidscijfer te drukken. De migrantenrellen eind vorig jaar, plaatsten de schrijnende werkloosheid in het brandpunt van de belangstelling en zetten de politici aan tot actie. Op dit ogenblik is meer dan drieëntwintig procent van de Franse Jongeren, tussen achttien en vijfentwintig, werkloos. Onderzoek toonde aan dat het afgestudeerden gemiddeld acht jaar kost om ergens een vaste betrekking te bemachtigen. Het staat al langer vast dat het brein achter de maatregel, premier de Villepin, op het presidentschap aast.

“Op dit ogenblik is 23 percent van de Franse jongeren tussen 18 en 25 werkloos”

Het is voor hem dan ook van het grootste belang voet bij stuk te houden en zijn hervormingen door te drukken. De banenmaatregel zag het levenslicht in januari en kwam er zonder enig overleg met de sociale actoren, zoals dat gewoonlijk het geval is. Noch de vakbonden, noch de werkgevers associatie (MEDEF) werden geconsulteerd. Bovendien speelde de premier het spel allesbehalve koosjer. Zo werd het *contract de première embauche* (CPE) voorgesteld vlak na de examens. Men ging ervan uit dat de meeste studenten op vakantie zouden zijn en de eventuele protesten binnen de perken zouden blijven.

BANENPLAN

Villepin wil het de bedrijven gemakkelijker maken om

arbeiders te ontslaan. Hij kwam aandragen met een *contract de première embauche*. Dat contract geeft werknemers de mogelijkheid om jongeren twee jaar op proef aan te nemen. Pas na die lange proefperiode hebben ze uitzicht op werkzekerheid. Gedurende die proefperiode kan de werkgever ze ontslaan zonder daar expliciet een reden voor op te geven, waarna het slachtoffer slechts na vier maanden op de sociale zekerheid kan terugvallen.

Deze maatregel, die de weg door het parlement overleefde en eigenlijk zo goed als goedgekeurd is, moet het Franse ondernemersvertrouwen stimuleren, een gunstiger bedrijfsklimaat creëren en op termijn de economie aan-

vakbonden zorgen bijgevolg ook steeds voor het nodige voetvolk om de manifestaties van de studenten, kracht bij te zetten. Aan een pak universiteiten zijn eveneens de lessen opgeschort en ziet het er naar uit dat een hervatting van de lessen niet voor morgen is.

HEISA

Veto: Was er aan jouw universiteit veel te doen om de betogingen?

Lucile Fontaine, Franse studente: «Jazeker, je kan het helemaal niet negeren. Een groot deel van de studenten kan zelfs de universiteitsgebouwen niet binnen. Als laatstejaars lukt ons dat wel maar heel wat lagere jaars geraken er niet in.»

Veto: Heb je zelf al deelgenomen aan de betogingen?

Lucile: «Nee, ik volg een lerarenopleiding en verkiez de lessen te volgen in plaats van te gaan betogen. Er zijn nochtans oproepen allerhande om op straat te komen. Vele studenten proberen ons te overtuigen, maar ik laat het aan mij voorbij gaan. Diegenen die op straat komen zijn veelal jonge studenten die geen concours op het einde van het jaar hebben, maar enkel examens. Met andere woorden, bij wie het dus niet zó erg is dat ze het niet halen.»

Maarten, Vlaamse Erasmus student: «De sfeer wordt ook steeds bitsiger. Vandaag zijn er relletjes geweest bij een betoging en de betogingen volgen elkaar ook steeds sneller op. De eerste, op zeven februari, was eigenlijk een teleurstelling omdat er vrij weinig volk opdaagde. Die op zeven maart was dan weer een overweldigend succes en deze week gaat het helemaal naar een hoogtepunt met betogingen op dinsdag, donderdag en zaterdag.»

Veto: Geloof jij dat de maatregel fundamentele gevolgen zal hebben?

Maarten: «In de jaren tachtig is er een versoepeling van de ontslagvoorwaarden gekomen. De redenering was dat als werkgevers makkelijker kunnen afdanken, ze minder terughoudend zijn om aan te werven. In de les hebben we echter gezien dat dit uiteindelijk heel weinig effect heeft gehad.»

Ergens in de Sorbonne

“Men ging er van uit dat de meeste studenten op vakantie waren”

zwengelen. De studenten zien het echter als een uitholling van de rechten van jonge werknemers. Hun mening wordt gesteund door de vakbonden die net als de studenten weinig sympathie hebben voor de maatregelen van de premier. Die

ZUSTER JEANNE DEVOS OVER MODERNE SLAVEN IN INDIA

“Persoonlijk heb ik die Nobelprijnominatie niet nodig”

Zuster Jeanne Devos is wereldwijd bekend voor haar strijd tegen de uitbuiting van huisbedienden in de Indiase stad Bombay. Met haar *National Domestic Workers Movement* ijvert zij al jaren voor de rechten van uitgebuite Indiase dienstmeisjes en huisslaven. Als erkenning voor haar werk kreeg zij in 2000 een eredoctoraat aan de K.U.Leuven. Vorig jaar werd zij samen met 999 andere vrouwen genomineerd voor de Nobelprijs voor de Vrede.

Arne Saeys

Op initiatief van de werkgroep pastoraal van het ACW te Leuven werd vorige week een gespreksavond met Jeanne Devos georganiseerd. De belangstelling was massaal. Een grote filmzaal in Kinopolis volstond niet om alle gegadigden een zitplaats te bieden. Zuster Jeanne merkte laconiek op: “Ik wist niet dat Leuven zo’n grote pastorale groep had!” Het weerhield de menigte er niet van om vol interesse naar haar verhaal te luisteren. Zuster Jeanne vertelde over haar leven en werk in Bombay, over het samenleven met andere religies om ten slotte in te gaan op wat haar inspireert om te doen wat ze doet. Na haar uiteenzetting beantwoordde ze de vele vragen die vanuit het publiek opborrelden.

Op 26-jarige leeftijd trad Jeanne toe tot de Zusters van de Jacht in Heverlee. Twee jaar

later trok ze naar India. Aanvankelijk wou ze daar zieltjes winnen voor het christendom. “Ik ging naar ginder en dacht dat wij de waarheid in pacht hadden, dat wij de enige ware God vereerden,” bekende ze. Het bleek al gauw dat er niet veel zou bekeerd worden. Bekerden wordt in India als een misdrijf beschouwd. Zuster Jeanne beklemtoonde dan ook het belang van samenwerking met mensen uit andere godsdiensten. In India hebben hindoes, islamieten en christenen jarenlang relatief vreedzaam samengeleefd. Twaalf jaar geleden begonnen echter ernstige religieuze conflicten uit te breken. De oorlog in Afghanistan heeft daar zeker geen goed aan gedaan. Zuster Jeanne hekelde president Bush, omdat die verkondigde dat God aan de kant van de Amerikanen staat. Dat heeft volgens haar heel wat kwaad bloed gezet bij de andere geloofsgemeenschappen. Als de Amerikanen God voor zich opeisen, dan is fundamentalisme niet meer veraf.

TSUNAMI

Op haar vijftigste besloot zuster Jeanne om zich te gaan inzetten voor huisbedienden. “Dat leek me toen iets waarmee ik mijn loopbaan rustig zou kunnen afsluiten,” meende Jeanne. Ze vergiste zich schromelijk. Achter de gesloten deuren van privé-woningen bleken de gruwelijkste vormen van kinderarbeid plaats te vinden. Zo herinnerde Jeanne zich het kind dat een strijkijzer in het gezicht

gekregen had en met een vork vele malen diep in het vel was gestoken. Dat kind had per ongeluk suiker gegeven aan de dame des huizes die haar visgerecht wou inzouten. Volgens Jeanne komt een deel van die agressie voort uit het feit dat India een overbevolkt land is. Door zeer dicht op elkaar te leven ontstaan er bijna automatisch spanningen. Die spanningen worden afgereageerd op de zwaksten van de groep. Dat zijn dan vaak jonge huisbedienden die volledig afhankelijk zijn van de familie waarvoor ze werken.

Over haar eredoctoraat aan de K.U.Leuven en haar nominatie voor de Nobelprijs stelde zuster Jeanne: “Persoonlijk heb ik dat allemaal niet nodig, maar het prestige ervan komt wel goed van pas als ik druk wil uitoefenen op de Indische regering of op andere instanties.” Er is nog veel werk aan de winkel in India. Het land heeft merkwaardig genoeg vele jaren eerder dan de Verenigde Staten de kinderrechten in de grondwet opgenomen. Het enige probleem is dat die rechten niet in de praktijk worden gebracht. Op elke straathoek van Bombay kan je nog steeds een kind kopen als huishulpje. Bovendien verergert de situatie door de toenevende migratie naar de grote steden. De recente tsunamiramp heeft vele dakloos geworden kinderen naar de stad doen trekken om daar bij families als huisbediende te gaan werken in ruil voor onderdak.

APPLAUS

Niettemin drukte zuster Jeanne haar toehoorders op het hart dat ook Indiërs hun kinderen graag zien. Het beste bewijs daarvan was volgens haar de vader die zijn enige stuk grond verkocht had om op zoek te kunnen gaan naar zijn dochter die ooit verkocht was als huishulpje. “Toen het kind hoorde wat haar vader had gedaan, kreeg zij een waardigheid voor het leven,” vertelde Jeanne. Ander goed nieuws uit India is het feit dat mensenrechtenadvocaten steeds meer het pleit winnen. Toen een zwaar mishandeld kind een advocaat voor haar zaak hoorde pleiten, besloot het prompt dat het later ook advocaat wou worden. Op dit ogenblik voltooid zij haar laatste jaar rechten. Na dit verhaal sprong een deel van het publiek spontaan recht om te applaudisseren.

Na de vragen uit het publiek werd de avond afgesloten met een door dwarsfluitmuziek begeleid tekstje ter ere van de Indiase huisslaven. Vervolgens nam zuster Jeanne op Indische wijze afscheid van het publiek. Ze ontstak een vuurtje met wierook waarbij het publiek het vuur met beide handen symbolisch tot zich diende te nemen. De wierook die de ruimte vulde, symboliseerde de allesdoordringende kracht van het geloof. Gelukkig werd de mystiek niet verstoord door het brandalarm van Kinopolis.

VAN 'T VAT (12): DEN OUDEN TIJD

“Iedereen is welkom, zolang je niet een ander z'n pint uitdrinkt”

Een reeks als *Van 't vat* afsluiten, doe je met een klassieker. Café *Den Ouden Tijd* is één van die oeroude Leuvense volkscafés waar de naam nog in twee talen boven de deur prijkt. Bovendien heeft het café iets mythisch over zich sinds het schietincident van ruim een half jaar geleden.

Robin Broos & Gijs Van Gassen

Op enkele foto's van het Martelarenplein in lang vervlogen tijden na, is het rookgordijn het enige decor van de zaak. “Ik denk dat ik me pas na ons bezoekje ga douchen,” was dan ook een wijs idee. Dat we ontegenlijk vroeg moesten opstaan om hier te geraken (Elf uur! 's Ochtends!), had er misschien ook mee te maken. De kerstversiering blijft hier beperkt tot het hoogst noodzakelijke: twee zilver gespoten kerstkransen aan de muur en wat lichtjes aan het raam. Een welgekomen afwisseling in het oogverblindend verlichte Leuven van vandaag.

PUZZEL

Het is meteen duidelijk dat *Aux Vieux Temps* teert op vaste klanten. Het café opent van maandag tot zaterdag om zes uur in de ochtend en meestal staan er om vijf voor zes al klanten voor de deur te wachten. Sommigen zitten als bankparasieten eenzaam op hun vast plekje, anderen hebben hun wederhelft meegebracht en keuvelen wat in het *Leives* of het Frans. Hoewel het lijkt alsof de gemiddelde bezoeker een man van vijftig is, komen hier ook wel eens studenten. Wat wil je, met drieëndertigers aan 1,30 euro lijken fakbars zelfs duur. “Iedereen is hier welkom,” legt een klant uit. “Het is hier een volkscafé in de brede zin van het woord. Marokkanen, janetten, studenten of negers, ze mogen allemaal komen. Zolang ze maar niet agressief worden of een ander z'n pint uitdrinken.”

De meeste ambiance is, zoals het hoort, aan de toog te beleven. Zelfs om elf uur 's morgens. De pinten

stromen rijkelijk uit de kraan, maar ook de Leffes (uit het flesje te drinken) gaan vlot de ijskast uit. “Het is af te raden om hier vaak te komen,” tipt een stamgast knipogend. Barvrouw Nancy laat zich niet doen: “Is uw kruiswoordraadsel al af?” De man laat het hoofd zakken en verdiept zich weer in de puzzel. De zaterdageditie vraagt dan ook stevast meer werk.

PORTO

“Het is hier een deftig café als Nancy achter de toog staat,” steekt onze buurman van wal, maar het is niet duidelijk of hij dat meent. De man heet Eddy, is net veertig geworden (“er zijn geen wisselstukken meer voor mij”) en is een homoseksuele vuilnisman. Hij houdt er een uiterst rechts gedachtegoed op na en laat ons vooral niet los. “Gisteren lag ik om negen uur al horizontaal, maar ik was gelukkig niet

alleen,” grijnst hij. Zo horizontaal zal het dan ook wel niet geweest zijn. Eddy is de enige babbelaar aan de toog. De andere mannen aan de toog mompelen een beetje in zichzelf, maken af en toe een grapje tegen Nancy en bestellen er nog eentje.

De mensen aan de tafeltjes zijn zo mogelijk nog rustiger. Radio ROB staat zo zacht dat hij zelfs overstemd wordt door de afzuiginstallatie. De meeste klanten zijn mannen die alleen aan tafeltje zitten en zich jarenlang bekwaamd hebben in het troebel naar hun glas staren. Als ze hun glas leeggestaard hebben, komt Nancy het volgende brengen. “Er zitten hier ook enkele *alcoliekers*,” vertrouwt Eddy ons toe. “Die moeten soms drank geweigerd worden. Maar ze doen nooit lastig, anders moeten ze hier niet meer komen. Er zijn zatten die handtastelijk worden of beginnen zagen. Sommigen worden gewoon plezieriger, zoals ik. En ja, de mannen die beginnen van ‘moet ik eens up a bakkes kloppen’, die gooi je buiten.”

Nancy is streng, maar rechtvaardig: “Het is gemakkelijk om te zeggen dat er hier veel gevochten wordt. Er gebeurt al eens iets, maar dat hebben we in de hand, zeker wanneer ze zat beginnen te worden. Die krijgen alleen nog cola.” Een vaste klant knikt bevestigend. Als er mensen lastig doen, krijgt het personeel assistentie van de vaste gasten. Als er een fles porto niet goed opengaat, biedt Eddy trouwens ook assistentie. In *Den Ouden Tijd* zijn de stamgasten echt thuis,

(foto Kobe Van Itterbeek)

Steekkaart

Lokatie: Tiensevest 22, tegenover het *De Lijn*-station

Pintje: 1,3 euro voor een Stella (drieëndertig) van 't vat

Koffie: 1,4 euro, met heerlijk met witte chocolade overgoten koekje

Toilet: Voldoende

VETO'S VISITATIECOMMISSIE: THEORIE VAN DE LICHAMELIJKE OPVOEDING

Alleen het kampvuur ontbrak nog

Een college op het sportkot visiteren, leek ons altijd link. De afgang zou niet alleen onvermijdelijk zijn tijdens een les polsstokspringen, we zouden ook meteen ontmaskerd worden als infiltrant, tussen al die afgetrainde atletenlijven. Tot we bedachten dat ook aan het sportkot theorievakken gegeven worden, natuurlijk.

Gijs Van Gassen

Een kotgenote heeft ons deze les aangeraden omwille van de docent, professor Lieven Vergauwen. Die zal toch sterk uit de hoek moeten komen om goed te maken dat hij ons om half negen liet opstaan en door de bedrieglijke lentekoude naar Heverlee liet fietsen. Visitatiecommissaris zijn, het is beslist niets voor wafjes.

Voor het lokaal troepen de studenten die het vak volgen samen. Het zijn er angstaanjagend weinig. We vallen onvermijdelijk op in zo'n kleine groep. “Vergauwen vraagt veel medewerking,” stelt iemand ons niet gerust. “Dan moet je door de microfoon antwoorden. Maar waarschijnlijk vraagt hij meteen waarom hij je nooit eerder heeft gezien.” Daar wordt aan toegevoegd dat vooral een eigen mening voor Vergauwen belangrijk is. Een beetje zenuwachtig schuifelen we in het groepje meisjes mee naar binnen. De aula is veel te groot voor de pakweg vijftig studenten, die allemaal in het midden samenklitten.

TURQUOISE

Vergauwen heet ons hartelijk welkom in zijn les en vliegt er meteen in. Na nog snel even een blikje drank te hebben geconfisqueerd van een onvoorzichtige student, herhaalt hij kort de vorige les. Kort, dat wil zeggen, het duurt maar ongeveer twintig minuten. De herhaling gaat gepaard met slides waar minder ervaren studenten zeeziek van zouden durven worden. Turquoise diagrammen gaan hand in hand met dansende Laurel & Hardy's. De hele verdere les blijft geïllustreerd wor-

den met vrolijke slides, die de les niet noodzakelijk verhelderen maar in ieder geval opleuken.

Het mag echter geen twijfel lijden dat de les het meest wordt opgeleukt door professor Vergauwen zelf. De energie waarmee hij kwiek heen en weer springt tussen de banken is aandoenlijk en werkt, vreemd genoeg, stimulerend. Maar goed ook, want het is niet omdat dit een theorieles is, dat de studenten rustig mogen verder slapen. Bij elke denkbare vraag verdeelt de prof zijn studenten in groepjes, zodat ze eventjes over het antwoord kunnen filosoferen. Nauwelijks vijf minuten later springt hij dan weer tussen de banken en duwt de groepjes een microfoon onder de neus.

Verbazingwekkend genoeg antwoordt de ondervraagde spontaan, enthousiast en ook alsof hij wérkelijk heeft nagedacht over de voorgelegde vraag. Goed, niet zo enthousiast als de prof zelf, maar we moeten ook het onmogelijke niet gaan verlangen. Het is geen toevalstreffer. Alle studenten werken goed gezind mee in deze les. Onuitgegeven in ALO-kringen, naar het schijnt.

“Hoe laat je leerlingen kritiek op mekaar geven tijdens de lessen L.O?” luidt één van de vragen. De meeste studenten zijn het er over eens dat je beste eerste de goede punten kan aanhalen, om dan de negatieve te bespreken. Vergauwen schudt het hoofd. “Dat is de ‘ja-maarmethode’. Ik noem die de ‘jammer-methode’, omdat het jammer is om iemand zo te bekritisieren.” Er wordt naarstig naar andere methoden gezocht. Een moedige student doet een poging, maar Vergauwen moet weer nee schudden: “Hebben we de ‘ja-maar’ gehoord?” Een retorische vraag, denken wij, maar de hele aula knikt en mompelt overtuigd “ja”. Medewerking in de les wordt hier tot nieuwe hoogtes gebracht.

VAKCONCEPTSONG

Na een klein anderhalf uur begint de les naar zijn einde te lopen. Met enkele fleurige slides vat de prof nog gauw even samen wat we nu precies geleerd hebben vandaag. De aula roezemoest druk en de gezichten zien er hoopvol uit. Links en

rechts valt het woord ‘gitaar’. Dan neemt Vergauwen opnieuw het woord en wordt het muisstil. “Zo. Dat was het. En omdat we daarmee dit hoofdstuk hebben afgerond, dacht ik dat het misschien gepast was om onze vakconceptsong nog eens te zingen!” Iedereen glundert, sommigen kunnen kleine kreetjes van geluk niet onderdrukken. “De vakconceptsong!”

Vergauwen grijpt even achter de lessenaar en tovert fluks een gitaar tevoorschijn. De projector toont even geen raar gekleurde schema's meer, maar de enige echte tekst van de vakconceptsong: een door Vergauwen zelf gecomponeerd lied waarin het vakconcept van L.O. op rijm wordt beschreven. De gitaar wordt nog even gestemd, de keel wordt nog even geschraapt. “Kennen jullie hem nog? Daar gaan we!” En jawel, samen met de prof zingt de hele aula het lied mee.

Waar kan je zwemmen in een bad

Waar kan je lopen op een balk

Kan je sjotten op een doel

Waar zijn de lessen altijd cool

Waar je van alle dingen leert

En je je reuze amuseert

Dat is in de les LO

De les LO die vind ik zo

Er volgden nog vijf coupletten. Niet allemaal even toonvast, niet allemaal even luid, maar toch, een indrukwekkende prestatie. Na een klein applausje verlaat iedereen opgewekt de aula. Wij ook, met het vreemde gevoel dat we een workshop voor scoutsleiding hebben bijgewoond in plaats van een college aan een universiteit.

Steekkaart

Prof: Lieven Vergauwen

Wie: ALO'ers lichamelijke opvoeding

Waar: L0314a

Wanneer: Vrijdag van 09u00 tot 10u30

OLYMPIËR PIETER GYSEL COMBINEERT PASSIE MET STUDIE

“Hadden de scheidsrechters hun werk gedaan, dan had ik in de finale gestaan”

Van 10 tot en met 26 februari was Turijn het gezicht van de 20ste editie van de olympische winterspelen. België stuurde vier atleten om ons land te verdedigen. Allen kwamen ze van een kale reis terug. Eén van hen was de vijftientigjarige shorttracker Pieter Gysel, afkomstig uit Kessel-Lo en student aan GroepT in Leuven. Het waarom van zijn diskwalificatie is hem nog steeds een raadsel, vertelde Pieter afgelopen woensdag.

Kris Vanelderden

Veto: Je bent in totaal met vier Belgische atleten naar Turijn vertrokken. Hoe zwaar was de kwalificatie voor de winterspelen?

Pieter: «Redelijk zwaar. Het BOIC (Belgisch Olympisch en Interfederaal Comité, red.) stelt traditiegetrouw, en zeker bij de winterspelen, zware normen. Ze gaan ervan uit dat je op de spelen kans moet maken om binnen de top tien te komen en liefst zelfs binnen de top acht. En zo stellen ze hun limieten ook op. Als je deze normen haalt, kan je eventueel naar de spelen gaan, als je je ook nog eens weet te plaatsen voor het internationaal olympisch comité dat slechts een aantal plaatsen beschikbaar heeft per land. Dat zijn dus twee selecties waaraan je moet voldoen.»

Veto: In Turijn ben je tweemaal in de halve finale geraakt. Zowel voor de 1000 meter als de 1500 meter, en vervolgens ben je tweemaal gediskwalificeerd. Wat is er precies gebeurd?

Pieter: «Shorttrack is een sport waar je altijd dicht op mekaar zit en een diskwalificatie in shorttrack is niet zoals een diskwalificatie in wielrennen of een loopwedstrijd. Daar is het gemakkelijk om geen regels te overtreden. Bij shorttrack zijn er soms gewoon momenten waar je iets moet proberen en dat pakt niet altijd uit zoals het zou moeten. In de 1500 meter was er nog één ronde te gaan en ik had een goede kans om naar de tweede positie te gaan, wat voor mij de finale zou betekenen. Ik ben daar helemaal voor gegaan en dat is niet goed afgelopen. Wie daar toen in fout was, valt nog maar te zien. De scheidsrechters waren niet geweldig deze olympische spelen. En op de 1000 meter heb ik echt niets misgedaan. Rusty Smith heeft geprobeerd mij voorbij te steken en heeft mij toen langs achter geraakt. Op de een of andere manier hebben de scheidsrechters mij daarvoor een diskwalificatie gegeven, hetgeen met geen enkele regel verklaard kan worden. Ze willen daar ook geen uitleg over geven. Het is voor mij een raadsel waarom ik ben gediskwalificeerd. Hadden de scheidsrechters hun werk gedaan, dan had ik in de finale gestaan.»

RAADSEL

Veto: Je Amerikaanse tegenstander, Rusty Smith, liet na de wedstrijd nochtans duidelijk blijken dat hij in fout was, hij was praktisch zeker van zijn diskwalificatie. En toch hebben ze jou nog gediskwalificeerd?

Pieter: «Dat is voor mij een even groot raadsel als voor anderen. Schaatsers kennen de regels maar al te goed. Ik kom van het ijs met de gedachte dat alles in orde is. Smith komt van het ijs met de gedachte: ‘wat heb ik nu gedaan!’ Je zag het ook, hij smeet met zijn handschoenen, hij wist zeker dat hij gediskwalificeerd ging worden.»

Veto: Kunnen de scheidsrechters dan niet naar de videobeelden kijken zoals bij ijshockey soms gebeurt?

Pieter: «Er is een videosysteem waar de scheidsrechters naar kunnen kijken, maar dat wordt alleen gebruikt als hun

onderlinge oordeel verschilt. Dat was er in dit geval wel. Ze gebruiken echter niet de beelden die je ziet op tv, maar wel speciale camera's die boven in het plafond zitten. Maar die beelden zijn nu zodanig slecht dat daar niet veel te zien valt.»

Veto: Waren de scheidsrechters in Turijn dan strenger dan in Salt Lake City bijvoorbeeld?

Pieter: «Ik weet niet of ze te streng waren, ze waren gewoon niet consequent. Ze volgden gewoon niet altijd de regels die normaal gelden. Dat is in shorttrack al een tijdje een probleem. Er klagden heel veel mensen over de inconsequentie van de scheidsrechters, maar daar blijkt niet echt veel verandering in te komen. Dat is gewoon heel slecht voor een sport als zowel schaatsers en toeschouwers niet weten wat er mag of niet mag.»

Dat was nog niet zo slecht dat ik eruit zou moeten liggen in de eerste reeksen, maar ik had gewoon een heel zware reeks getroffen.»

Veto: Een tijdje geleden is er kritiek gekomen op het BOIC. Het comité zou niet genoeg steun verlenen aan topsporters, vooral voor de winterspelen niet. Hoe ervaar jij dat?

Pieter: «De mensen zijn altijd snel met commentaar over het BOIC. Er komt zeker steun van het BOIC en er is goede wil, alleen hebben ze soms schrik om daar honderd procent voor te gaan. In hun limieten eisen ze dat je met de allerbeste van de wereld kunt meegaan, maar als je dan de faciliteiten vergelijkt met wat de Amerikanen of de Canadezen krijgen, dan bieden ze toch niet hetzelfde.»

Veto: Het BOIC investeert dus niet genoeg in de winterspelen?

Pieter: «In de winterspelen zeker niet. Er waren ook maar vier atleten nu. De winterspelen worden ook bekeken als het kleine broertje van de zomerspelen. Ik heb vaak het gevoel dat de zomerspelen erg belangrijk zijn, terwijl de winterspelen iets ambetant voorstellen. Een goed voorbeeld is dat de chef de mission van de olympische zomerspelen in 2008 al een jaar bekend is, terwijl onze chef de mission pas één week voor het begin van de winterspelen bekend was. Dat geeft toch een beetje weer hoe intensief ze daar mee bezig zijn.»

FULLTIME

Veto: Shorttrack is in België geen bekende sport, heb je veel steun gekregen van het thuisfront?

Pieter: «Ik heb zeker veel steun gekregen, maar dat is niet zozeer de laatste maanden of op de spelen zelf. Dat is gewoon de steun die je al jaren krijgt. Want om te beginnen met topsport, zeker een kleine sport waarmee niet veel te verdienen valt, kun je niet zonder een omgeving die je daarin steunt. Als mijn ouders hadden gezegd dat ze niet wilden dat ik dit deed en dat ik moest gaan studeren, had ik daar niet veel tegen in kunnen inbrengen. Maar ze hebben mij daar altijd in gesteund. Vroeger was dat veel belangrijker dan nu. Momenteel sta ik meer op mijn eigen benen en kan ik mijn sport zelf financieren, maar een paar jaar geleden kon ik dat niet.»

Veto: Je studeert ook nog. Hoe valt dat te combineren met topsport? Terwijl de meeste studenten examens hadden, bereidde jij je voor op de olympische spelen in Turijn.

Pieter: «Voor mij is studeren iets dat gebeurt tussen april en september; als het schaatsseizoen bezig is, heb je daar gewoon geen tijd voor. Schaatsen is een fulltime job en er schiet geen tijd over voor school. Ik moet dat achteraf dan maar inhalen en op mezelf studeren. Ik werk mijn studies ook maar af per half jaar.»

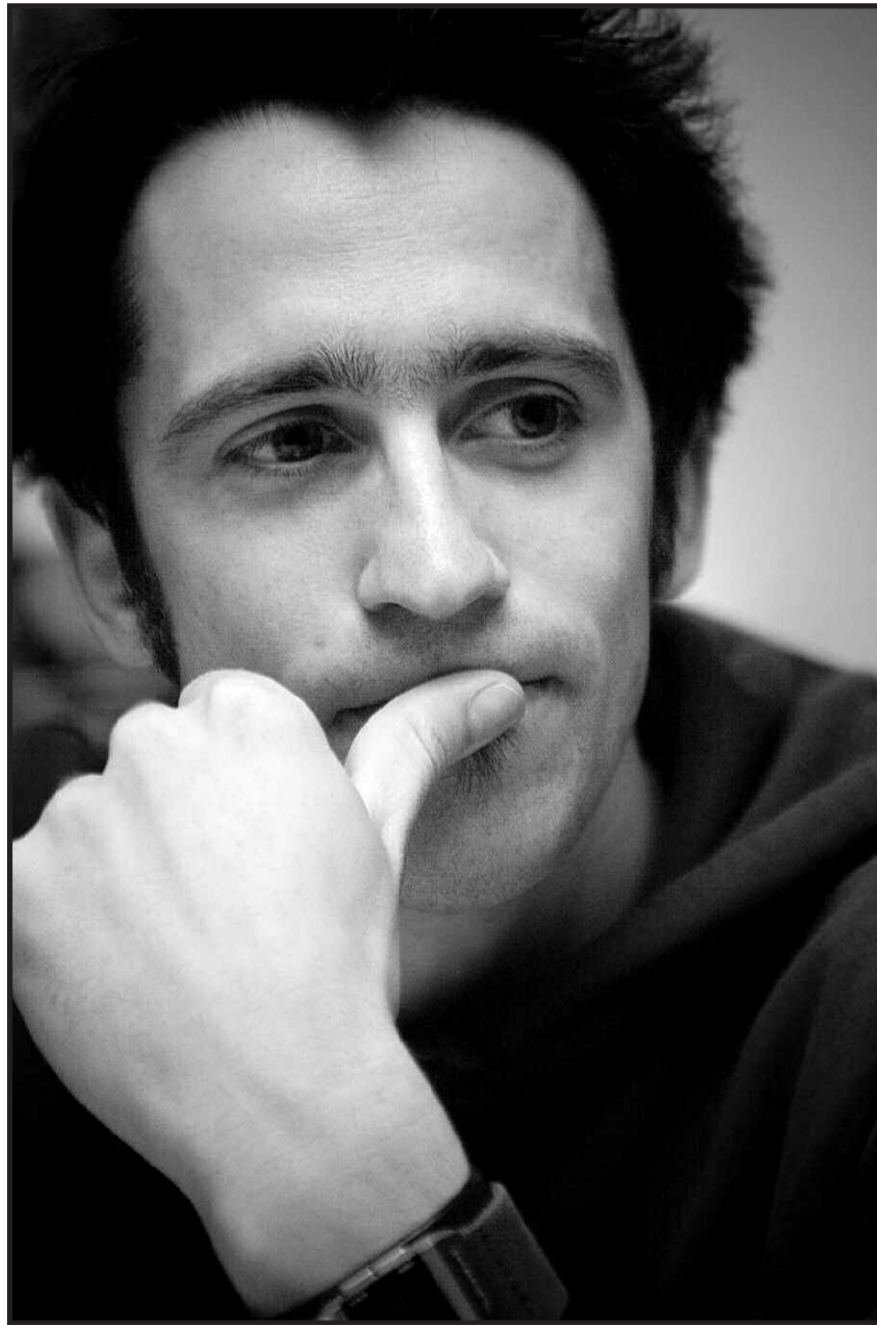
Veto: Shorttrack is niet de meest evidente sport om mee te beginnen. Hoe ben je uiteindelijk bij de sport terecht gekomen?

Pieter: «Ik ging vaak schaatsen met mijn vader op de ijsbaan in Haasrode. We hebben daar toevallig een shorttrack wedstrijd gezien. De week daarna ben ik dat zelf eens gaan proberen en dat lukte vrij

goed. Zo ben ik er dan ingetuimd.»

Veto: Waar ben je momenteel voor aan het trainen?

Pieter: «Voor het wereldkampioenschap, dat is binnen drie weken. Dat komt na de olympische spelen die het hoogtepunt van het seizoen zijn en dan moet je nog vier weken je proberen te concentreren op zo'n WK. Ik besef dat mijn fysiek er niet veel beter op zal worden in die paar weken, maar ik ga toch nog proberen alles te geven om daar een goede prestatie neer te zetten.»

“Het is slecht voor een sport, als niemand weet wat mag en niet mag”

(foto Jelle Goossens)

SPURTBOM

Veto: Voor de 500 meter ben je al in de voorrondes uitgeschakeld, wat is daar misgegaan?

Pieter: «De vijfhonderd meter is bij mij een wisselvallige afstand, ik ben gewoon geen echte spurtbom. Dat gaat heel snel en ik miste een beetje topsnelheid. Uiteindelijk kwam ik als vierde over de streep en had ik nog een van de snellere tijden.

Shorttrack

Shorttrack is een vorm van snelschaatsen, maar dan op een ijshockeyveld in plaats van op een 400 meter piste, wat direct de naam van de sport verklaart. Op de ijsbaan wordt een baan van 111 meter lengte uitgezet met rubberblokken; deze baan wordt tijdens de ritten telkens één meter verschoven om te voorkomen dat het ijs in de bochten te veel uitslijt. Shorttrack weet zich op verschillende punten te onderscheiden van snelschaatsen. Behalve de kortere afstanden, variërend van

500 tot 3000 meter, telt een shorttrackpiste ook slechts één baan in tegenstelling tot 400 meter pistes. De schaatsers zijn dan niet langer vastgepind op een eigen individuele baan en nemen het dus tegen elkaar op in plaats van tegen de klok. Hierdoor wordt positionering en strategie minstens even belangrijk als snelheid. Schaatsers zitten in de wedstrijden dan ook dicht op mekaar waardoor geen enkele shorttracker ooit ver weg is van een fout. In veel gevallen leidt zo'n fout tot

diskwalificatie van de schaatser in kwestie. De schaatsers dragen een helm, knie- en scheenbeschermers, een nekbeschermer en snijvaste handschoenen.

Shorttrack is een jonge sport en slechts sedert 1992 een officiële olympische discipline. Op de olympische winterspelen van 1988 in Calgary werd shorttrack voorgesteld als een demonstratiesport. Vooral de Verenigde Staten, Canada, Korea en China staan sterk in hun schaatsen wat shorttrack betreft. Ook

België heeft zijn vertegenwoordigers in de shorttrackwereld met Pieter Gysel en Wim De Deyne. De Deyne werd echter telkens in de voorrondes uitgeschakeld, behalve voor de 500 meter geraakte hij in de kwartfinales. Pieter Gysel werd voor de 500 meter uitgeschakeld in de voorrondes, terwijl hij voor de 1000 meter en 1500 meter tot in de halve finale wist te geraken. Hij werd echter tweemaal uitgeschakeld door diskwalificatie.

BASSIST FRANZ FERDINAND NIET VIES VAN MAINSTREAM

“Leuven, ligt dat niet bij Werchter?”

Twee verbluffende albums op amper anderhalf jaar tijd, in deze tijden doen niet veel groepen het Franz Ferdinand na. Dat het Schotse viertal meer in zijn mars heeft dan de gemiddelde britpop/rock band, bewijzen de lofzangen van iconen als Bono, Paul McCartney en zelfs Madonna. Nu de Franzen niet meer voor een nichepubliek werken, stelden ze hun nieuwe cd maar voor in de massabunker Brabantthal.

Robin Broos

Voor dit interview zouden de bassist en de gitarist even tijd voor ons vrijmaken, maar al snel wordt duidelijk dat niet alles volgens plan verloopt. De grootmoeder van laatstgenoemde was overleden en heel het interviewschema was in de war geraakt. Zelfs de grootste rocksterren ontsnappen niet aan de dingen des levens. Bassist Bob Hardy komt erbij zitten en maakt meteen van de gelegenheid gebruik om de mythe over de ‘gentlemen’ van Franz Ferdinand alle eer aan te doen.

Veto: Hoe sta je tegenover de huidige iPodgeneratie?

Bob Hardy: «Om te beginnen is het een fijne generatie om in te zitten. Alle leden van Franz Ferdinand hebben trouwens een iPod en dat is handig wanneer je op tournee bent. Je leven verandert enorm in die periode en het is uiteraard niet mogelijk om honderden cd's met je mee te nemen. Met een iPod heb je toch tienduizend nummers in je handpalm en dat is fantastisch.»

«Aan de andere kant stelt zich in deze generatie vaak het probleem van het downloaden van muziek. Volgens mij is daar een positieve kant aan: het brengt de aandacht terug naar de nummers in plaats van de albums. Wanneer een groep twee goede nummers schrijft en de rest van hun plaat *crap* is, dan ben je beter af met downloaden. Het is een goede zaak dat er zo meer druk op groepen rust om stuk voor stuk goede nummers af te leveren.»

APOLITIEK

Veto: iPod is een luxeproduct. We kunnen eigenlijk hetzelfde zeggen over jullie concert in de Brabantthal.

Hardy: «Ik heb gehoord dat het over 33 euro

“Downloaden brengt de aandacht terug naar de nummers zelf”

(foto Dilworth)

zou gaan. Dat is inderdaad veel geld, maar concerten zijn nu eenmaal duur. Natuurlijk willen we onze fans niet afpersen, maar de productie van deze tour is ook niet gratis. Bovendien zijn er groepen waar je meer geld voor moet neertellen.»

Veto: Het concert in België wordt ingericht door een ietwat berucht bedrijf, ClearChannel genaamd.

Hardy: «Ik wist eigenlijk niet dat we daarmee samenwerken (denkt na). Iedere groep speelt graag voor een publiek. Voor bands die blijven groeien, zou het niet lonen om systematisch te weigeren om met ClearChannel te werken. Tenzij ze alleen in kleine clubs willen spelen. In het Engels zouden we zeggen: *Don't cut off your nose to spite your face*. Doe niets uit boosheid of wraak, wanneer het jezelf meer schade toebrengt dan de anderen.»

Veto: In jullie songs of in interviews refereren jullie eigenlijk nooit naar politiek. Is Franz Ferdinand

een apolitieke band?

Hardy: «Bands moeten niet per definitie politiek getint zijn. Het spreekt voor zich dat wij elk onze persoonlijke overtuiging hebben, maar die willen we niet via onze muziek door de mensen hun strot duwen. We willen ons ook niet voor de kar laten spannen. Er zijn muzikanten — ik ga geen namen noemen — die politieke evenementen afschuimen om de goede zaak te verdedigen, maar dat vind ik niet altijd even oprecht. Natuurlijk, hadden we de kans gehad, stonden we ook op het podium van Live8 omdat dat echt een nobel doel is. Het is ons niet gelukt omdat Nick (McCartney, red.) de dag nadien trouwde. Zijn verloofde was dat al maanden aan het voorbereiden en ze zou het niet echt geapprecieerd hebben, mocht die trouwpartij worden uitgesteld.»

Veto: In België denken we wel eens dat onze rock-

scène internationale proporties kent. Is dat terecht?

Hardy: «Om te beginnen zijn we allemaal grote liefhebbers van Jacques Brel. Natuurlijk kennen we ook Soulwax en dEUS, beide schitterende livebands. K's Choice? Daar heb ik nog nooit van gehoord. Is dat een gitaarband?»

Veto: Jullie concert is niet uitverkocht. Is er een verschil tussen optreden voor een groot en een klein publiek?

Hardy: «We hebben in België, naast twee optredens op festivals (Werchter 2004 en Pukkelpop 2005, rb) ook al in de Botanique in Brussel gestaan. Dat is een kleine, fijne zaal en het publiek was ongelooflijk. Wanneer je echter het potentiële publiek wil bereiken, kan je niet anders dan te werken in grote zalen, zelfs wanneer die meer zouden kosten. Als de mensen ons willen zien, zullen we niet van hen weglopen. Voor dit concert is het trouwens de eerste keer dat we van dit podium met al deze attributen gebruikmaken. Toen we gisteren alles voor het eerst zagen tijdens een repetitie in een gelijkaardige zaal in het noorden van Engeland, waren we allemaal heel enthousiast over het resultaat.»

KERSTBOOM

Veto: Studeerde je nog toen je muziek begon te maken?

Hardy: «We zijn met de band begonnen toen ik nog op de kunstschool zat. Muziek maken en studeren was een geweldige combinatie. Door de vele repetities en optredens nu en dan had ik ook mijn sociale activiteiten buiten de school, ik kan het zeker aanraden. Daarvoor combineerde ik de studies met werk. Ik ging zoveel uit dat het geld ergens vandaan moest komen en daarom werkte ik als chef in een keuken. Ik denk dat het gezond is om een job te hebben terwijl je studeert. Het geeft je een beter perspectief op het leven. Het academische leven is de wereld niet.»

Veto: Mocht je niet in deze groep gezeten hebben, hoe zou je tegenover de hype rond Franz Ferdinand staan?

Hardy: «Ik zou onze eerste plaat nooit gekocht hebben. De tweede is gewoon stukken beter.»

Veto: You Could Have It So Much Better is dus ideaal om onder de kerstboom te leggen?

Hardy: «Neen, ik heb hem al (lacht), maar toch bedankt!»

ERASMUSDAGBOEK: PIETER IN PRAAG (3)

Grote Zus

Het was al te laat — veel te laat. Ongeveer zo ver voorbij middernacht als graden onder nul. Als ik niet naast m'n vriendin in bed lig, is het doorgaans de drank die me verwarmt in deze vroege uurtjes en in de vrieskou. “Gevaarlijk, dat Tsjechisch bier,” bedenk ik net, “vooral als je in Belgische eenheden rekent.”

Pieter Vermeulen

Die halve liters zijn hier zowat het dubbele. Tien pinten waren er in feite twintig. Ach. Wat maakt dat godverdomme uit. Onderuitgezakt op een houten parkbankje aan een afgelegen treinstation steek ik — met een laatste Pilsner Urquell in de andere hand — mijn welgemeende middelvinger op naar elke achterlijke voorbijganger die het waagt me aan te gapen. De voorbije maanden is deze situatie haast onmisbaar geworden als ritueel om de dag te kunnen besluiten. Het leven is goddelijk — althans op zulke momenten.

Ik raap een takje van de grond en begin restjes hamburger van tussen mijn tanden uit te prutsen. Na een stevig avondje drinken lijd

ik zoals velen aan een onverzadigbare honger, die ik tracht te stillen bij één van die nachtelijke hamburgertenten op het Wenceslasplein. “Twee hamburgers met een dubbele portie mosterd en ketchup”. Als vaste klant kennen ze me toch al een beetje. Ik moet toegeven dat zoiets deugd doet in een vreemde stad.

Alsof ik plotseling de ernst van de situatie inziet, besluit ik mezelf recht te trekken. Naar huis, welke richting dat ook uit moge zijn. Stropelend volg ik iets waarvan ik vermoed dat het mijn intuïtie is, en struikel bijna over een dakloze die op het asfalt ligt te slapen. Zwerfvuil. Ik schop hem harder dan ik bedoelde; hij reageert niet. Over de tramsporen heen loop ik naar een bar op de hoek, die blijkbaar nog niet gesloten is. Mijn intentie om huiswaarts te keren is me uiteraard ontgaan. “Big Sister”, lees ik luidop lispelend van het uithangbord. De naam komt me vaagweg bekend voor; ik ga naar binnen en zet me aan een tafeltje in de bar.

Bij het nuttigen van mijn laatste biertje bemerk ik vlak naast me een groot aquarium, dat tot mijn dronken verbazing bevolkt wordt door wondermooie vrouwen. Een man komt naast me zitten en vraagt me in glad Engels

welke ik verkies. “Completely for free”, voegt hij eraan toe, “just put your signature here”. Alsof dat mijn voorgewende schaamte wegnam, krabbel ik wat op het voorgelegde document en wijs vervolgens in de richting van een zwemmende blondine met stevige borsten. “Een lekker hoertje is nooit overbodig, zeker niet tegen dit tarief,” denk ik smalend bij mezelf. Een achterlijke trut uit Oost-Europa neemt me mee naar boven en verzoekt me om een kamer uit te kiezen. “Ze zijn verdeeld volgens verschillende thema's,” beweert ze zakelijk, “Heaven, Hell, Mountains, Igloo, Arabian, Fetish, Jungle...”. Door toedoen van mijn onverschilligheid belanden we in de

Knight's Room. Na mijn lusten overvloedig te hebben botgevierd op Daniella, bestel ik nog een allerlaatste Pilsner Urquell in de cocktail bar. Enigszins ontuchtterd door de afgelegde inspanningen, besef ik plotseling waarom de naam “Big Sister” me zo vertrouwd leek. Een paar weken geleden stond ik op het punt een internetabonnement te kopen, dat onbeperkte toegang verleent tot de 60 live camera's die over het hele bordeel staan opgesteld. Een wereldprimeur: “Be an actor or be a viewer”.

Misschien wordt het eens tijd om terug te keren naar Ithaca.

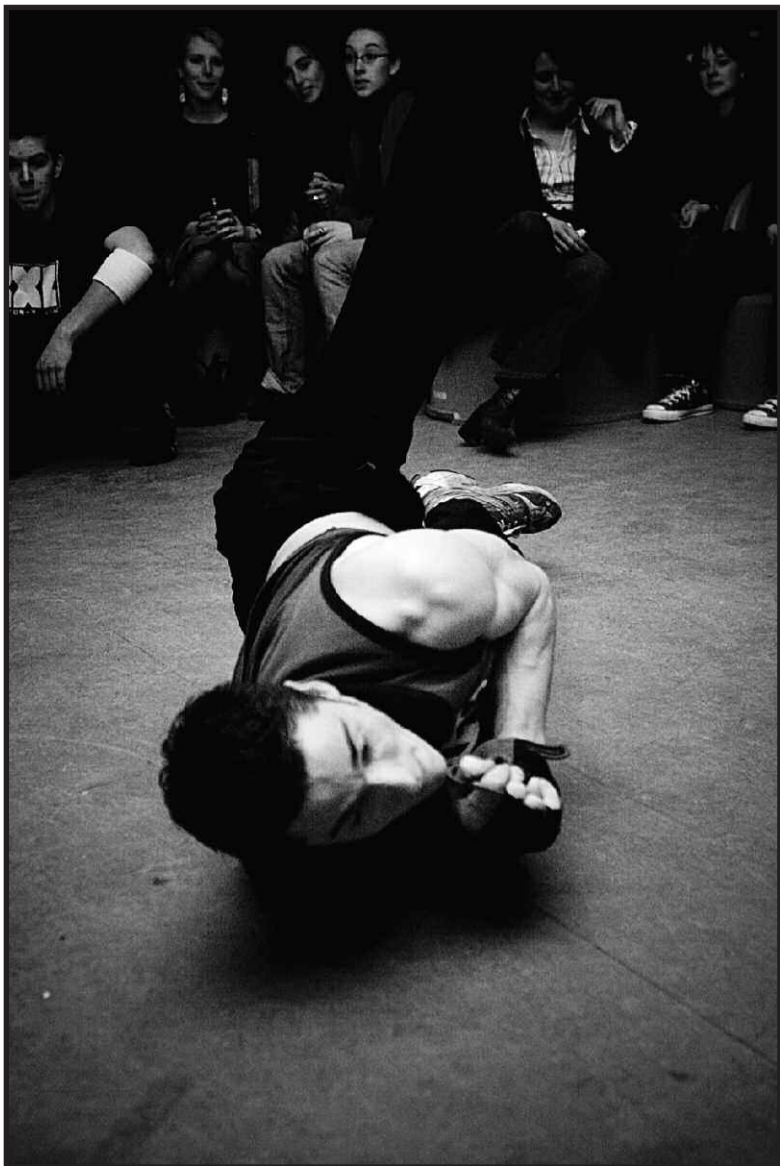
(advertentie)

Explorado

Actieve reizen voor jongeren
van 18 tot 30 jaar

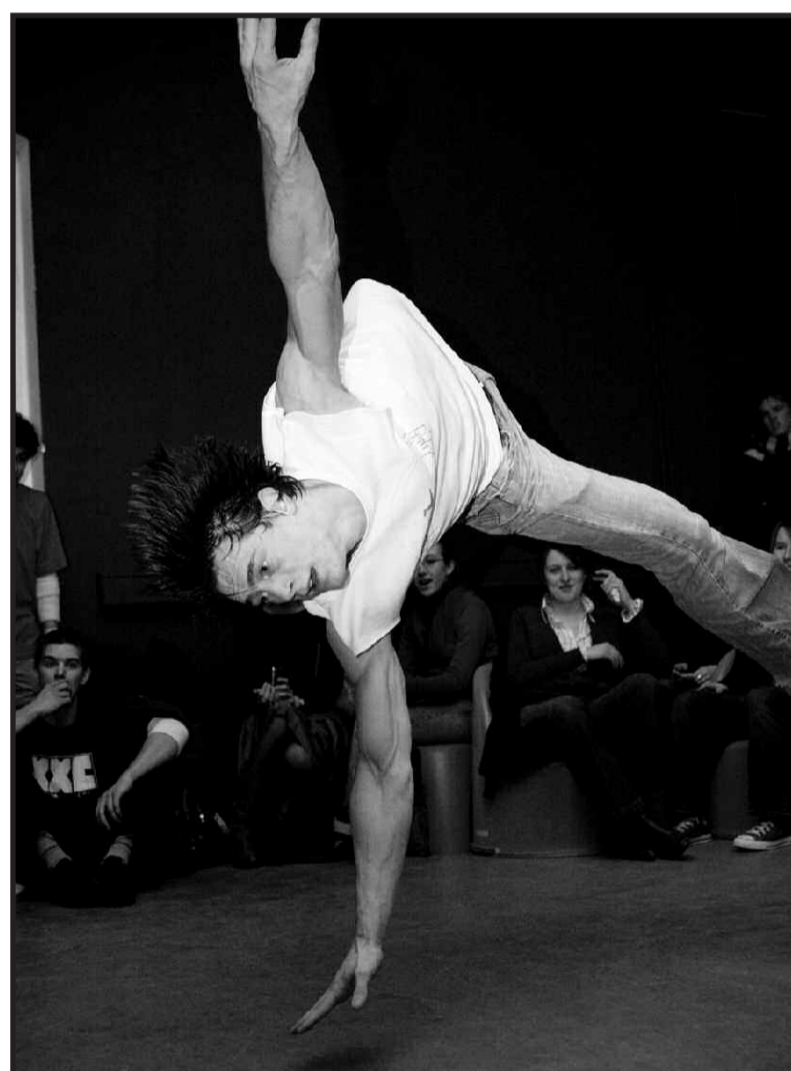
wandelreizen • trekkings • fietsvakanties • mountainbiketochten • begeleide rondreizen

www.explorado.be • 03 285 99 91

(foto's Jelle Goossens)

**Breakdance@
ExitenzMaximum**

HET BOOMPJE VAN DE WEEK: PROFESSOR WAEKENS

Een magisch stukje Chili verdwenen

Dat het universitaire personeel naast hun academisch leven ook een ander leven heeft, kunnen we alleen maar hopen. Wekelijks zoeken we een exemplaar op en bestoken we hem of haar met een simpele vraag: "Kan u een boompje opzetten over uw favoriete boek, film of plaat?" Deze week gingen we langs bij professor Christoffel Waelkens, verantwoordelijke van de Afdeling Sterrenkunde van het Departement Natuurkunde en sterrenkunde.

Robin Broos

Christoffel Waelkens: «Ik lees amper. Mijn vrouw leest wel veel en vertelt mij wat er in die boeken staat. Op mijn beurt vertel ik er dan over in intellectuele gezelschappen (*lacht*). Dat is een manier om een harmonieus gezin te vormen, iedereen zijn job. De ontluistering van een prof: zelfspot is het begin van de wijsheid.»

VERBEEELDING

«Ik bekijk nooit films. *Sneeuwitje* is misschien een mogelijkheid (*lacht*). Er zijn wel verschillende muziekstukken die ik graag hoor, maar ik heb voor jullie toch gekozen voor een boek. *Honderd jaar eenzaamheid* van Garcia Marquez is mij altijd bijgebleven. Dat heeft allicht te maken met het feit dat ik een tijd in Latijns-Amerika heb gewoond en ik heel erg houd van de Spaanse taal. Ik heb het boek dan ook in het Spaans gelezen. Volgens mij is dat trouwens de ideale taal om wereldtaal te worden, zowel emotioneel als rationeel. Ze is expressief en eenvoudig om te leren. Ondanks dat ze logisch in elkaar zit, kan je er wel heel poëtisch in zijn.»

«De schrijver heeft een enorme verbeeldingskracht. Het is allemaal heel waanzinnig, maar toch kan je het je voorstellen. Van zijn personages heb je telkens het gevoel dat je ze kent, dat er alles al van geëxploreerd is en toch blijven ze verbazen. Het eerste boek dat ik van hem las, was *La aventura de Miguel Litín, clandestino en Chile* over een journalist die op de lijst van niet-gewenste personen stond. Ik heb zelf de periode onder Pinochet in Chili meegemaakt, dus

dat was herkenbaar. Zo ben ik bij andere boeken van Marquez uitgekomen. Je kan stellen dat dit mijn favoriete schrijver is, ik heb - op één na - al zijn boeken gelezen.»

ZEE

«De laatste maanden heb ik wel eens moeten denken aan een hoofdstuk uit *Honderd jaar eenzaamheid*, waarin het niet ophield met regenen (*lacht*). Een mooie passage uit het boek is die waar de personages uit een Colombiaans dorp de zee 'ontdekken', terwijl die eigenlijk maar vijf kilometer van hun dorp ligt. Zo erg is het in die regio natuurlijk niet, maar de beschreven dorpen zijn wel zeer herkenbaar. Het is natuurlijk vijftig jaar geleden dat ik er geweest ben. Nu zal de moderniteit ook daar zijn doorgedrongen en zal er een stukje magie verdwenen zijn, al blijft de natuur wel prachtig. (*neemt prompt een groot fotoboek*) Een mooier land dan Chili bestaat er niet.»

Honderd jaar eenzaamheid van Garcia Marquez is in het Nederlands uitgegeven bij PcM Pockets. ISBN 9029072520

DJ SVEN VAN HEES ZETTE OPENINGSWEEK VAN 30CC TOON BIJ

“Het is niet dat ik dagelijks inspuitingen nodig heb”

Dat er tussen die muzikanten heel wat rare kwasten rondlopen, verbaast ons niet. Maar deze week sloegen we wel een erg vreemd exemplaar aan de haak. De Antwerpenaar Sven Van Hees draait al twee decennia mee in de internationale dj-scène en groeide uit tot the godfather van de loungemuziek.

Enkele jaren geleden kwam hij erachter dat hij wel heel bijzonder is. Van jongs af associeert hij muziek met kleuren en bijgevolg stelt hij zijn songs samen aan de hand van een kleuren pallet. Genog stof om een nieuwe plaat op te baseren, moet hij gedacht hebben, en zo ontstond zijn derde plaat *Synesthesia*. Afgelopen week stond hij op de openingsweek van het Leuvense Cultuurcentrum 30cc. Volgend jaar keert deze platenmenner de draaitafels de rug toe, vertrouwde hij ons toe. Reden te meer om hem, misschien voor een laatste keer, op de rooster te leggen.

Robin Broos & Tom Van Breusegem

Veto: Niet veel artiesten lopen te koop met hun afwijkingen. Jij hebt er een concept-plaat op gebaseerd.

Sven Van Hees: «Ik zou dat niet gedaan hebben als ik dat zelf als een afwijking zag. Ik had dat al mijn hele leven en dacht dat iedereen muziek op die manier ervaarde. In 1996 gaf ik in panelverband een interview waar ik vertelde dat ik vond dat muziek een perfect kleuren pallet moest bevatten. Iedere kleur van de regenboog moet evenwichtig in een nummer vertegenwoordigd zijn. Toen de mensen daar raar van opkeken beseftte ik dat niet iedereen dat heeft.»

Veto: Waarin verschilt die conceptplaat met je vorige twee albums?

Van Hees: «Voor mijn eerste twee albums heb ik gebruik gemaakt van samples. Op *Synesthesia* wilde ik enkel eigen werk, waardoor ik dubbel moest nadenken. Wanneer je met een sample werkt, heb je al gauw dertig procent van je plaat. De sfeer van het nummer is er al. Als ik al een rode sample had, dan deed ik daar wat blauw bij en stelde het nummer op die manier gewoon verder samen. Nu moest ik van nul beginnen en zelf alle minikleurtjes maken.»

“Als iedereen mijn platen gaat downloaden, heb ik ook geen boterhammen meer”

«Omdat weinig mensen vertrouwd zijn met dit fenomeen had ik ook meteen een leuke titel voor de cd. Maar laat mij duidelijk zijn dat ik dat niet zie als een afwijking. Het is niet dat ik dagelijks inspuitingen nodig heb (lacht). Sinds het verschijnen van die laatste plaat zijn er wel regelmatig mensen die mij e-mailen om te zeggen: “wow, eindelijk iemand die mij begrijpt!” Onlangs vertelde iemand mij dat Toon Hermans dat ook had. Die man vroeg zijn band regelmatig “geef mij een beetje blauw” of “een beetje meer rood”. Het valt mij wel op dat het allemaal kunstenaars zijn die ook iets hebben met beelden of kleuren.»

Veto: Waar haal je jouw inspiratie voor een nieuwe plaat?

Van Hees: «Meestal ben ik net terug van een tour en dan zit je met ontzettend veel indrukken. Overall doe ik kleine idee'tjes op die ik opspaar. Wanneer ik dan plots een concept van plaat in gedachten heb, begin ik gewoon nummers te schrijven. Eerst laat ik een half uur een beat lopen. In die tijd hoor ik de muziek in mijn hoofd en vervolgens speel ik die in. Dan laat ik alles opnieuw lopen totdat het volgende idee komt. Het is als het restaureren van een oldtimer. Je *stript* hem helemaal *down*, je kuist de onderdelen op en steekt ze terug in elkaar.»

Veto: Wanneer je werkt met indrukken, bestaat het gevaar dan niet dat je iets doet wat al eerder gedaan is?

Van Hees: «Dat is iets wat je nooit zeker kan weten. De dag van vandaag is alles al gedaan. Je kunt alleen nog vernieuwend zijn met techniek en niet met muziekstijl. Iedereen spreekt nu van electro, maar eigenlijk is dat *new beat* annex *new wave*. Ik begrijp dat wel, de nieuwe generatie wil ook haar eigen genre. We mogen gewoon niet vergeten dat dat eigenlijk een *loop* is. Wat ik doe, is ook voortborduren op jazz- en dancemuziek, dingen die al in de jaren dertig werden gedaan.»

«Om die invloeden niet teveel te laten inwerken, sluit ik mij af. Wanneer ik aan een plaat begin, zit ik voor twee maanden in trance. Dat begint drie weken voor ik eraan begin en je ziet me terugtrekken. Ik neem voor niemand de telefoon op, ik neem geen

jezelf en dat vormt je persoonlijkheid. Ik draai ook amper platen van mezelf. Dat is te gemakkelijk. Mensen betalen je om te komen draaien, ze kennen je platen al. Er zijn mensen die vijftien platen van zichzelf achter elkaar draaien, maar dan draai je niet meer voor de mensen. Dan kom je gewoon je product slijten.»

«Als DJ wil ik ook niet meegaan met hypes. Je merkt dat mensen eens ze vijftendertig jaar zijn, zowat mijn leeftijd, de muziek willen horen van tien jaar geleden; want toen hadden ze nog geen kinderen en gingen ze nog uit hun dak met nieuwjaar. Maar daarom ga ik nu niet plots retromuziek draaien, hoor. Ik wil gewoon mezelf blijven.»

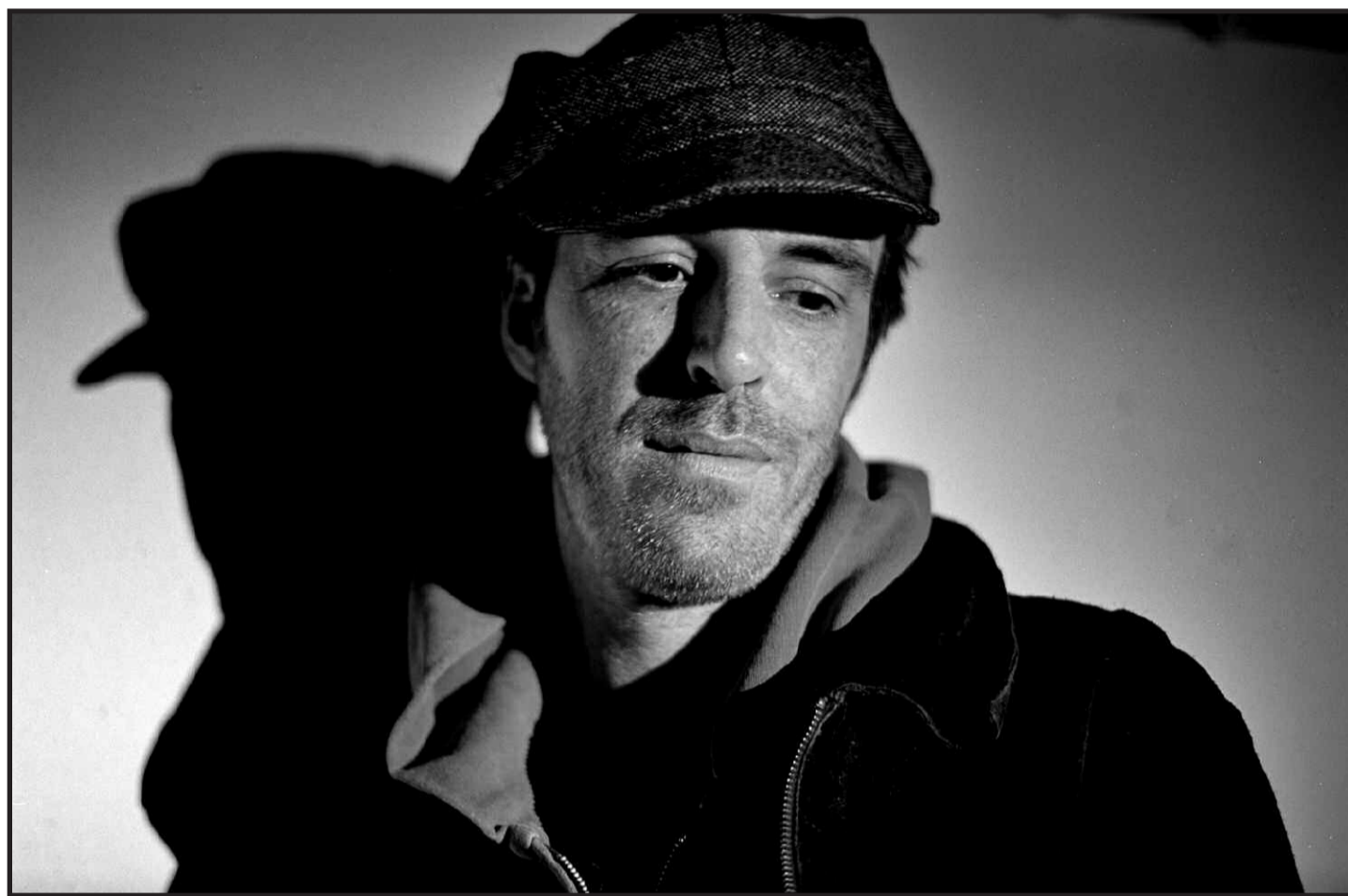
Veto: Je hebt ook je eigen label. Lukt dat?

Van Hees: «Dat was eigenlijk begonnen met het idee om mijn eigen platen zelf uit te geven. Nu komen mensen, naar wie ik al jaren

Veto: Veel artiesten zijn er vies van politieke standpunten in te nemen, maar jij schuwt ze niet.

Van Hees: «Dat is gewoon omdat ik mijn mond niet kan houden. Er zijn twee dingen waar ik niet tegen kan: liegen en hypocriet zijn. Ze hebben mij een paar keer vragen gesteld over het Vlaams Blok en van die toestanden. Ik heb daar ook een mening over, dus waarom zou ik dat niet mogen zeggen? Toch zal je mij niet op z'n Bono's voorstander zien spelen van het één of het ander. Het voordeel van veel reizen is de bagage die andere mensen niet hebben. Ik heb ervaring om als enige blanke tussen honderden moslims te staan en zo leer je de B-kant ook kennen.»

«Veel mensen hebben op mijn stellingen in die interviews negatief gereageerd. Er zijn journalisten in België die mij vertellen dat ze blij zijn dat ik zulke dingen zeg, want zij denken het ook, maar durven het niet meer te

(foto Jelle Goossens)

werk aan en ik kijk geen televisie. Dat is een heel contrast met het leven dat ik anders leid, maar ik heb beide nodig. Eigenlijk ben ik een *loner*, een asociale. Bel mij zaterdagavond niet op om op café te gaan, want ik denk daar teveel bij na. Ik geniet daar niet van, want dan speel ik de hele tijd met de gedachte dat ik een goed nummer zou kunnen maken of twee dagen in Spanje op het strand zou kunnen liggen.»

Veto: Je maakt niet alleen platen, je draait er ook. Wat maakt een DJ-set af?

Van Hees: «Wanneer ik een set draai, moet alles kloppen, hoeveel volk er ook staat. Natuurlijk sta ik daar ook niet te egotrippen. Wat ik leuk vind, is dat jonge mensen het leuk vinden wat ik doe. Die mannen hebben nu hun eigen goden zoals Tiësto en toch gaan ze ook voor mij uit hun dak. Ik vind dat ik heel goed ben in mijn genre en de dag dat ik dat gevoel niet meer heb, stop ik er gewoon mee.»

“Als ik voor mijn mening word neergestoken, dan is het maar zo.”

«Ik wil mijn smaak niet opdringen, dat kan ook niet. Je kunt niet discussiëren over muziek. Wanneer je heel jong bent doe je dat wel eens. “Alle hardrockers zijn zus of zo,” maar *basically* kies je jezelf daar niet in. Je kiest ook niet of je hetero of homo bent, dat zit in

opkijk, vragen of ze ook onder dat kleine Belgische label mogen uitkomen en die kans grijp ik met beide handen. Wellicht zal ik om die reden mijn eigen activiteiten als DJ de komende jaren afbouwen.»

«De afgelopen jaren is de platensector helemaal ineen gestort en dat is echt jammer. Er gaat op die manier zoveel nieuw talent verloren. Om *Synesthesia* te maken heb ik een half miljoen geïnvesteerd. Als iedereen die plaat gaat downloaden, heb ik ook geen boterhammen meer. Ik ben dan nog een van de gelukkigen, maar vijftig procent van de mensen die ik kende uit de muzikwereld rijdt nu terug met de camion of doet terug een andere, gewone job. Volgens mij zitten we in die achteruitgang nog maar in de helft.»

Veto: Je reist de hele wereld af. Voel je jezelf nog Belg?

Van Hees: «Zeker. Hoe meer je reist, hoe meer je dat voelt. Dat merk je het meest aan de talen die je kunt spreken. Geloof me, ga eens naar Amerika en je stelt vast dat op een enkeling na die ook Frans spreekt, niemand een tweede taal kan. Hier zijn wij ook meer op de hoogte van wat er in andere culturen gebeurt. In de VS heb je van die gekleurde berichtgeving waar men vijftig minuten over zichzelf praat en dan in de laatste minuut begint over een gigantische ramp in Europa. “It's only Europe,” zie je? Ik ben geen patriot die met een Belgische vlag gaat rondlopen, maar in het buitenland durf ik gerust met fierheid over België spreken, al laat ik dan wel eens wat voze dingen weg (lacht). Eigenlijk voel ik mij vooral een wereldburger.»

schrijven. Dan denk ik: “how sad is that?” We wonen hier zagezegd in dé democratie, de westerse landen, maar sinds de moord op Theo Van Gogh durft precies niemand nog vrijuit spreken. Axl Peleman zegt iets en vervolgens wordt zijn hele gezin bedreigd. Het is alsof iedereen dat maar normaal vindt. Als ik voor mijn mening word neergestoken, dan is het maar zo. Om die reden ga ik zulke stellingen niet schuwen. Zo *important* is de mening van Sven Van Hees ook niet.»

“Eigenlijk ben ik een loner.”

Veto: Je moet straks het podium opkruipen. Heb je nog stress?

Van Hees: «Niet vaak, maar het gebeurt. Toen ik afgelopen Marktrock voor achtduizend mensen stond, wilde ik gewoon naar huis gaan. Vanavond is er niet zoveel volk, maar dat wil nog niet zeggen dat het niet goed moet zijn.»

Veto: Lig je daar van wakker als er weinig volk komt opdagen?

Van Hees: «Neen, want dat kan aan zoveel factoren liggen. Ik denk dat de belangrijkste oorzaak is dat muziek geen geld meer mag kosten. De mensen willen uitgaan en zoeken gewoon iets wat niets kost. Waarom doen ze dat? Ze denken dat muzikanten steenrijk zijn. Zet MTV op en je ziet ze allemaal rondrijden in Porches met een glas champagne in de hand.»

UIT ONZE GEHEIME ARCHIEVEN: SCHOKKEND POPNIEUWS
HET GEHEIME DUBBELLEVEN VAN EEN PROF

Rik Torfs' verleden als rockster onthuld!

Rik Torfs is begiftigd met meer talenten dan louter academische. Vooral in de media doet hij het overal erg goed. Dat hoeft niet te verbazen, ontdekten wij. Want wie had durven vermoeden dat Rik Torfs vroeger niemand minder was dan... Robert Palmer?

Van onze rockredacteur

Robert Palmer was vooral in de jaren tachtig van de vorige eeuw een gevierd popidool. Met hits als 'Addicted to Love' en 'Simply Irresistible' deed hij duizenden tienerhartjes sneller slaan. Er ging dan ook een schokgolf door de wereld toen een persbericht in 2003 — een week voor zijn optreden in *De Laatste Show* — meldde dat het populaire popicoon in Parijs was overleden aan een hartaanval. Einde van het verhaal Palmer? Allermindst. De wereldberoemde Robert Palmer blijkt niemand minder te zijn dan de bekende kerkjurist Rik Torfs.

Rik Torfs: «Tja, ten opzichte van *De Laatste Show* was dat niet koosjer om net die periode uit te kiezen voor mijn vermeend overlijden. Ik heb toen meteen met Mark (Uytterhoeven, red.) gebeld om het uit te leggen en hij begreep me meteen. Zo is trouwens het idee ont-

sproten om 'Rik Torfs' een honderdtal gaten in de programmatie te laten opvullen.»

K.U.Leuven: *Rik Torfs is dus een typetje?*

Torfs: «Klopt, al is het typetje 'Torfs' altijd mijn hoofdberoep geweest. Daarnaast heb ik altijd vele andere projecten gehad, waarvan Robert Palmer er één was. Ik speelde samen met wat vrienden in een rockbandje. Toenmalig rector Dillemans had een bloedhekel aan "dat moderne lawaai," zoals hij het noemde. Daarom vond ik het verstandiger om een artiestennaam te gebruiken.»

«In de jaren tachtig braken we eindelijk door. We experimenteerden toen volop met *new wave* en opeens begonnen we hitjes te scoren. Met 'Addicted to Love' was het hek helemaal van dam. Dat waren geweldige tijden. Waar we ook kwamen, overal kregen we gillende tieners, dure champagne en zuivere coke aangeboden. Dat streelde mijn ego, maar ik moest dat altijd afslaan, want vaak

Robert Palmer alias Rik Torfs in zijn glorieperiode

moest ik de ochtend na een optreden in de States alweer een college geven in Leuven! Ja, dat was een hectische periode, maar wel onvergetelijk natuurlijk.»

K.U.Leuven: *U was een seksymbool.*

Torfs: «Volgens mijn manager hoorde dat bij het karakter, al durf ik eerder te spreken van een talent. U moet wel weten dat ik al die schone vrouwen die in mijn videoclip opdoeken, nooit in levende lijve heb mogen ontmoeten. Het enige wat ik aan die pe-

riode heb overgehouden, zijn enkele *one-night stands* en een paar bastaardkinderen.»

K.U.Leuven: *In de jaren negentig deed u het rustiger aan.*

Torfs: «We hadden het toen wel zo'n beetje gehad met al het succes. Ik besloot dat muzikale talent wat in te tomen. Het is in die periode dat ik me begon af te vragen of ik niet beter andere talenten zoals literaire, mediaire en seksuele meer moest ontplooiën. Dat wil natuurlijk niet zeggen dat ik mijn muzikale

talent definitief de rug heb toegekeerd.»

K.U.Leuven: *U weet toch wat er is gebeurd met de man die zijn talenten begroef?*

Torfs: «Maar ik heb mijn muzikale talent ook helemaal niet begraven!»

K.U.Leuven: *Uw typetje Robert Palmer is 'overleden'. Dat is toch onomkeerbaar?*

Torfs: «Kijk, 'Rik Torfs' is altijd een grappige versie van Jezus geweest en 'Robert Palmer' was bedoeld als een ideale-schoonzoon versie van Elvis. Beide voorbeelden zijn respectievelijk verzezen of leiden een eeuwig leven. We zien dat fenomeen steeds vaker terugkomen. Bobby Ewing van *Dallas* of Herbie de kever zijn toch ook een tweede leven begonnen, lang nadat ze ten dode waren opgeschreven? Wanneer de tijd rijp en mijn roman klaar is, kunnen we 'Robert Palmer' weer uit het vriesvak halen en aan een comeback beginnen.»

K.U.Leuven: *Dat Robert Palmer stierf, was dus niet meer dan een nachtmerrie?*

Torfs: «Daar begint het op te lijken. Toen men me vroeg een spotje te maken voor StuBru, waar ik moest zeggen "er is een dj aan me verloren gegaan", kwamen de kriebels weer boven. Ik besef dat ik me ga moeten haasten. Straks ziet de jeugd me niet meer staan, zo over de generatiekloof.»

Wim De Vilder leert Marc Vervenne op

Leuven, eigen berichtgeving

Meer en meer Bekende Vlamingen (BV's) belanden in de politiek. Veel media vinden dit een kwalijke ontwikkeling, maar ze is erg logisch omdat steeds meer mensen BV worden. De zware taak van zo'n BV mag niet onderschat worden: bovenal moet hij erg goed met de media kunnen omgaan. Daarom volgen steeds meer nieuwe BV's een mediatraining. Zo ook Marc Vervenne, kersvers rector en dus ook kersvers BV.

De rector van de K.U.Leuven wordt voortdurend belaagd door de media. Eén deel van de tactiek bestaat er in om al die publiciteit zoveel mogelijk te weren. Die gewoonte was duidelijk merkbaar bij de vorige rector, Andre Oosterlinck, en valt nu ook op bij Vervenne. Te veel aandacht in de pers getuigt immers van weinig academische standing. Het rectoraat is dan ook een arendsnest: enkel te bereiken via een smalle brandtrap en een nog smaller liftje. Geen camera-ploeg die ooit boven geraakt.

Maar een uiterst belangrijk man als de rector kan de pers ook niet blijven ontlopen. Hoe kan hij zijn professoren aansporen tot meer deelname aan het maatschappelijk debat, als hij zelf niet te pas en te onpas in de pers verschijnt? Maar rector Vervenne zou rector Vervenne niet zijn als hij ook dit niet zo elegant en netjes mogelijk probeerde aan te pakken. En daarom volgde hij een heuse mediatraining!

"Ja, 't is waar," glimlacht rector Vervenne guldig als we hem vragen of hij werkelijk bij een specialist in de leer is gegaan. Was dat dan nodig? "Wat noem je natuurlijk 'nodig' hé, maar ik denk dat het nooit kwaad kan als een professor zich verder professionaliseert," merkt de rector fijntjes op. "Het was een erg leerrijke ervaring. Ik durf nu recht in de camera te kijken, weet hoe ik het publiek moet bespelen en heb ook geleerd om zelf schmink aan te brengen. Ik heb nu veel meer zelfvertrouwen als ik voor grote groepen mensen spreek en zoiets merken de mensen. "Marc, ge zijt precies gelukkiger nu ge rector zijt," heb ik al vaak te horen gekregen. Ik beaam altijd dat ik erg blij ben met de job, maar eigenlijk weet ik natuurlijk wel beter: het echte geheim van mijn vernieuwde uitstraling is niemand minder dan Wim De Vilder!"

Wim De Vilder beaamt dat: "ik heb Marc echt zien open bloeien. Van een schuchtere stotteraar is hij een charismatische volksmenner geworden. In het begin ging het soms wat moeizaam, maar al snel kreeg hij de smaak te pakken. Op den duur moesten we hem van voor de camera's wegsleuren! Het verbaast me niets dat zo'n snelle leerling professor is geworden," lacht De Vilder smakelijk.

CLEMENT PEERENS EN JOSEPH INDEKEU ZIJN BROERS!

"Joseph is een uit de hand gelopen grap"

De aandachtige lezer van *Veto* kon vorige week al iets vermoeden: het spraakmakende voorpagina-artikel over de Coördinator Onderwijsbeleid, Joseph Indekeu, ging geflankeerd van een foto van niemand minder dan. Hugo Matthysen! Hier was duidelijk meer aan de hand. En daar waar het Universitair Roddelblad op laffe wijze slechts enkele subtiele aanwijzingen geeft, doet *KULeuven* het volledige verhaal uit de doeken.

Eugène-Yvonne Peerens

Hugo Matthysen spreekt voor het eerst vrijuit over de buiten proporties gegroeide weddenschap. "Aanvankelijk wilden we Joseph Indekeu als typetje enkel gebruiken in de laatste reeks van Het Peulengaleis, maar omdat het nu ook weer niet zo'n sterk personage was, is dat idee in de prullenmand beland. Bart en ik sloten enkel een weddenschap af: ik zou proberen in de gedaante van Joseph Indekeu te solliciteren bij de K.U.Leuven. Voor de gein." En dat lukte blijkbaar probleemloos. Koesterden de Leuvense-universitaire autoriteiten dan geen argwaan? "Ach, een valse cv is een wip gemaakt. En ik heb doorheen de jaren wel geleerd te lullen over dingen waar ik *au fond* geen jota van afweet. Ik noem maar iets: vaste-stoffysica en magnetisme (de vermeende vakgebieden van Indekeu, red.) of onderwijsbeleid. Het enige dat me echt verbaasde, was het feit dat

die naam er zo vlotjes inging bij iedereen: Joseph Indekeu. Ik zwijg nu nog van 'Joseph', een naam die al 250 jaar niet meer op deze manier wordt geschreven, maar die achternaam! Jongens, het kleinste kind ziet toch dat die verzonnen moet zijn! We zijn niet eens erg origineel geweest: toen we het hele zootje bedachten, zaten we namelijk te driebanden in onze stamkroeg, Café De Keu. 'In De Keu', dus."

DAMESTOILETTEN

We kunnen nog enigszins begrijpen dat Matthysen binnerraakte in de K.U.Leuven. Maar hoe komt het dat hij zulk een hoge functie kreeg toegewezen - *et surtout*: dat hij zo lang op zijn postje kon blijven zitten? Matthysen/Indekeu: "Ja, dat

"Die bak bier heb ik nu wel verdiend, Bart!"

verbaasde ons ook. En het maakte het me meteen veel lastiger: hoe langer ik bleef, des te pijnlijker het zou zijn mijn identiteit bekend te maken. Bovendien had Vennie (*Marc Vervenne, red.*) me gesmeekt om mijn rol te blijven spelen." ¿Qué? Wist Vervenne dan van Indekeu's non-existentie? "De eerste maanden natuurlijk niet. Het was trouwens de rector zelf die mij benoemde tot Coördinator Onderwijsbeleid. Maar

dat maakte hem net zo wanhopig toen hij ontdekte dat Indekeu eigenlijk niet bestond. Op een ochtend kwam ik regelrecht van een optreden van The Clement Peerens Exploitation, en wisselde ik me in de damestoiletten van het rectoraat van vermomming. Daar komt normaliter toch nooit iemand, er zijn amper vrouwen met hoge functies in de Leuvense universiteit. Maar dat was buiten de waard gerekend: toen ik in het midden van mijn verkleeding zat, piepten er plots twee flikkerende oogjes over de scheidingmuur. Ik weet niet wie er het hardst schrok: Vennie, die een dame had verwacht, of ik, betrapt in het heetst van de verkleedingsstrijd. We hebben toen een deal gemaakt: hij zou niets verklappen over Indekeu's identiteit, en ik zou niet uit de biecht praten wat betreft zijn voorliefde voor damestoiletten."

Waarom komt Matthysen er dan nu plots mee voor de dag? "Dat artikel in *Veto* 14 sloeg werkelijk alles. Na al die maanden heb ik een soort liefde opgevat voor het personage Indekeu - die beledigingen gingen me te ver. Bovendien werd het me allemaal wat te veel: de hele dag een rolletje spelen dat niets wezenlijks uitvoert, en 's avonds dan nog mijn optredens. Gelukkig kon ik overdag steeds mijn columns schrijven. Want blijkbaar valt het niet echt op wanneer een Coördinator Onderwijs geen verstand heeft van de materie waarvoor hij bevoegd is."

(advertentie)

Alma studentenrestaurants : The (m)eating place!

Den Alma

Alma 1, Tiensestraat 115, Leuven
Alma 2, E. Van Evenstraat 2C, Leuven
Alma 3, Steengroevelaan 3, Heverlee

Alma Resto's

Gasthuisberg (onderwijs en navorsing),
Herestraat 49, Heverlee
Pauscollege (Mensa), Hogeschoolplein 3,
Leuven

Alma Cafeteria's

De Valk (trefpunt), Tiensestraat 41, Leuven
De Spuy, Tervuursevest 101, Heverlee
De Moete, Celestijnenlaan 200 P, Heverlee

Of op onze webstek www.alma.be voor meer info over adressen, openingstijden, menu, ...

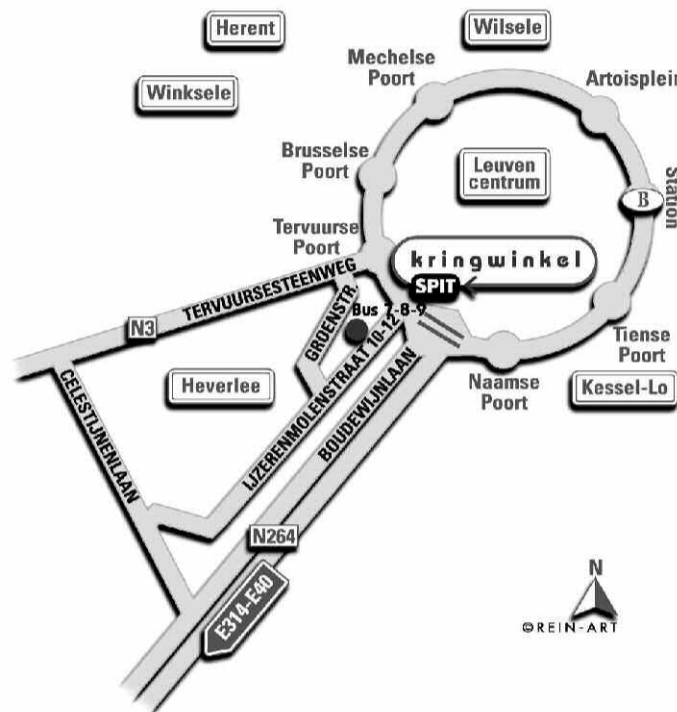
Loop eens langs bij De Kringwinkel SPIT

Je vindt er meubels, kleding, fietsen, huisraad, boeken, platen, cd's en pakken snuisterijen...

De Kringwinkel SPIT:
IJzermolenstraat 10-12 te Heverlee

Open: di - vrij: 10 - 18 u
zat: 10 - 17 u
zo - ma: gesloten

Tel.: 016 65 29 57 Web: www.spit.be

(advertentie)

(advertentie)

Ontdek jezelf, begin bij de wereld

Het academiejaar 2006-2007 wenkt.
Je kunt je voorinschrijven op www.kuleuven.be/inschrijvingen en je inschrijving bevestigen:
• voor Leuven: tussen 16 augustus en 22 september, in de Universiteitshal, Naamsestraat 22, 1 Leuven.
• voor Kortrijk: tussen 21 augustus en 29 september op het Studentensecretariaat, hal A, b. Sabbelsaan 53, Kortrijk.
Vanaf je tweede jaar gaat inschrijven nog vlotter. We sturen je een berichtje en jij regelt alles via Internet. Eenvoudig toch?

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

2de handscomputers met 1 jaar garantie

Laptops P3 tot P4 tussen 200 en 580 euro

Desktops van P2 tot P4 tussen 25 en 330 euro

Schermen crt van 5 tot 100 euro

Kijk op www.recupc.be voor het volledige aanbod van schermen, pc's, laptops, onderdelen

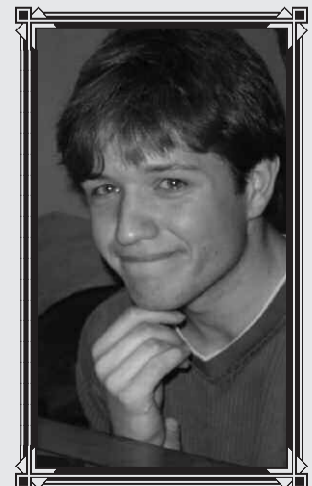
Recupc VZW, Oude Diestesteenweg 3,
3010 Kessel-Lo

info@recupc.be, Tel 016/25.91.03

(advertentie)

Simon... dat betekent 'stilte'

Eindelijk... een jaartje rust! Van een hoofdredacteur die nog maar net met mes en vork heeft leren en vooralsnog zijn eigen veters niet kan binden, gaat immers geen enkele dreiging uit. Simon Horsten, *Veto's* nieuwste hoofdredacteur, is de beste garantie op een goede nachtrust voor het academische establishment. Dit groentje heeft nauwelijks zicht op de structuur van de universiteit en de kans dat hij de georganiseerde chaos die de K.U.Leuven is, zal weten aan te tasten leunt dan ook tegen de nulgrens. Geniet ervan, mijnheer de rector. Want wie weet welk wreedaardig monster u in 2007-2008 ten val zal willen brengen?

Simon Horsten,
hoofdredacteur 2006-2007

Colofon

Veto

's-Meiersstraat 5
3000 Leuven

Tel 016/22.44.38
Fax 016/22.01.03
e-mail: veto@veto.be

Jaargang 33
Nummer 0
1 augustus 2006

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Hoofredacteur:
Simon 'Kleuter' Horsten

Redactiesecretaris & V.U.:
Ilse 'Oldtimer' De Witte

Redactie:
Robin 'Modeprinses' Broos, Kristien 'Claudia Shiffer' Geurts, Tom 'Broccante' Van Breussegem & Kris 'Peuter' Vanelderden

Cartoons:
Negu, Pieter Fannes & Shellac

DTP:
Robin Broos, Bram 'Zonnekoning' Delen, Ilse De Witte, Simon Horsten, Tom Van Breussegem, Nele 'Oude doos' Van Doninck & Gijs 'Slippendrager' Van Gassen

Internet:
www.veto.be

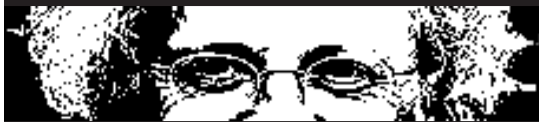
Publiciteit:
Alfaset cvba - An Vanbiervliet
alfaset@chello.be
016/22.04.66

Drukkerij:
Kempeland (Herentals)

Oplage:
9000 exemplaren
ISSN-nummer:
0773-5162

Abonnementen
Binnenland: 10 euro
Buitenland: 25 euro
Overschrijven op rekeningnummer:
001-0959719-77

Redactievergadering iedere vrijdagmiddag om 16u. Alle geïnteresseerden (tekst, foto, lay-out, internet, oude rotzooi en veel te jeugdig enthousiasme, ...) zijn steeds welkom op de redactievergadering of op het redactieadres. Lezersbrieven en vrije tribunes kunnen tot vrijdag 14u, liefst mailgewijs, ingezonden worden op het adres: veto@veto.be

Rector V.

Start de persen!

De hoofdredacteur van *Veto* was druk bezig. Met zijn linkeroog las hij *The Economist* en met zijn rechter *Le monde diplomatique*. Met zijn rechterhand schreef hij een brief naar de koning en met zijn linkerhand oefende hij voor het driejaarlijks kampioenschap clavécimbel. Toen er een bedeesd klopje op de deur weerklonk, bromde hij "binnen" door zijn sigaar maar keek niet op van zijn activiteiten.

Voorzichtig schuifelde rector V. naar binnen. "Ahem," kuchte hij schuchter, "kan ik de heer Paul-Henri Giraud spreken?" De hoofdredacteur bewoog niets, behalve één van zijn voeten naar de andere pedaal van zijn clavécimbel. Hij bromde opnieuw. "Hebkniksmeetemaken. Woont beneden" en rector V. verliet het bureau weer. In de trapleuning naar de kelder had iemand inderdaad met een mes *K.U.Leuven* - naar beneden gekrast. Toepasselijk, dacht de rector en hij citeerde nog even voor zichzelf het testament volgens de exegeet Marcus I "Wie ter helle daalt om zich te meten met des duivels krachten, die mag een schoon artikel in *Kerk en Leven* verwachten." Hij haalde diep adem en begon de gammele trap af te dalen.

In een schimmelig en schemerig kelderlokaal was Paul-Henri Giraud druk bezig. Hij sleurde aan de zware hendel van zijn manuele drukpers, waarmee hij een

proefexemplaar van *K.U.Leuven* aan het maken was. Het hele lokaal lag vol slordige stapels papier, ratten dartelden vrolijk rond en alles, inclusief Giraud zelf, zat onder de inktvlekken. Toen rector V. op de deur klopte, viel die uit haar hengsels en struikelde de rector naar binnen. "Ha, V!" riep Giraud joviaal, "kom binnen en pak de andere kant van dat wiel hier eens vast. Gij zijt nog arbeider geweest, als ge hier toch zijt kunt ge gelijk een handje toesteken."

Enigzins geïntimideerd begon V. mee te draaien aan de pers. "Mijnheer Paul-Henri, ik heb vorige week met mijn voorganger gesproken over uw blaadje. Ik moet zeggen, dat was verhelderend." Giraud klapte de pers open en hing het natte vodge papier dat eronderuit kwam aan een waslijn. "Ik heb leren inzien dat uw blad verderfelijk is om een andere reden dan ik altijd dacht." Met één dichtgeknepen oog inkte Giraud opnieuw zijn prehistorische drukplaat in. "Er staat niet te veel in uw blad, er staat te weinig in! Er ontbreekt een column, met name eentje over mij. Mijn communicatiebeleid faalt volledig en ik moet tot mijn grote spijt vaststellen dat dat uw schuld is. Wat gaat ge daaraan doen?"

Giraud keek nog steeds geconcentreerd naar zijn drukplaat en veegde met een propje keukenpapier wat overtollige inkt weg. Hij leek V. niet gehoord te hebben. Toen viel

rector V. half in tranen op zijn knieën voor Giraud en pakte zijn enkels vast. "Alstublieft mijnheer! Schrijf een rector V! Ik doe alles wat ge wilt, maar maak mij ook alstublieft groot! Wat wilt ge ervoor in ruil? Ik ben rector, weet ge. Ik kan..."

Een oorverdovend gebulder weerklonk vanuit het trapgat en een beetje sigarenas dwarrelde naar beneden. "Giraud! Zeg dat hij opnieuw elke week *Veto* leest, en dat ge dan dat prutsverhaaltje wel zult schrijven!" Paul-Henri Giraud, een beetje wankel omdat rector V. nog steeds zijn schenen omhelsde, glimlachte verontschuldigend naar de man aan zijn voeten. "Ge hebt den baas gehoord, V. Gaat ge terug elke week zijn krantje lezen?" V. huiverde: "maar... daar staat zo vaak... *kritiek* in!" Giraud haalde ongeïnteresseerd zijn schouders op. Rector V. zuchtte moedeloos en stond weer recht. Hij probeerde vergeefs het vuil van zijn knieën te kloppen. "Goed dan," zei hij flauwtjes, "maar op één voorwaarde. Ge schrijft over alles wat ge wilt, maar niet over dit incident." Giraud's ogen glinsterden vervaarlijk. Hij glimlachte mierzoet: "Natuurlijk, mijnheer de rector. Uw vertrouwen zal niet beschaamd worden."

Paul-Henri Giraud

Albatros, de fuifzaal voor en door studenten

<http://www.fuifzaal-albatros.be/>

Adres: Brusselsestraat 15
Info en boekingen: albatros@loko.be
beheerder: 0497/27.41.14

(advertentie)

Freddy

door Sh3L14C

www.shellac.be

Veto is opwindender
dan je lief
(is)

Opwindend weekblad zoekt nieuwe medewerkers

Veto is het onafhankelijke weekblad van de Leuvense studenten. Elke week biedt *Veto* zijn lezers een blik op alles wat er beweegt rond onderwijs, de universiteit en de hogescholen, de actualiteit en het culturele leven in Leuven.

Om opwindend te blijven, heeft *Veto* niets aan oude rotten die te lang blijven plakken. Die worden dan ook regelmatig netjes naar buiten geborsteld. Om opwindend te blijven, heeft *Veto* voortdurend nieuw bloed

nodig. Ervaring is dus allerm minst een vereiste om mee te werken. *Veto* is voortdurend op zoek naar jonge en nieuwe medewerkers, naar frisse en kritische geesten.

Veto is voor die geesten een uitgelezen kans om te tonen dat ze iets in hun mars hebben: voor wie graag gevatte columns, scherpe beleidsanalyses of sappige muziekinderviews schrijft, voor wie graag artistieke sfeerbeelden of indringende portretten fotografeert, voor wie

graag cartoons bij de actualiteit tekent of kruiswoordraadsels en sudoku's in mekaar puzzelt, is *Veto* de ideale uitvalsbasis. Hoeveel je schrijft, fotografeert, tekent of puzzelt bepaal je overigens helemaal zelf.

Laat de kans om je talent te ontplooiën bij het meest gelezen studentenblad niet liggen. Stuur een mailtje naar info@veto.be en ontdek volgend jaar dat *Veto* lezen opwindender is dan je lief, maar *Veto* maken nog opwindender dan hem lezen.

's Meiersstraat 5 (eerste verdieping)
Tussen de Muntstraat en het Hogeschoolplein
Meer info op www.veto.be/info
Of mail naar info@veto.be